

МАТЮ АРЛИДЖ
**СМЪРТЕН
ГРЯХ**

Издателска къща „Хермес“

МАТЮ АРЛИДЖ СМЪРТЕН ГРЯХ

Превод: Гриша Атанасов

chitanka.info

В запустяла къща в Саутхамптън е открит обезобразеният труп на мъж. Няколко часа по-късно изтръгнатото му сърце е изпратено на съпругата и децата му в дома им.

В изоставена кола извън града е намерен убит мъж, който преди смъртта си очевидно е ползвал услугите на проститутка. На следващия ден окървавеното му сърце е доставено на работното му място.

Бруталните убийства стават най-горещата новина и скоро медиите подхващат версията за Джак Изкормвача в женски облик. Детектив Хелън Грейс обаче не се наема с такива гръмки предположения, но с екипа ѝ са убедени, че извършителят е жена. Водена от силен гняв, убийцата набелязва привидно почтени семейни мъже, които тайно ползват платени сексуални услуги. Дали това е търсеца отмъщение проститутка? А може би наранена от множество изневери съпруга? Хелън Грейс дори започва да се съмнява, че тази жена реално съществува...

1.

Мъглата пълзеше откъм морето и задушаваше града. Настъпваше като завоевателска армия, поглъщаше пейзажа, затулваше лунната светлина и превръщаше Саутхамптън в странно и изнервящо място.

Индустриална зона на Емпрес роуд беше тиха като гробище. Магазинчетата вече бяха затворени, механиците и служителите на супермаркетите си бяха тръгнали и сега се набиваха на очи само работещите момичета. С къси поли, с оголени пъпове, те дърпаха силно от цигарите си в опит да извлекат и най-малката предлагана от тях топлинка, за да се предпазят от пронизващия до костите студ. Крачеха напред-назад в отчаяни опити да продадат секс, но в мрака изглеждаха по-скоро като призрачни скелети, отколкото като обекти на желание.

Мъжът караше бавно, погледът му се плъзгаше по редицата полуголи наркоманки. Преценяваше ги, в очите му от време на време проблясваше разпознаване, но отхвърли всички. Не бяха това, което искаше. Тази вечер търсеше нещо специално. Надеждата се смесваше със страх и притеснение. От дни не мислеше за нищо друго. Вече беше толкова близко, но ако всичко беше лъжа? Градски мит? Удари силно по волана. Тя *трябваше* да бъде тук.

Нищо. Нищо. Нищо.

После я видя. Стоеше сама, облежната на покритата с графити стена. Мъжът почувства как го залива вълна на възбуда. В тази *имаше* нещо различно. Не си разглеждаше маникюра, не пушеше, не бърбеше. Просто чакаше. Чакаше нещо да се случи.

Отби колата встрани от пътя и спря извън полезрението ѝ, до телената ограда. Трябваше да бъде внимателен, да не оставя нищо на случайността. Огледа улицата за признаци на живот, но мъглата ги скриваше напълно. Сякаш само те двамата бяха останали на света.

Тръгна през платното към нея, после се овладя и забави крачка. Не биваше да прибързва — това беше нещо, на което трябваше да се наслади и нарадва. Предвкушването носеше повече удоволствие от

самия акт — знаеше това от опит. Него трябваше да удължи. Искаше през следващите дни да може да си го спомня отново и отново, колкото е възможно по-точно.

Наблизо се редяха изоставени къщи. Вече никой не искаше да живее тук и сега тези сгради бяха празни и мръсни. Бяха се превърнали в напукани пещери и места за нощен подслон, осеяни с мръсни дюшеци и още по-мръсни игли от спринцовки. Когато пресече улицата, вървейки към нея, момичето вдигна очи и го погледна изпод гъстия си бретон. Отблъсна се от стената, без да казва нищо, само кимна към най-близката коруба от къща, преди да хлътне в нея. Нямаше пазарене, нямаше въведения. Сякаш се беше примирила със съдбата си. Сякаш *знаеше*.

Забързан да я настигне, мъжът изпиваше с поглед дупето ѝ, краката ѝ, токчетата, с нарастваща възбуда. Вече чуваше в главата си писъците ѝ, треперещия ѝ глас, молещ за пощада. Когато тя изчезна в тъмнината, той ускори крачка. Не можеше да чака повече.

Дъските на пода изскърцаха пискливо, когато пристъпи вътре. Изоставената къща изглеждаше точно както си я беше представял във фантазиите си. Силна миризма на мухъл изпълни ноздрите му — тук всичко беше прогнило. Втурна се във всекидневната, превърнала се в бунице със захвърлени бикини и спринцовки. Нямаше и следа от нея. Значи щяха да си играят на криеница, така ли?

В кухнята. Никой. Обърна се, излезе и се заизкачва по стълбите към втория етаж. На всяко стъпало се вираше нагоре, за да зърне плячката си.

Влезе в предната спалня. Плесенясало легло, счупен прозорец, мъртъв гълъб. Но никаква следа от момичето.

Яростта започна да измества желанието. Коя беше тя, че да се подиграва с него така? Обикновена курва. Кучешко лайно, залепнало на подметката. Щеше да я накара да страда, задето се отнасяше така с него.

Блъсна вратата на банята — нищо. После се обърна и влезе във втората спалня. Щеше да ѝ размаже тъпата физионо...

Изведнъж главата му се отметна назад. Прониза го болка — скубеха косата му с все сила и го дърпаха назад, назад, назад. Разбра, че не може да си поеме въздух — притискаха някакъв парцал върху устата и носа му. Остра, лютивата миризма изпълни ноздрите му,

пробуди инстинктите му, но твърде късно. Искаше да се бори за живота си, но вече губеше съзнание. После всичко потъна в мрак.

2.

Наблюдавах всяко нейно движение. Следях всяка нейна дума.

— Тялото е на бяла жена, на възраст между двайсет и двайсет и пет години. Открито е вчера сутринта от сътрудник на полицията в багажника на изоставена кола в комплекса Грийнууд.

Гласът на детектив инспектор Хелън Грейс беше силен и ясен въпреки напрежението, от което стомахът ѝ се свиваше на топка. Тя инструктиреше екипа на „Тежки престъпления“ на седмия етаж в Централното полицейско управление на Саутхамптън.

— Както можете да видите на снимките, зъбите ѝ са избити, вероятно с чук, а двете ѝ длани са отрязани. Има много татуировки, което може да ни помогне за идентифицирането, и би трябвало за начало да насочите усилията си към дрогата и проституцията. Не изглежда като обикновено убийство, а по-скоро като убийство, свързано с банди. Детектив сержант Бриджис ще води случая и ще ви осведоми за евентуални заподозрени. Тони?

— Благодаря, госпожо. Най-напред искам да проверим за подобни...

Когато детектив сержант Бриджис се впусна в обяснения, Хелън се дръпна настрана. Дори след толкова време не понасяше да стои в центъра на вниманието, клюките и интригите. Беше минала почти година откакто сложи край на ужасяващата поредица от убийства на Мериан, но интересът към Хелън не отслабваше. Да спреш сериен убиец, си беше впечатляващо само по себе си, но да застреляш собствената си сестра за тази цел, беше нещо съвсем друго. Непосредствено след събитието приятели, колеги, журналисти и непознати се бяха втурнали да ѝ предлагат съболезнованията и подкрепата си. Но те бяха в по-голямата си част фалшиви — всъщност онова, което искаха, бяха *подробностите*. Искаха да отворят Хелън и да надникнат вътре в нея — какво е да застреляш сестра си? Насилваше ли ви баща ви? Чувстваш ли се виновна за всички тези убийства? Чувстваш ли се *отговорна*?

Хелън беше прекарала целия си зрял живот в издигане на стена около себе си — дори името Хелън Грейс беше измислено — но благодарение на Мериан тази стена беше разрушена завинаги. Първоначално Хелън се изкуши от мисълта да избяга — предлагаша ѝ отпуск, преместване, дори уволнение при изгодни условия — но тя някак си се взе в ръце и се върна на работа в Централното управление на Саутхамптън веднага щом ѝ позволиха да го направи. Знаеше, че където и да отиде, всички погледи ще са насочени към нея. По-добре да посрещне изпитанието на собствена територия, където в продължение на много години животът беше благосклонен към нея.

Така беше на теория, но се оказа далеч не толкова лесно. Тук имаше твърде много спомени — за Марк, за Чарли — и твърде много хора, на които им се искаше да се ровят, да спекулират, дори да се шегуват с нейните страдания. Дори и сега, месеци след като се беше върнала на работа, имаше моменти, в които просто трябваше да се махне.

— Хубава вечер, госпожо.

Хелън се сепна и едва сега забеляза сержанта на пропуска, покрай когото тъкмо минаваше.

— Хубава и на теб, Хари. Надявам се твоите „Светци“ тази вечер да си спомнят как се побеждава.

Тонът ѝ беше весел, но думите прозвучаха странно, сякаш усилието да се шегува ѝ костваше твърде много. Изтича навън, изкара своя „Кавасаки“, настъпи педала на газта и се спусна по Уест кий роуд. Морската мъгла, паднала по-рано, покриваше града и Хелън изчезна в нея.

Като поддържаше висока, но постоянна скорост се плъзна покрай колоните коли, които пъплека към стадион Сейнт Мери. Достигна покрайнините на града и отби по магистралата. По навик провери в огледалата, но никой не я следеше. Трафикът беше отслабнал и тя увеличи скоростта. Стигна 130 километра в час и изчака за миг преди да вдигне 160.

Градчетата профучаваха край нея. Уинчестър, след това Фарнбъро, преди най-после Алдършот да се разкрие пред погледа ѝ. Нова бърза проверка в огледалата, после към центъра на града. След като остави мотора на платения паркинг на Паркуей, Хелън се натъкна на група пияни бездомници и побърза да се отдалечи, като се движеше

в сенките. Тук никой не я познаваше, но въпреки това не искаше да рискува.

Мина покрай гарата и не след дълго се озова на Коул авеню, в сърцето на предградията на Алдършот. Не беше сигурна дали постъпва правилно, но нещо я караше да се връща тук. Вмъкна се сред храстите, които се редяха от едната страна на улицата, и зае обичайния си наблюдателен пункт.

Времето се точеше. Стомахът на Хелън изкъркори и тя си спомни, че не е яла нищо от закуска. Ама че глупост, слабееше от ден на ден. Какво се опитваше да си докаже? Имаше по-добри начини да постигнеш изкупление от гладуването до смърт.

Изведнъж долови раздвижване. Някой извика „чао“ и вратата на номер 14 се затръшна. Хелън се сниши. Погледът ѝ остана прикован в младежа, който сега бързаше по улицата и натискаше бутоните на мобилния си телефон. Мина на десет крачки от Хелън, без да забележи присъствието ѝ, после изчезна зад ъгъла. Хелън преброи до петнайсет преди да се измъкне от скривалището си и да тръгне след него.

Младежът, около двацет и пет годишен, с момчешки вид, беше симпатяга с гъста черна коса и кръгло лице. Беше небрежно облечен и с увисналите си отзад джинси изглеждаше като един от множеството млади хора, които отчаяно се опитваха да покажат колко са готини и незаинтересовани. Това накара Хелън да се усмихне леко — толкова преднамерена беше небрежността му във всичко.

Пред очите ѝ изникна шумна група младежи, които се мотаеха край кръчмата на гарата. Две лири пинтата, 50 пени шотът и безплатен бiliarд — рай за непълнолетните, безпаричните и укриващите се. Старият съдържател с удоволствие сервираше на всеки, стигнал пубертета, затова тук винаги беше претъпкано и навалищата преливаше отвън, на улицата. Хелън беше доволна, че има прикритие, докато се промъкваше през тълпата, за да наблюдава незабелязано. Групичката момчета поздрави младежа с наздравица, когато той размаха към тях банкнота от 20 лири. Те влязоха и Хелън ги последва. Докато чакаше търпеливо на опашката за бара, тя беше невидима за тях — никой на възраст над трийсет не съществуваше в техния свят.

След няколко пътиета бандата се запъти надалеч от любопитните очи в пъба, към детската площадка в покрайнините на града. Невзрачният градски парк беше безлюден и Хелън трябваше да следва

момчетата предпазливо. Сама жена, скитаща през нощта из парка, със сигурност щеше да привлече вниманието, затова тя изостана. Откри стар дъб, наранен тежко от множеството изрязани в кората му любовни надписи, и се спря в сянката му. Оттук можеше да наблюдава необезпокоявано как групичката пуши хашиш, щастливо и безгрижно, въпреки студа.

Хелън беше прекарала под наблюдение целия си живот, но тук беше невидима. Веднага след смъртта на Мериан животът ѝ беше разбит на парчета, отворен за публична консумация. В резултат хората си мислеха, че я познават до мозъка на костите.

Но имаше нещо, което не знаеха. Нещо тайно, което беше запазила за себе си. И сега то стоеше на петнайсет крачки от нея, без въобще да си дава сметка за нейното присъствие.

3.

Отвори очи, но не виждаше нищо.

По бузите му се стичаха сълзи, докато очните му ябълки се въртяха безрезултатно в орбитите си. Звуците бяха ужасно приглушени, сякаш в ушите му беше натъпкан памук. Докато се мъчеше да си възвърне съзнанието, мъжът почувства как раздираща болка обхваща гърлото и ноздрите му. Мощно усещане за изгаряне, сякаш в ларинкса му гореше постоянен пламък. Искаше му се да се прокашля, да повърне, за да изплюе онова, което го измъчваше. Но устата му беше запушена и залепена здраво със скоч лента, така че трябваше да преглътне агонията си навътре.

Постепенно потокът сълзи отслабна и протестиращите му очи започнаха да възприемат околната обстановка. Все още се намираше в изоставената къща, но сега беше в предната спалня, проснат на зацапаното легло. Нервите му се изопнаха и той се замята с все сила — трябваше да се измъкне — но ръцете и краката му бяха завързани стегнато за железния креват. Дърпа, тегли и усуква, но найлоновите корди държаха здраво.

Чак тогава осъзна, че е гол. Сполетя го ужасяваща мисъл — така ли щяха да го изоставят? Да замръзне до смърт? Кожата му вече прибягваше до защитата си — настръхнала от студ и страх — и той усети убийствения мраз.

Опита се да изкрещи с все сили — но успя да изтръгне от себе си единствено приглушен, треперлив стон. Ако можеше само да поговори с някого, да се разбере с него... можеше да им даде още пари и щяха да го пуснат. Не можеха да го оставят тук така. Унижението се примеси с ужас, когато погледна надолу към затлъстялото си тяло на мъж на средна възраст, разпънато върху лекьосания дюшек.

Ослуша се с отчаяната надежда, че не е сам. Но не чу нищо. Бяха го зарязали. Колко дълго щяха да го държат тук? Докато изпразнят всичките му сметки? Докато се измъкнат? Мъжът потръпна, вече потресен от перспективата да се пазари за свободата си с някой

наркоман или курва. Какво щеше да направи, когато го освободят? Какво щеше да каже на семейството си? На полицията? Прокле се горчиво за шибаната си глупо...

Изскърца дъска. Значи *не беше* сам. Обзе го надежда — може би щеше да успее да разбере какво искаха. Озърна се в опит да види нападателя си, но някой се приближаваше отзад и оставаше извън полезрението му. Внезапно осъзна, че леглото, на което беше завързан, беше избутано в средата на стаята, като на сцена за представление. Едва ли някой би искал да спи така, тогава защо...?

Покри го сянка. Преди да успее да реагира, нещо се плъзна по очите му, по носа, по устата. Нещо като торба. Почувства мекия плат върху лицето си, докато шнурът се затягаше. И вече трябваше да се бори, за да си поеме въздух, а плътното кадифе залепваше за борещите му се за въздух ноздри. Разтърси яростно глава напред-назад в стремеж да си направи поне малко място за дишане. Очакваше всеки момент шнурът да се затегне още по-силно, но за негова изненада не се случи нищо.

А сега какво? Отново настъпи тишина, без никакъв звук освен накъсаното дишане на мъжа. Вътре в торбата ставаше горещо. Влизаше ли кислород? Застави се да диша по-бавно. Ако сега се паникьосаше, щеше да хипервентилира и тогава...

Внезапно трепна, нервите му се изопнаха докрай. Нещо студено допря бедрото му. Нещо тежко. Нещо метално? Нож? Плъзна се нагоре по крака му, към... Мъжът се задърпа бясно, напрегна мускули и опъна кордите, които го обездвижваха. Беше разбрал, че го очаква битка до смърт. Заизвива се яростно, но кордите държаха здраво, прогаряха китките му, а плътната торба го задушаваше. Главата му се замая, докато оставаше без кислород и без надежда.

Най-накрая се отказа да се бори, отпусна се безсилен и победен на леглото. Металният предмет отново поде бавното си пътешествие нагоре по бедрото му и спря за почивка точно до скротума. След дълъг, дълъг миг отмести настрани отпуснатия му пенис и разкри скротума му за атака. Мъжът се напрегна в очакване на най-лошото, тялото му се покри с пот.

Но металният предмет се плъзна по-нагоре, премина по скротума и издутото му шкембе. Може би все пак нямаше да го наранят? Може би искаха само да го изплашат?

И тогава изведнъж изпита неопишуема болка. Шокът го разтърси, докато острието потъваше в корема му. Тялото му се сгърчи в агония, пред очите му затанцуваха звезди, устата му се напълни с кръв. Това беше, значи. Това беше краят.

Изпищя, събрал последните си сили. Но лентата беше залепена здраво. Възлите не поддаваха. А и тук нямаше кой да чуе писъците му.

4.

— От работа или от забавление?

Хелън се извърна с разтуптяно сърце. Беше решила, че е сама, докато се изкачваше по полутъмното стълбище към апартамента си. Раздразнението, че са я стреснали, се примеси с кратък пристъп на безпокойство... Но беше само Джеймс, застанал на прага на своя апартамент. Беше се нанесъл на долния етаж преди три месеца, а понеже работеше като старши медицински брат в болницата Саут Хант, се прибираще по най-различно време.

— От работа — излъга Хелън. — А ти?

— От работа, за която се надявах да премине в забавление. Но... тя си остана в таксито.

— Жалко.

Джеймс сви рамене и се усмихна с кривата си усмивка. Беше към края на трийсетте, привлекателен по някак небрежен начин, с ленив чар, който обикновено действаше на младшите сестри.

— Въпрос на вкус — продължи той. — Мислех, че ме харесва, но винаги съм бил слаб в разчитането на сигнали.

— Наистина ли? — попита Хелън, без да вярва и на дума от разказа му.

— Както и да е. Да ти се иска компания? Имам бутилка вино, което... Чай, имам чай... — поправи се той.

Хелън се бе почувствала изкушена за миг. Но поправката я подразни. Джеймс беше като другите — знаеше, че тя не пие, знаеше, че предпочита чая пред кафето, знаеше, че е убийца. Още един воайор, втренчил поглед в отломките от живота ѝ.

— С удоволствие — излъга пак, — но трябва да прегледам цял куп папки преди следващото дежурство.

Джеймс се усмихна и кимна разбиращо, но явно беше схванал какво става и че не бива да настоява. Изглежда с неприкрито любопитство как Хелън тръгва нагоре към апартамента си. Входната ѝ врата се затръшна след нея, сякаш слагаше точка.

Часовникът показваше пет сутринта. Хелън се настани на дивана с голяма чаша чай и включи лаптопа си. Усещаше първите тръпки на умората, но преди да си легне, имаше работа за вършене. Мерките за сигурност на лаптопа ѝ бяха грижливо разработени — непроницаема стена около онова, което беше останало от личния ѝ живот — затова Хелън, без да бърза и с удоволствие, се впусна в сложния процес на въвеждането на пароли и отключването на дигиталните катинари.

Отвори файла си за Робърт Стоунхил. Младежът, когото беше следила по-рано, не знаеше нищо за нейното съществуване, но тя знаеше всичко за неговото. Хелън започна да пише, да уплътнява неговия разрастващ се портрет, като добавяше дребните детайли за характера и личността му, които беше събрала при последното си наблюдение. Момчето беше умно — можеше да се каже още отсега. Имаше чувство за хумор и макар че псуваше на всяка втора дума, изпъкваше с бърза мисъл и усмивка на победител. Умееше майсторски да кара другите да правят каквото иска той. Никога не се редеше за питие на бара — всеки път успяваше да изпрати някой зяпач да иде вместо него, докато той си разменяше шеги с Дейви — здравеняка, който явно беше водач на бандата.

Робърт, изглежда, винаги разполагаше със средства, което беше странно, като се имаше предвид, че работеше като отговорник на щанд в супермаркета. Откъде вземаше пари? Кражби? Нещо по-лошо? Или просто родителите му го глезеха? Беше единственото дете на Моника и Адам — център на техния свят — и Хелън знаеше, че той може да ги върти около малкия си пръст. Така ли си осигуряваше сякаш безграничния си фонд?

Около него винаги пърхаха момичета — беше строен и красив — но нямаше сериозно гадже. Тази област беше най-интересна за Хелън. Беше ли хетеро, или гей? Доверчив или подозрителен? Кого би допуснал близо до себе си? Кой би могъл да му повлияе? Хелън още не знаеше отговора на този въпрос, но беше сигурна, че ще го открие. Бавно и методично тя проникваше все по-дълбоко във всяко кътче от живота на Робърт.

Хелън се прозина. Скоро трябваше да се върне в управлението, но още имаше време да поспи няколко часа, ако си легнеше сега. С

отработена лекота задейства програмите за криптиране на компютъра, заключи файловете си, после смени главната парола. Вече я сменяше всеки път, когато използваше компютъра. Знаеше, че е прекалено, че става параноична, но отказваше да остави нещата на случайността. Робърт беше нейн и само нейн. И тя искаше това да си остане така.

5.

Скоро щеше да се съмне, затова трябваше да действа бързо. След час или два слънцето щеше да стопи гъстата мъгла и да разкрие онези, които се криеха в нея. Ръцете му трепереха, ставите го боляха, но той се заставяше да продължава.

Беше откраднал лоста от железарията на Елм стрийт. Индиецът, който я стопанисваше, беше прекалено зает да гледа крикет на таблета си, за да забележи как го пъкна под дългото си палто. Беше му приятно да усеща твърдия студен метал в ръцете си, докато къртеше с все сила ръждясалите пръти, които преграждаха прозореца. Първият прът се извади лесно, за втория бяха нужни малко повече усилия, но скоро се отвори достатъчно място, за да се промъкне човек. Би било по-лесно да заобиколи отпред и да проникне оттам, но не искаше да го забелязват в околностите. Дължеше пари на твърде много хора — хора, които с удоволствие щяха да го размажат, ако им паднеше. Затова се промъкваше в сенките, като всички нощни твари.

Провери отново дали теренът е чист, после удари с лоста прозореца. Той се пръсна с доволно силен трясък. Уви ръката си в стара кърпа и бързо извади останалите парчета стъкло, после се набра и се вмъкна през отвора.

Приземи се меко и се поколеба. Човек никога не знаеше на какво ще се натъкне на такива места. Нямаше признаци на живот, но беше по-добре да внимава, затова стисна здраво лоста, когато тръгна напред. В кухнята нямаше нищо полезно, затова бързо се шмугна във всекидневната.

Тук му се струваше по-обещаващо. Нахвърляни дюшеци, разпилени презервативи и техните естествени спътници — използваните спринцовки. Почувства да го заливат едновременно надежда и тревога. *Моля те, Господи, нека в тях да има достатъчно остатъци, за да се събере цяла доза.* Изведнъж се хвърли на колене и длани, започна да издърпва буталата, да пъкна кутре в спринцовките, да дращи отчаяно за малко кафяво, което би облекчило страданията му.

Нищо в първата, нищо във втората — по дяволите — и един пръст в третата. Всички тези проклетни усилия за един пръст. Трескаво го натърка във венците си — щеше да свърши работа засега.

Отпусна се на зацапания дюшек и зачака вцепенението да го обхване. Нервите му бяха опънати от часове, главата му пулсираше, той искаше — нуждаеше се от — малко покой. Затвори очи, издиша бавно и се опита да се отпусне.

Но нещо не беше наред. Нещо не го оставяше да се унесе. Нещо беше...

Капане. Това беше. Звук. Бавен, но постоянен звук, който нарушаваше тишината, трополеше като настойчиво предупреждение.

Капане. Откъде се чуваше? Погледът му обходи помещението.

Нещо капеше в далечния ъгъл на стаята. Теч? Потисна раздразнението си и се изправи. Струваше си да провери — можеше да има някоя медна тръба за него.

Забърза се нататък, после се закова на място. Не беше теч. Не беше вода. А кръв. Кап, кап, капеше от тавана. Завъртя се и побягна — не е моя шибана работа — но когато стигна до кухнята, се спря. Може би прибързваше. Все пак беше въоръжен, а горе нямаше никакви признаци за движение. Може да беше станало какво ли не. Можеше някой да е пребит, обран, убит, кой знае. Но там можеше да има и плячка за боклукчия като него и това не биваше да се пренебрегва.

След миг колебание крадецът се обърна и пресече стаята, като мина покрай езерцето от съсирваща се кръв във вестибюла. Вирна глава, вдигнал лоста, за да замахне при първия признак за опасност.

Но там нямаше никого. Той пристъпи внимателно и започна да се изкачва по стълбите.

Скръц. Скръц. Скръц.

Всяка стъпка съобщаваше за присъствието му и той изруга тихо, задъхан. Ако там *имаше* някого, щеше да разбере, че той идва. Стисна лоста още по-силно, когато стигна до стълбищната площадка. По-добре да действа предпазливо, отколкото после да съжалява — затова провря глава в банята и в задната спалня — само аматьор би допуснал да го нападнат в гръб.

Доволен, че нямаше опасност от засада, се обърна към предната спалня. Каквото и да беше се случило, каквото и да беше *то*, се

намираше там. Крадецът си пое дълбоко въздух и пристъпи в полутъмната стая.

6.

Гмуркаше се все по-дълбоко и по-дълбоко, а леко солената вода влизаше в ушите и ноздрите ѝ. Въздухът ѝ вече свършваше, но тя не се колебаеше. Странни светлини осветяваха дъното на езерото и го правеха матово и красиво, примамваха я още по-дълбоко.

Сега си проправяше път между гъстите стъбла, които растяха от дъното. Видимостта беше слаба, придвижването — трудно, дробовете ѝ пареха. Бяха казали, че е тук, къде беше тогава? Имаше ръждясал скелет на бебешка количка, телена кошница от магазин, дори варел от нефта, но нито следа от...

Изведнъж разбра, че са я измамили. Нямаше го тук. Обърна се и се насочи към повърхността. Но не можа да тръгне. Погледна надолу и видя, че левият ѝ крак се е заплел в тревите. Ритна с всичка сила, но растенията не поддадоха. Започваше да усеща, че отмалява, че няма да издържи още дълго, но се застави да се отпусне, да остави тялото си да потъне към дъното. По-добре да се опита да се откачи спокойно, отколкото с ритане да влоши още повече нещата. Наведе глава, бръкна сред враждебните треви и задърпа с всички сили. Но изведнъж престана. И изпищя, а последната глътка въздух се изплъзна от устата ѝ. Не тревите я задържаха долу. Беше човешка ръка.

Задъхана, Чарли се изправи рязко в леглото. Огледа се диво наоколо, като се опитваше да осъзнае невероятния преход от подводните треви, които я поглъщаха, към домашната спалня, където се беше озовала. Прокара ръце по тялото си, убедена, че пижамата ѝ трябва да е подгизнала, но беше съвсем суха навсякъде, с изключение на капчиците пот по челото. Дишането ѝ започна да се успокоява и тя разбра, че всичко е било само лош сън, глупав нощен кошмар.

Като се опитваше да запази спокойствие, тя се обърна, за да погледне Стив. Винаги спеше дълбоко и на нея ѝ харесваше да чува

как похърква тихо до нея. Тя се изправи безшумно от леглото от своята страна, облече си халата и излезе от стаята на пръсти.

Прекоси площадката и тръгна към стълбището. Забърза, докато минаваше покрай вратата на втората спалня, после се упрекна, че го е направила. Когато научиха, че чакат бебе, Стив и Чарли започнаха да обсъждат какви промени щяха да направят в тази стая — да сменят двойното легло с бебешко креватче и кресло за кърмене, да покрият белите стени с весели жълти тапети, да постелят дебели килими на твърдия дървен под — но, разбира се, всички тези вълнения не доведоха до нищо.

Тяхното бебе умря в Чарли, докато бяха отвлечени заедно с Марк. Когато я закараха в болницата, тя вече знаеше, но още се надяваше, че докторите няма да потвърдят най-лошите ѝ опасения. Но те го направиха. Стив заплака, когато му каза. Тогава Чарли го видя да плаче за първи път, но не и за последен. През следващите месеци имаше моменти, в които на Чарли ѝ се струваше, че е над нещата, че ще успее някак си да се справи с целия този ужас, но после се улавяше, че се колебае преди да пристъпи във втората спалня, уплашена да не зърне шарките на тапетите в детската, които си бяха представяли заедно, тогава разбираше, че раните още не са зараснали.

Слезе в кухнята и включи каната. Напоследък сънуваше много. С приближаването на момента да се върне на работа притеснението ѝ намираще изход в кошмарите. Не беше споделила със Стив, защото не искаше да му дава още доводи.

— Не можеш да заспиш ли?

Стив се беше вмъкнал в кухнята и я гледаше. Чарли поклати глава.

— Нервна ли си?

— А ти как мислиш? — отвърна Чарли, като се стараеше да запази спокоен тон.

— Ела при мен.

Той разтвори ръце и тя с благодарност се пъкна между тях.

— Ще напредваме стъпка по стъпка — продължи той. — Знам, че ще се справиш страхотно, знам, че ще успееш... но ако някога почувстваш, че ти идва в повече или че това не е за теб, тогава може пак да го обмислим. Никой няма да си помисли нищо лошо за тебе. Нали?

Чарли кимна. Беше му толкова благодарна за подкрепата, за способността му да ѝ *прости*, но упорството му да я накара да напусне работата си я вбесяваше. Тя разбираше защо той вече мразеше полицията, защо мразеше работата ѝ, мразеше ужасните хора, населяващи този свят, и много пъти си беше мислила да последва съветите му и просто да си тръгне. Но после какво? Да прекара цял живот с мисълта, че е била победена? Прогонена. Пречупена. Фактът, че Хелън Грейс се беше върнала на работа само месец след смъртта на Мериан, само наливаше масло в огъня.

Затова Чарли продължаваше да настоява, че трябва да се върне на работа, когато отпусъкът ѝ по болест изтече. Хемпширската полиция се отнесе щедро с нея и беше ѝ предоставила всяка възможна подкрепа, затова сега беше неин ред да се отблагодари с нещо.

Тя се измъкна от прегръдката му, за да направи кафе за двамата — вече нямаше смисъл да се връщат в леглото. Врялата вода се стичаше в чашите хаотично, разплискваше се по стените им. Раздразнена, Чарли изгледа каната обвинително, но всъщност вината беше на дясната ѝ ръка. Тя се шокира, когато видя колко силно трепери. Внимателно остави каната на стойката, като се молеше Стив да не е забелязал.

— Ще пропусна кафето. Днес само ще взема душ и ще потичам.

Тя тръгна да излиза, но Стив я спря и още веднъж я прегърна с големите си ръце.

— Съвсем *сигурна* ли си, Чарли? — попита, вперил поглед в нея.

Чарли замълча за миг, после каза:

— Да, абсолютно.

После си тръгна. Но докато се качваше по стълбите към банята, си даде сметка, че храбрият ѝ оптимизъм не можеше да заблуди никого, а най-малко самата нея.

7.

— Не я искам.

— Вече водихме този спор, Хелън. Решението е взето.

— Тогава го отмени. Не знам как да го кажа по-ясно. Не искам тя да се връща.

Тонът на Хелън беше твърд и непреклонен. За нещо друго не би била толкова агресивна към своята началничка, но този въпрос я засягаше твърде дълбоко, за да отстъпи.

— Тук има много добри детективи. Избери някого от тях. Аз ще имам пълен екип, а Чарли може да отиде в Портсмут, в Борнмут, където и да е. Смяната на обстановката може да ѝ се отрази добре.

— Знам колко ти е трудно и те разбирам, но Чарли има също толкова право да бъде тук, колкото теб. Работи с нея — тя е добра полицайка.

Хелън преглътна първия отговор, който ѝ дойде наум — отвличането от Мериан не беше от най-хубавите преживявания за Чарли — и се замисли какъв да бъде следващият ѝ ход.

Старши инспектор Чери Харууд беше заменила изпадналия в немилост Уитакър и присъствието ѝ вече се усещаше. Тя беше различен шеф на управление в сравнение с Уитакър — докато той, макар сприхав и агресивен, всъщност беше добродушен, тя се владееше, общуваше безпроблемно и като цяло нямаше чувство за хумор. Беше висока, елегантна и хубава, считаха я за надежден човек, който се справя отлично, където и да го изпратят. Изглежда, беше популярна, но за Хелън бе трудно да намери допирни точки с нея не само защото нямаха много общо — Харууд беше омъжена с деца — но и защото нямаха съвместна история. Уитакър беше в Саутхамптън от много време и бе гледал на Хелън като на свое протеже, беше ѝ помагал да расте в йерархията. Не очакваше подобно снизхождение от Харууд. Тя по принцип не оставаше дълго никъде, а и не беше от хората, които имат фаворити. Силата ѝ беше в това да се грижи нещата

да вървят тихо и спокойно. Хелън знаеше, че е пратена тук тъкмо с тази цел.

Опозорен старши инспектор, детектив инспектор, застрелял основния заподозрян, детектив сержант самоубил се, за да спаси колегата си от гладна смърт — кашата беше пълна и предвидимо пресата им се беше нахвърлила. Емилия Гаранита от Саутхамптън Ивнинг Нюз се беше хранила с тази история в продължение на седмици, както и националните медии. При тези обстоятелства нямаше никаква вероятност Хелън да бъде издигната на овакантеното място на Уитакър. Бяха ѝ позволили да запази работата си, което на главния комисар явно му се струваше повече от великодушно. Хелън знаеше всичко това и го разбираше, но все пак то караше кръвта ѝ да кипи. Тези хора *знаеха* какво бе принудена да направи. Знаеха, че беше убила собствената си сестра, за да спре убийствата, и въпреки това продължаваха да се отнасят с нея като с непослушна ученичка.

— Остави ме поне да говоря с нея — продължи Хелън. — Ако почувствам, че можем да работим заедно, тогава може би...

— Хелън, наистина искам ние двете да сме приятелки — прекъсна я Харууд умело — и ми се струва, че е малко рано в нашите отношения да ти издавам заповед, затова ще те помоля любезно да се откажеш. Знам, че има проблеми, които вие с Чарли трябва да решите — знам, че сте били близки с детектив сержант Фулър — но трябва да видиш по-голямата картина. Хората навън смятат, че вие с Чарли сте *герои*, защото сте спрели Мериан. С право, според мен, затова не ми се иска да направя нещо, което да разруши тази представа. Можехме да отстраним, преместим или уволним и двете непосредствено след стрелбата, но това нямаше да бъде правилно. Както и сега няма да бъде правилно да разделим този успешен екип, тъкмо когато Чарли е готова да се върне на работа — така ще изпратим напълно погрешно послание. Не, най-добре е да посрещнем радушно Чарли, да аплодираме и двете за онова, което направихте заедно, и да ви оставим да се заловите за работа.

Хелън разбра, че няма смисъл да упорства повече по въпроса. Харууд ѝ бе напомнила по своя умело завоалиран начин, че се беше отървала на косъм от уволнението. По време на публичното изслушване, последвало първоначалното разследване на Независимата комисия по жалби срещу полицията за стрелбата срещу Мериан,

мнозина призоваваха да ѝ се отнеме значката. Защото е действала сама при преследването на Мериан, защото е заблуждавала умишлено колегите си, защото е стреляла по заподозряната без официално предупреждение — списъкът нямаше край... Можеха да съсипят кариерата ѝ, ако бяха пожелали — и тя беше изненадана и благодарна, че не бяха го направили — но знаеше, че е върната само на изпитателен срок. „Обвиненията“ срещу нея още не бяха оттеглени. От сега нататък трябваше да подбира битките си внимателно. Хелън отстъпи толкова достойно, колкото можа, и излезе от кабинета на Харууд. Знаеше, че е несправедлива към Чарли, че трябва да бъде по-отзивчива, но истината беше, че не искаше да я вижда отново. Все едно да се изправи срещу Марк. Или Мериан. А въпреки че бе възстановила сили през последните месеци, Хелън не би могла да се справи с това.

Когато се върна в „Тежки престъпления“, Хелън веднага усети, че във въздуха витаеше някаква превъзбуда. Беше ранно утро, но беше по-оживено от обикновено. Екипът я очакваше, а детектив Форчън се втурна към нея, за да я осведоми относно последните събития.

— Очакват ви на Емпрес роуд, госпожо.

Хелън вече обличаше палтото си.

— Какво е станало?

— Убийство — преди час се е обадил местен наркоман. Униформените са влезли, но мисля, че ще е добре и вие да хвърлите един поглед.

Хелън потръпна. Различи в гласа на детектива нещо, което не беше чувала от случая с Мериан.

Страх.

8.

Хелън не взе мотоциклета си, а тръгна към местопрестъплението заедно с детектив сержант Тони Бриджис. Тя го харесваше — беше усърден, примерен полицаи, на когото бе започнала да вярва. Който и да беше заменил Марк като нов детектив сержант, щеше да му се наложи да се потруди доста, за да спечели доверието на екипа, но Тони бе успял. Беше подходил много точно, без никога да допусне грешката да създаде впечатление, че се възползва от смъртта на Марк. Неговата скромност и тактичност го бяха издигнали в очите на всички, така че сега той се разполагаше на това стъпало доста удобно.

Отношенията му с Хелън бяха по-сложни. Не само заради нейните чувства към Марк, но и защото Бриджис беше присъствал, когато Хелън дръпна спусъка срещу сестра си. Бе видял всичко — Мериан, паднала на земята, напразните усилия на Хелън да я съживи. Тони беше видял шефката си в миг на най-голямо разголване и уязвимост — и това винаги щеше да бъде източник на неудобство помежду им. От друга страна, показанията на Тони пред Комисията по жалбите срещу полицията, в които той беше настоял, че Хелън не е имала друг изход, освен да застреля Мериан, бяха допринесли много, за да се размине с понижаване или отстраняване. Хелън му беше благодарила още тогава, но дългът ѝ към него не биваше да се споменава никога повече. Трябваше да го забрави и да продължи напред, иначе командната верига щеше да бъде разрушена. Сега те действаха във всяко отношение като нормални детектив инспектор и детектив сержант, но всъщност между тях винаги щеше да съществува тази връзка, изкована в сражение.

Профучаха с мигащи сини светлини покрай болницата и свиха рязко по тясната странична улица към индустриалната зона на Емпрес роуд. Не беше трудно да се разбере къде трябва да отидат. Входът на запуснатата къща беше ограден с лента, а групичка любопитни зяпачи вече се трупаха пред нея. Хелън си проправи път между тях с вдигната служебна карта, а Тони я следваше. Размениха няколко думи с

униформения полицај, докато обличаха предпазни гащеризони, после влязоха.

Хелън взе стъпалата по две. Каквото и да беше преживял човек, с насилието не се свикваше никога. На Хелън не ѝ харесваше изразът на лицата на присъстващите униформени — изглеждаха някак стреснати, с широко отворени очи — и искаше да приключи тук възможно най-бързо.

В тясната предна спалня беше пълно с криминалисти и Хелън веднага ги подкани да направят прекъсване, за да могат тя и Тони да получат пълен изглед към жертвата. В такива случаи човек се стягаше, преглъщаше предварително отвращението си, иначе въобще нямаше да може да се справи, да си създаде правилна първоначална представа.

Жертвата беше мъж, бял, вероятно в края на четиридесетте или в началото на петдесетте. Беше гол, наоколо нямаше и следа от дрехи или лични вещи. Ръцете и краката му бяха вързани стегнато за железните табли на леглото с нещо, което приличаше на найлонова корда за катерене, а на главата му беше нахлузена някаква качулка. Не беше предназначена за тази цел — приличаше на онези кадифени торбички, които вървят със скъпи обувки или луксозни подаръци — но имаше някаква причина да бъде използвана. За да бъде задушен? Или за да бъде скрита самоличността му? Така или иначе, веднага ставаше безпощадно ясно, че не това го беше убило.

Торсът му беше разрязан по средата от пъпа до гърлото и разчекнат, за да се разкрият вътрешните органи. Или каквото беше останало от тях. Хелън преглътна мъчително, когато осъзна, че поне един от тези органи беше премахнат. Погледна към Тони — беше пребелял и се вираше в кървавата дупка, в която бяха превърнати гърдите на този мъж. Жертвата не просто беше убита, тя беше изкормена. Хелън потисна с мъка пристъпа на паника. Извади химикалка от джоба си, наведе се над жертвата и леко повдигна ръба на торбата, за да огледа по-добре лицето на мъжа. Дали то също не беше накълцано?

За късмет, се оказа непокътнато и изглеждаше странно спокойно, въпреки забелените очи, които се вираха безнадеждно в торбата. Хелън не го разпозна, затова отдръпна химикалката и остави плата да падне на мястото си. Насочи пак вниманието си към тялото, погледът ѝ обходи лекъосания дюшек, съсирващата се локва кръв на пода,

пространството до вратата. Раните на мъжа изглеждаха скорошни — на по-малко от денонощие — така че ако успееш да открият тук следи от убиеца, те щяха да са пресни. Но нямаше нищо — или поне нищо очевидно.

Заобиколи леглото, като настъпи мъртъв гълъб, и отиде в дъното на стаята. Имаше прозорец, който беше закован. При това отдавна, ако се съдеше по ръждивите пирони. Изоставена къща в забравения край на Саутхамптън, без видимост през прозорците — тук беше идеалното място да убиеш някого. Беше ли измъчван преди това? Ето какво интересуваше Хелън. Нараняванията на жертвата бяха толкова необичайни, толкова големи, че явно някой искаше да каже нещо с това. Или още по-лошо — просто се забавляваше. Какво го беше накарало да направи нещо подобно? Какво го беше *обсебило*?

Но това щеше да се наложи да почака. Най-важно сега беше да дадат име на жертвата, да ѝ позволят да възвърне поне малко от достойнството си. Хелън извика криминалистите да се върнат вътре. Беше време да се направят снимки и да се задвижи разследването.

Беше време да разберат кой е горкият човек.

9.

В дома на семейство Матюс всичко вървеше както обикновено. Купичките с овесена каша бяха изпразнени и измити. Раниците за училище чакаха строени в коридора, а близнаците си обличаха училищните униформи. Майка им Айлийн ги подканяше както винаги — невероятно колко можеха да се мотаят тези момчета, докато се обличаха. Когато бяха малки, им харесваше статусът, който им придаваха хубавите училищни униформи, затова бързаха да ги облекат в желанието си да изглеждат пораснали и авторитетни като по-големите им сестри. Но сега, когато момчетата бяха напуснали дома, а близнаците бяха тийнейджъри, всичко това им се струваше ужасно досадно и те отлагаха неизбежното колкото можеха. Ако баща им беше тук, щяха да се задействат, но сега с тях беше само Айлийн и те се заслушаха — напоследък успяваше да ги накара да направят нещо само със заплахи, че ще им спре джобните пари.

— Пет минути, момчета. След пет минути *трябва* да сме тръгнали.

Времето изтичаше. Скоро проверката щеше да започне в гимназията Кингсууд, независимото училище, в което учеха момчетата, а не биваше да закъсняват. В училището бяха много взискателни за дисциплината и изпращаха делови писма на родителите на деца, за които сметнеха, че са склонни към закъснения или лоша дисциплина. Айлийн живееше в страх от тези съобщения, макар че не беше получавала никога. Поради това сутрешният график следваше строго определен ред и обикновено по това време вече щяха да са излезли, но днес тя вършеше всичко разсеяно. Тази сутрин пришпорваше момчетата по-скоро по навик.

Алън не беше се прибрал тази нощ. Айлийн винаги се притесняваше, ако още го нямаше по тъмно. Знаеше, че е заради благотворителност и че той чувства задължение да помага на по-онеправданите от него, но човек никога не знаеше на кого — или на

какво — може да се натъкне. По света имаше лоши хора — достатъчно беше да отвориш вестника, за да го разбереш.

Обикновено се прибираше около четири сутринта. Айлийн се преструваше, че спи, защото знаеше, че на Алън не му харесва да го чака, но всъщност тя не мигваше, докато не се увереше, че той си е у дома, жив и здрав. Към шест не издържа, стана и набра номера на Алън, но веднага се включи гласова поща. Искаше ѝ се да остави съобщение, но се отказа. Той щеше да се прибере съвсем скоро и да я обвини, че се паникьосва. Пригответи си закуска, но не можа да хапне и храната си остана недокосната на кухненския плот. *Къде беше той?*

Момчетата бяха готови и я гледаха. Разбираха, че е разтревожена, но не бяха сигурни дали е забавно, или трябва да се притесняват. На 14 представляваха класическа смесица между мъж и дете, искаха да бъдат независими, пораснали, дори цинични, но още се придържаха към семейното разписание и дисциплината, изисквани от родителите им. Чакаха я, за да тръгват, но Айлийн още се колебаеше. Някакво силно предчувствие ѝ подсказваше да стои тук, да чака съпруга си да се върне.

Звънецът на входната врата иззвъня и Айлийн се забърза по коридора. Глупчото си беше забравил ключа. Или го бяха обрали. Беше типично за него да тръгне да помага на някой нещастник и в суматохата да му свият портфейла. Айлийн се овладя и отвори вратата бавно и спокойно, с най-лъчезарната си усмивка.

Но отвън нямаше никого. Огледа се за Алън — или за когото и да е — но улицата беше пуста. Дали някакви хлапета не си правеха неуместни шеги?

— Чудя ви се нямате ли нещо по-добро за вършене — извика, като ругаеше наум разпуснатите деца, които живееха в по-бедния край на улицата. Щеше да затръшне вратата, когато забележа кутията. Картонен кашон за пратки, оставен пред прага. Отгоре имаше бял етикет, на който се четеше „За семейство Матюс“, последвано от техния адрес — написан с грешки, с разкривен нечетлив почерк. Изглеждаше като някакъв подарък — но днес никой нямаше рожден ден.

Айлийн надникна навън още веднъж, като очакваше да види пощальона Саймън или куриерски микробус, спрял до двойната жълта линия, но нямаше никого.

Момчетата веднага се втурнаха към нея и взеха да питат дали може да отворят кутията, но Айлийн отказа твърдо. Тя щеше да я отвори и щеше да прецени дали да им покаже какво има вътре. Нямаха никакво време — беше 8:40, за бога — но по-добре да я отвори сега, да избави момчетата от терзанията, а след това да си продължат по графика за сутринта. Изведнъж Айлийн се улови, че протака, и реши да приключи с това — ако побързаха, можеха да стигнат до училището навреме.

Взе ножиците от чекмеджето в кухнята и разреза по дължина тиксото, с което беше залепена кутията. Когато го направи, смръщи нос — от кутията се носеше силна миризма. Не би се обзаложила каква точно беше, но не ѝ хареса. Дали беше нещо машинно? Нещо животинско? Инстинктът ѝ подсказваше да затвори кутията и да чака Алън да се върне, но момчетата я дърпаха да продължава... затова тя стисна зъби и я разтвори.

И изпищя. Не можеше да спре да пици, въпреки че момчетата явно се ужасиха от този звук. Втурнаха се към нея разплакани, но тя ги отблъсна яростно. Те не отстъпиха и продължиха да я умоляват да им каже какво става, тогава тя ги хвана за яките и грубо ги завлече в стаята им, като през цялото време не преставаше да крещи някой — който и да е — да ѝ помогне.

Страшната кутия остана сама във всекидневната. Капакът се отметна бавно и разкри думата „Гряхх“, написана с тъмночервени букви от вътрешната му страна. Беше въведение към ужасяващото съдържание на кутията. Вътре, в гнездо от мръсни вестници, лежеше човешко сърце.

10.

— Къде са другите?

Стиснала своята папка по случая, Чарли огледа помещението на отдел „Тежки престъпления“. Чувстваше се изключително странно да бъде отново тук, но положението изглеждаше още по-неестествено поради факта, че стаята беше напълно безлюдна.

— Убийство на Емпрес роуд. Детектив инспектор Грейс извика там повечето от екипа — отвърна детектив Форчън, като едва съдържаше разочарованието си, че е оставен тук. Беше умен, съобразителен полицаи и един от малкото чернокожи служители в централното управление на Саутхамптън. Беше способен на много повече и Чарли знаеше, че сигурно е бесен, защото е заседнал тук, задължен да ѝ бъде бавачка, докато тя навлизаше пак в работата. Чарли се беше почувствала несигурна, когато влезе в зданието преди половин час, а отсъствието на комитет по посрещането направи нещата още по-лоши. Демонстрация на пренебрежение? Начин да покажат на Чарли, че не е желана?

— Какво знаем по въпроса? — попита Чарли с най-професионалния тон, на който беше способна.

— Секс работничка, открита в багажника на кола. Убийците са я обработили доста, което в началото затрудни идентифицирането, но ДНК пробата свърши работа. Беше в нашите бази данни — ще намериш списъка с обвиненията ѝ на трета страница.

Чарли прелисти папката — полякия на име Алексия Лушко, с доста впечатляваща външност, с тъмнокестенява коса, множество пиърсинги и татуировки и чувствени устни. Ако харесвахте готика — тя е вашето момиче. Дори на полицейската снимка от нея се излъчваше агресивна сексуалност. Всичките ѝ татуировки изобразяваха митологични създания, които ѝ придаваха първично, животинско излъчване.

— Последният ѝ известен адрес е апартамент до Бедфорд плейс — допълни услужливо Форчън.

— Да вървим тогава — каза Чарли, като пренебрегна очевидното желание на колегата си да приключи с това.

— Ти ли ще караш, или аз?

Повечето от секс работничките в Саутхамптън живееха в Сейнт Мери или в Портсууд сред студенти, наркомани и нелегални имигранти. Затова фактът, че Алексия живееше край Бедфорд плейс, близо до по-изисканите клубове и барове, беше интересен сам по себе си. Имаше арести за улична проституция преди година, но сигурно беше печелила добре, щом живееше в този хубав район.

Интериорът на апартамента само засилваше това усещане. Когато му показаха полицейска карта, портиерът на сградата охотно ги пусна вътре и докато Форчън го разпитваше, Чарли тръгна да огледа жилището. Беше ремонтирано скоро, с открита планировка, с не много скъпо, но изискано обзавеждане. Освен ъгловия диван имаше стъклена маса, голям плазмен телевизор, машина за еспreso, ретро джубокс. По дяволите, беше по-хубаво от жилището на Чарли. Дали момичето печелеше достатъчно, за да си позволи всички тези атрибути на средната класа, или някой я издържаше? Любовник? Сводникът й? Или е изнудвала някого?

Чарли прескочи кухнята и се насочи направо към спалнята. Беше изключително чиста и подредена. Тя си сложи латексови ръкавици и започна да претърсва. Гардеробите бяха пълни с дрехи, а чекмеджетата — с бельо и приспособления за секс играчки. Една-единствена книга с меки корици — от полски автор, когото Чарли не беше чувала — лежеше на нощното шкафче. И нищо повече. Това ли беше всичко, което бе притежавала?

Банята не съдържаше нищо интересно, така че Чарли отиде в килерчето, което служеше за сушене на прането и като мини кабинет. Телефон и евтин лаптоп се зареждаха. Чарли натисна бутона за включване на компютъра. Той избръмча силно, докато се пробуждаше, но екранът остана съвсем черен. Чарли натисна няколко клавиша. Пак нищо.

— Имаш ли джобно ножче? — попита тя Форчън.

Знаеше, че има, макар да не беше длъжен, защото беше такъв тип човек. Нищо не му носеше по-голямо удоволствие от ремонта на

повреден уред пред погледите на колегите си жени. Беше съвременна разновидност на пещерния мъж.

Чарли го взе от него, разгъна отвертката и отвинти панела на дъното на компютъра. Както очакваше, батерията си беше на мястото, но твърдият диск липсваше.

Значи апартаментът *беше* прочистен. Чарли го подозираше от мига, в който влезе вътре. Ничий живот не беше толкова подреден. Някой, който е знаел, че полицията ще дойде, беше обработил апартамента и беше изтрил всяка следа от Алексия, материална и дигитална. Какво беше правила, за да печели толкова пари? И защо някой искаше толкова силно да го скрие?

Вече нямаше смисъл да се търси на обичайните места. Сега трябваше да се повдигат гардеробите и масите, да се отместват матраците и да се рови в джобовете. Да се наднича отдолу, отзад, отгоре. Нещо като гонене на дивото и Чарли трябваше да се примири с постоянните неприкрити въздишки на колегата си — който сигурно си представяше как би могъл сега да лови лошите на Емпрес роуд — но накрая, след два и половина часа старателно претърсване, двамата най-после направиха пробив.

В кухнята имаше остров с издърпващ се контейнер за боклук. Контейнерът беше изваден и изпразнен, но онзи, който го беше направил, не беше забелязал парчето хартия на дъното на чекмеджето за контейнера. Изглежда, се беше плъзнало между ръба на контейнера и гръбчето на чекмеджето, когато го бяха изхвърлили, и сега лежеше там незабелязано. Чарли го извади.

За нейна изненада беше фиш за заплата. На жена на име Агнешка Суриав, служителка на Здравния клуб в Банистър парк. Изглеждаше редовен — с удръжки за социално осигуряване, с личен номер на служителя — и беше за солидна месечна заплата. Но в това нямаше особен смисъл. Коя беше Агнешка? Приятелка на Алексия? Неин псевдоним? Будеше повече въпроси, отколкото отговори, но беше някакво начало. За първи път от цяла вечност Чарли усети самочувствието й да се вдига. Може би все пак имаше живот след Мериан.

11.

— Искам пълно информационно затъмнение, докато не научим повече. Нищо не бива да напуска тези четири стени без мое разрешение. Ясно?

Хората от екипа кимаха послушно, докато Хелън говореше. Детектив сержант Бриджис, детективите Сандерсън, Макандрю и Граундс, младши полицаи, оператори на данни и служители за връзка с медиите бяха натъпкани в стаята, превърната набързо в оперативен център. Разследването се задвижваше и в помещението се усещаше съдържано оживление.

— Очевидно търсим изключително опасна личност или личности и е задължително да действаме бързо, за да ги заловим. Първата ни задача е да установим самоличността на нашата жертва. Сандерсън, искам да държиш връзка с криминалистите, но и с униформените полицаи — те обхождат околностите за свидетели и проверяват за превозни средства, които може да са принадлежали на жертвата. Съмнявам се да има камери по тази улица, но разпитай из супермаркетите и магазините наоколо. Може да имат нещо, което да ни е от полза.

— Захващам се — отвърна Сандерсън. Беше досадна задача, но често баналните действия водеха до решаване на случая. В черната работа винаги се криеха възможности да спечелиш слава.

— Макандрю, искам да разговаряш с момичетата на улицата. Сигурно миналата вечер в околностите са били дузина или повече. Може да са видели или чули нещо. Няма да искат да говорят с нас, но такива неща пречат на бизнеса им, затова им дай да разберат, че е в техен интерес да ни помогнат. Сигурно ще разговарят по-охотно с цивилна служителка, затова използвай униформените ченгета да те насочват, но ти проведи колкото можеш повече от разговорите на четири очи.

Детектив Макандрю кимна, разбрала, че плановете ѝ за вечерта току-що бяха отлетели като дим. Нищо чудно, че още беше неомъжена.

Хелън замълча за миг, после започна умишлено бавно да забожда снимките от местопрестъплението — една по една — на бялата дъска отзад. Докато ги закачаше, чу слабо, но ясно различимо поемане на дъх зад себе си. Малцина от присъстващите полицаи бяха виждали преди така разпорен човек.

— Първият въпрос — защо? — каза Хелън, като се обърна пак с лице към екипа. — Какво е сторила нашата жертва, че да предизвика такава атака?

Остави въпроса да виси във въздуха, докато наблюдаваше реакцията към снимките, преди да продължи:

— Запуснатите сгради на тази улица се използват всекидневно от проститутки и наркомани, защо тогава този човек е бил там? Бил ли е клиент, отказал да плати? Бил ли е сводник, опитал се да обере клиент? Или доставчик, измамил дилърите си? Равнището на жестокост на това нападение говори за истински гняв или за желание да се направи публично изявление. Това не е престъпление от страст. Нашият убиец е бил добре подготвен — с найлонова корда, самозалепваща лента, оръжие — и не е бързал. Криминалистите трябва да го потвърдят покъсно, но, изглежда, нашата жертва е кървила до смърт, като се има предвид количеството кръв по тялото и на пода. Убиецът не е изпаднал в паника, не е избягал. Не се е притеснявал, че ще го открият, вършил си е работата спокойно, разрязал е жертвата, а после...

Хелън замълча за миг, преди да довърши изречението:

— ... а после е изтръгнал сърцето ѝ.

Един от операторите на данни беше започнал леко да позеленява, затова Хелън побърза да продължи.

— Прилича ми на клопка. На наказание. Но за какво? Дали е част от война за територии? Предупреждение за съперническа банда? Дали жертвата не е дължала пари на някого? Обир ли е било? И преди проститутки и сводници са измъчвали клиенти, за да им кажат пин кодовете си. Или е нещо друго?

Хелън се боеше тъкмо от това, че можеше да е нещо друго. Дали сърцето не беше някакъв трофей? Хелън прогони тази мисъл и продължи инструктажа. Нямаше смисъл да се самонавива и да си въобразява разни безумия, след като всичко можеше да има най-банално обяснение.

— Трябва да хвърлим мрежата си колкото може по-широко. Проституция, банди, дрога, вражди между престъпници. Много е вероятно убиецът или убийците да се покажат през следващите двайсет и четири часа. Може да са напълнили гащите от страх или да са превъзбудени — трудно е да останеш спокоен, след като си извършил нещо такова. Затова — отваряйте си очите и ушите за всяко свидетелство, за всяка следа. От сега този случай е с пълно предимство за вас. Всичко останало може да се свърши от други.

Други, както се досещаха всички, означаваше Чарли. Хелън не беше я виждала още, но срещата им едва ли щеше да се забави. Хелън бе решила да бъде любезна и официална, както се държеше винаги, когато се чувстваше нервна, но дали щеше да има сили? Някога носеше непроницаема маска, но не и сега. Твърде много неща се бяха случили, твърде много от миналото бе излязло на показ и хората едва ли щяха да вярват повече на този образ.

Стаята се беше опразнила, докато всички служители бяха хукнали да отменят планове, да утешават близките си и да грабнат някаква храна в очакване на предстоящата дълга нощ. Затова Хелън седеше сама, потънала в мислите си, когато Тони Бриджис се втурна вътре.

— Май открихме нашия човек.

Хелън се отърси от размислите.

— Дежурният е приел обаждане от силно уплашена жена. Току-що оставили на прага ѝ човешко сърце. Съпругът ѝ не се прибрал миналата нощ.

— Име?

— Алън Матюс. Женен, баща на четири деца, живее в Банистър парк. Бизнесмен, набира средства за благотворителност, активен член на местната баптистка църква.

Тони се опита да произнесе последното, без да се смръщи, но не успя. Хелън притвори очи, осъзнавайки, че следващите няколко часа щяха да бъдат много неприятни за всички засегнати. Семейен мъж беше умрял от зловеща смърт в свърталище на проститутки — нямаше деликатен начин да се съобщи такова нещо. Но опитът я беше научил, че увъртането никога не помага, затова тя взе чантата си и кимна на Тони да я последва.

— Хайде да свършваме с това.

12.

Айлийн Матюс се крепеше, но едва-едва. Седеше на мекия диван, изпълнала гръб, без да откъсва поглед от полицайката, докато описваше ужасните събития от последните няколко часа. Детектив инспекторът беше придружена от Тони и от служителка за връзки със семействата, чието име вече беше забравила, но Айлийн гледаше само инспектора.

Близнаците бяха изпратени на сигурно място при приятели. Така трябваше, но Айлийн вече съжаляваше. Какво ли си мислеха и чувстваха? Налагаше се да остане тук, да отговаря на въпросите, но инстинктите ѝ крещяха да бяга от тази стая, да намери момченцата си, да ги прегърне здраво и никога да не ги пуска. Въпреки това тя оставаше на място, прикована от въпросите на полицайката, парализирана от преживяното.

— Това вашият съпруг ли е?

Хелън подаде на Айлийн снимка в едър план на лицето на жертвата. Тя ѝ хвърли поглед, после сведе очи към пода.

— Да.

Отговорът ѝ прозвуча глухо и безжизнено. Все още беше под въздействието на шока, но удържаше напирещите сълзи. Умът ѝ се мъчеше да асимилира тези странни събития.

— Той дали е...? — успя да промълви.

— Да, боя се, че е така. Съжалявам много за загубата ви.

Айлийн кимна, сякаш Хелън беше потвърдила нещо очевидно, нещо банално, но почти не я слушаше. Искаше ѝ се да отблъсне всичко това, да си представи, че не беше се случило нищо подобно. Погледът ѝ беше вперен във фамилните снимки, които изпълваха стената на всекидневната — сцени от щастлив семеен живот.

— Има ли някого, когото можем да повикаме, за да остане с вас?

— Как е умрял? — отвърна Айлийн, без да обръща внимание на въпроса на Хелън.

— Още не сме сигурни. Но трябва да знаете отсега, че не е било инцидент. Или самоубийство. Разследваме убийство, Айлийн.

Още един тежък удар.

— Кой би направил такова нещо? — Айлийн за първи път погледна Хелън в очите. В изражението ѝ се четеше неверие. — Кой би направил такова нещо? — повтори. — Кой би...

Думите ѝ заглъхнаха и тя махна с ръка към кухнята, където двама криминалисти снимаха сърцето, преди да го опаковат.

— Не знаем — отвърна Хелън. — Но ще разберем. Можете ли да ми кажете къде е бил съпругът ви миналата нощ?

— Там, където е всяка вечер във вторник. Помага при раздаването на супа на Саутбрук роуд.

Тони си записа в бележника.

— Значи това е постоянен ангажимент?

— Да, Алън е много активен в църквата — и двамата сме — а нашето учение набляга много на помощта за онези, които са по-нещастни от нас.

Айлийн се улови, че говори за съпруга си в сегашно време. Изведнъж отново я обзе ужасът на случващото се. Не можеше да е мъртъв, как така? Някакъв звук от горния етаж я накара да подскочи. Но не бяха крачките на Алън в кабинета му, бяха онези полицаи, които ровеха в нещата му, отнасяха компютъра му, отнемаха присъствието му от дома.

— Има ли някаква причина той да бъде в района на Белвоар Вали миналата нощ. И по-точно на Емпрес роуд?

— Не. Би трябвало да бъде на Саутбрук роуд от 8 вечерта до... докато свърши супата. Винаги идват толкова много хора, а ресурсите им са ограничени, но те правят каквото могат. Защо?

Айлийн не искаше да знае отговора, но се чувстваше изкушена да попита.

— Алън е открит в изоставена сграда в индустриалната зона на Емпрес роуд.

— Това е безсмислено.

Хелън не каза нищо.

— Ако е бил нападател от някого при благотворителната кухня, със сигурност нямаше да го мъкнат през половината Саутхамптън...

— Колата му е намерена наблизко до къщата. Грижливо паркирана и заключена с дистанционното. Има ли някаква причина той да е отишъл там по своя воля?

Айлийн я изгледа — накъде биеше тя?

— Да задавам трудни въпроси, е част от работата ми, Айлийн. Дължна съм да ги задавам, ако искаме да се доберем до истината за случилото се. На Емпрес роуд често проститутки търсят клиенти, а понякога и дилъри предлагат наркотици. Известно ли ви е Алън някога да е използвал проститутки или да е вземал дрога?

Айлийн остана за миг поразена от въпроса, после избухна неочаквано:

— Чухте ли и дума от това, което казвам? Ние сме религиозно семейство. Алън е църковен деятел. — Произнесе всяка дума бавно, като натъртваше всяка сричка, сякаш говореше на бавноразвиващ се. — Той беше добър човек, беше го грижа за другите. Имаше мисия в живота. Ако е влязъл в контакт с проститутки и дилъри, е било единствено, за да им помогне. Никога не би използвал проститутка по онзи начин.

Хелън понечи да се намеси, но Айлийн не беше приключила.

— Затова вместо да седите тук и да очерняте съпруга ми, защо не вървите да откриете убиеца му. Нещо ужасно се е случило тази нощ. Почтен човек е предложил помощ на някого, а те в замяна са го обрали и убили. Отнели са му портфейла, дрехите, достойнството... Защо, вместо да говорите тези... отвратителни клевети, не се махнете от къщата ми и не откриете човека, който му е причинил това?

Тогава рукнаха сълзите. Айлийн стана рязко от дивана и избяга от стаята — нямаше да плаче пред тези хора, нямаше да им достави това удоволствие. Изтича в спалнята, хвърли се на леглото, което беше споделяла със съпруга си трийсет години, и заплака горчиво.

13.

Мъжът се изкачи по стълбището, като избегна внимателно скърцащата дъска на петото стъпало.

Прекоси площадката, отмина стаята на Сали и се насочи право към спалнята на жена си. Странно, че винаги я наричаше мислено нейна стая. Поколеба се за момент, после докосна с пръсти дървената врата и я бутна. Пантите изскърцаха силно, докато се отваряше.

Мъжът задържа дъха си.

Но отвътре не се чу нито звук, никакъв знак, че е смутил съня ѝ. Затова пристъпи тихо вътре.

Беше заспала дълбоко. За миг той изпита прилив на обич, последван от потръпване от срам. Изглеждаше толкова невинна и кротка, както си лежеше там. Толкова щастлива. Как беше стигнал дотук?

Излезе бързо и тръгна към стълбището. Всяко колебание само щеше да отслаби решимостта му. Времето беше дошло, нямаше място за мислене. Той отвори безшумно входната врата, хвърли още един предпазлив поглед към горния етаж и излезе в нощта.

14.

Табелката беше дискретна — ако не знаехте, че е там, нямаше да я забележите.

„Брукмайър здраве и добра форма“. Странно, че комерсиална фирма съобщаваше толкова сдържано за себе си. Чарли натисна звънеца и бързо ѝ отговориха.

— Полиция — извика Чарли, като се опитваше да надвие шума от трафика. Последва пауза, може би по-дълга от необходимото, после бравата избръмча и се отвори. Чарли вече имаше чувството, че не е добре дошла.

Качи се по стълбите на горния етаж. Посрещнаха я с широка, но фалшива усмивка. Стройна, привлекателна млада жена с искрящо бяла униформа и коса, опъната назад на конска опашка, я попита с какво може да съдейства — с явното намерение да не ѝ помага въобще. Без да казва нищо, Чарли огледа помещението — изглеждаше като луксозно спа студио и ухаеше на парфюм като всички подобни места. После погледът ѝ спря върху рецепционистката, чийто бадж разкриваше, че се казва Едина. Акцентът ѝ беше полски.

— Бих искала да говоря с управителя — каза Чарли и показа служебната карта, за да подчертае молбата си.

— Не е тук. Мога ли аз да помогна?

Пак същата насилена усмивка. Раздразнена, Чарли заобиколи бюрото и тръгна по коридора, който водеше към още стаи отзад.

— Не може да влизате там.

Но Чарли продължи. Беше доста приятно — редица стаи за процедури и обща кухничка в дъното. До масата седеше момченце от смесена раса и си играеше с влакче. То вдигна очи, видя Чарли и се усмихна широко. Тя не можа да се удържи и отвърна на усмивката му.

— Управителят ще бъде тук утре. Защо не дойдете пак тогава? — Едина се изпречи пред Чарли.

— Възможно е. Междувременно бих искала да ви задам няколко въпроса за една служителка. Жена на име Агнешка Суриав.

Едина гледаше неразбиращо, затова Чарли ѝ подаде ксерокопието от фиша за заплата на Агнешка.

— А, да. Агнешка е една от нашите терапевтки. В момента е в отпуск.

— Всъщност е мъртва. Била е убита преди два дни.

За първи път Чарли видя искрена реакция — шок. Последва дълга пауза, докато Едина възприемаше чутото, а после промълви:

— Как е умряла?

— Била е удушена, после обезобразена.

Чарли изчака жената да осмисли този факт, преди да продължи:

— Кога я видяхте за последен път?

— Преди три-четири дни.

— Приятелки ли сте?

Едина сви рамене, явно без желание да потвърди или отрече.

— Какво работеше тук?

— Беше диетоложка.

— Търсена ли беше?

— Да — отвърна Едина, макар да изглеждаше озадачена от въпроса.

— По колко вземаше?

— Имаме ценоразпис. Мога да ви го покажа.

— Пълна програма ли предлагаше, или беше специализирана в някои области?

— Не разбирам какво имате предвид.

— Проверих Агнешка и не видях много дипломи по диетология. Истинското ѝ име е Алексия Лушко и е била проститутка — добра според всички отзиви. Също така е полякиня. Като теб.

Едина не отвърна нищо, явно не ѝ допадаше накъде отиваше разговорът.

— Хайде да почнем отначало, става ли? — продължи Чарли. —
Защо не ми кажеш какво правеше тук Алексия?

Последва дълго, дълго мълчание. Накрая Едина проговори:

— Както казах, управителят ще бъде тук утре.

Чарли се изсмя.

— Добра си, Едина. Признавам ти го.

Погледът ѝ се стрелна към коридора със стайте за терапия.

— Какво ще стане, ако ей сега вляза в някоя от онези стаи? Стая 3 е заета. Ако избия вратата, какво ще заваря? Дали да не идем да видим?

— Заповядайте. Стига да имате съдебна заповед.

Едина вече не се преструваше на дружелюбна. Чарли замълча, за да обмисли следващия си ход — това момиче не беше аматьорка.

— Чие е това дете? — попита Чарли и махна към кухнята.

— На една клиентка.

— Как се казва?

Кратка пауза, после:

— Били.

— Истинското му име, Едина. И ако пак ме излъжеш, ще те арестувам.

— Ричи.

— Повикай го.

— Няма нужда да го намес...

— Повикай го.

Тя се поколеба, после извика:

— Ричи!

— Какво, мамо? — чу се от кухнята.

— Кой е баща му? — продължи атаката си Чарли.

Изведнъж очите на Едина се изпълниха със сълзи.

— Моля ви, не намесвайте него или момчето. Те нямат нищо общо с...

— Те имат ли документи?

Никакъв отговор.

— Нелегално ли са в страната?

Дълго мълчание. После Едина кимна.

— Моля ви — успя само да каже умотелно.

— Не съм дошла да причинявам неприятности на теб или на момчето ти, но трябва да разбере какво е правила тук Алексия. И какво се е случило с нея. Затова или ще започнеш да говориш, или ще се обадя по телефона. Изборът е твой, Едина.

Избор нямаше, разбира се. И Чарли не се изненада от отговора на Едина.

— Не тук. Да се видим в кафенето зад ъгъла след пет минути.

Тя се втурна към сина си.

Чарли въздъхна с облекчение. Чувстваше се странно, че отново се е впуснала в битка, и внезапно се почувства изтощена. Не беше очаквала, че първият ѝ ден при завръщането ще бъде толкова натоварен. Но знаеше, че най-лошото предстои. Довечера беше почерпката за добре дошла. Щеше да се изправи лице в лице с Хелън Грейс.

15.

За първи път от години Хелън жадуваше за питие. Беше видяла какво причини пиенето на нейните родители и това я отказа завинаги, но все пак понякога ѝ се искаше да пийне едно. Чувстваше се страшно напрегната тази вечер. Разговорът с Айлийн Матюс беше протекъл зле, както побърза да подчертае недоволната служителка за връзки със семействата. Хелън не би могла да постъпи много по-различно — беше длъжна да зададе трудните въпроси — но продължаваше да се упреква, че беше притиснала някого, който беше невинен и разстроен. Не беше им останал друг избор, освен накрая да си тръгнат, без да са научили нищо полезно.

Хелън потегли с мотоциклета от дома на Айлийн направо към пъба „Папагалът и двамата председатели“, а Тони я следваше. Разположена на няколко преки от Централното управление на Саутхамптън, кръчмата беше обичайното място за изпращания в пенсия и други подобни сбирки. Тази вечер щяха да полеят завръщане на работа на Чарли — поредната глупава традиция. Хелън се стегна и влезе, докато Тони се опитваше малко прекалено насилено да изглежда весел и спокоен зад нея... само за да открие, че Чарли не е там. Още беше някъде по работа и я очакваха скоро.

Хората от екипа си приказваха, но никой не беше сигурен как точно трябва да се държат. Постоянно хвърляха погледи към входа на пъба, докато тя най-после се появи. Чарли се завтече към групата — с желанието да приключи по-бързо с това? — и като по чудо тълпата сякаш се раздели, за да разчисти пътя към нейната началничка.

— Здравей, Чарли — каза Хелън. Не особено въодушевено, но можеше да мине.

— Шефке.

— Как мина първият ти ден?

— Добре. Мина добре.

— Добре.

Мълчание. Тони милостиво се притече на помощ на Хелън:

— Закопча ли вече някого?

Чарли се разсмя и поклати глава.

— Загубила си форма, момиче — продължи Тони. — Сандерсън, дължиш ми петарка.

Колегите се разсмяха, наобиколиха ги, започнаха да тупат Чарли по гърба, да я черпят и да я засипват с въпроси. Хелън се постара да се присъедини — попита я за Стив, за родителите ѝ — но се чувстваше некомфортно. В подходящия момент се измъкна към тоалетната. Нуждаеше се да остане сама.

Влезе в една кабинка и седна. Виеше ѝ се свят, затова обхвана главата си с ръце и остана така. Слепоочията ѝ туптяха, гърлото ѝ беше сухо. Чарли изглеждаше неочаквано добре — нищо общо със съспаната жена, която беше освободила от ужасяващия плен — но се оказа, че е по-тежко да я вижда, отколкото Хелън беше предполагала. Докато я нямаше наблизо, за да ѝ напомня преживяното, Хелън се беше приспособила отново към живота в управлението. С Тони, издигнат за детектив сержант, и влялата се млада кръв се чувстваше почти като с нов екип. Завръщането на Чарли я върна в онова време, припомни ѝ всичко, което беше загубила.

Хелън излезе и започна да мие ръцете си дълго и грижливо. В дъното някой пусна водата, отвори се врата на кабинка. Хелън хвърли поглед в огледалото и лицето ѝ се изопна. Към нея вървеше Емилия Гаранита. Главната криминална репортерка на Саутхамптън Ивнинг Нюз.

— Невероятно е да те срещна тук — каза Емилия, пуснала най-широката си усмивка.

— Мислех, че това е естествената ти среда на обитаване, Емилия.

Беше евтино заяждане, но Хелън не можа да се въздържи. Не харесваше тази жена нито професионално, нито лично. Фактът, че беше страдала — едната страна на лицето на Емилия още беше обезобразена след някогашно нападение с киселина — не трогваше Хелън. Всички страдаха — но това не означаваше, че трябва да се превърнат в бездушни боклуци.

Усмивката на Емилия не трепна — тя обичаше схватките, както Хелън беше научила на свой гръб.

— Всъщност се надявах да се засечем някъде, инспектор — продължи тя. Хелън се замисли дали с натъртването на последната дума Емилия не намекваше как беше забуксувала кариерата ѝ. — Чух, че сте се сдобили с малко гадно убийство на Емпрес роуд.

Хелън се беше отказала да се пита как Емилия се снабдяваше с информация. Винаги се намираще някой униформен новобранец, който снасяше сведенията, щом попаднеше в челюстите на Емилия. Дали подплашени от нея, или просто за да се отърват, накрая винаги ѝ даваха каквото искаше.

Хелън я изгледа, после я подмина и отвори вратата към пъба. Емилия закри до нея.

— Някакви работни хипотези? Чух, че било доста дивашко.

Не спомена сърцето. Беше ли в неведение за тази малка подробност, или я премълчаваше, за да дразни Хелън?

— Някаква представа коя е жертвата?

— Нищо потвърдено, но щом стане, ти първа ще научиш.

Емилия се ухили, но нямаше възможност да отговори.

— Емилия, колко хубаво, че те виждам. Ще ме черпиш ли едно питие?

Чери Харууд бързаше към тях. Откъде беше изникнала?

— С моята журналистическа заплата? — възрази шеговито Емилия.

— Тогава позволи на мен — отвърна Харууд и я задърпа към бара.

Хелън ги изгледа как се отдалечават, несигурна дали Харууд я беше спасила от Емилия, или се беше намесила, за да ѝ попречи да разгневи четвъртата власт. Хвърли поглед на екипа си. Щастливи, отпуснати, вече на по няколко питиета, те разговаряха оживено, явно доволни, че Чарли отново е сред тях.

Хелън се почувства като лошата фея на кръщенето. Единственият човек, неспособен да посрещне Чарли с отворени обятия. Екипът ѝ беше забравил за нея, което предоставяше на Хелън отлична възможност. Имаше едно място, където имаше нужда да бъде.

Хелън яхна мотоциклета и си сложи шлема, който я правеше временно анонимна. Завъртя ключа на запалването, провери газта,

после натисна педала и потегли с рев по тъмната улица. Радваше се да види гърбовете на Емилия и Чарли. Беше ѝ достатъчно за един ден — повече от достатъчно.

Часът пик отдавна беше отминал и Хелън се носеше с лекота по празните улици. В такива моменти се чувстваше наистина като у дома в Саутхамптън. Сякаш улиците бяха разчистени за нея, сякаш градът беше неин, място, където можеше да живее, без да бъде притеснявана и тормозена. Настроението ѝ започна постепенно да се подобрява. Не само заради това къде се намираще, а и заради това къде отиваше.

След като паркира, тя натисна звънеца три пъти и зачака. Бравата избръмча — като сърдечно добре дошъл — и тя влезе. Хелън знаеше, че не го прави за другите клиенти — заради опасностите, присъщи на неговия бизнес, той винаги проверяваше самоличността на посетителите си през шпионката, преди да отвори подсилената врата. Но беше разбрал, че е тя — трите позвънявания бяха тяхната парола — а вече знаеше и каква е професията ѝ.

Невинаги беше така, разбира се. През първата година на тяхното общуване тя не му бе казала нищо, въпреки многобройните му опити да подхване разговор. Но неотдавнашните събития бяха променили всичко — доминаторите също четяха вестници. За щастие, той беше твърде добър професионалист, за да го спомене. Изкушаваше се, усещаше тя, но разбираше колко много е страдала, колко много мразеше да се разкрива. Затова си спестяваше съветите.

Това беше пространството на Хелън. Място, където можеше отново да бъде затворената книга, каквато беше преди. Завръщане към времената, когато животът ѝ бе под контрол. Дори и да не бе била щастлива, поне беше живяла в мир със себе си. Тъкмо за този мир жадуваше сега. Да, рискуваше, като идваше тук — много други ченгета бяха изхвърлени от полицията заради „нетрадиционен“ начин на живот — но Хелън беше готова да поеме този риск.

Тя смъкна мотоциклетния екип, после съблече костюма и ризата си и ги закачи на скъпите закачалки в гардероба на Джейк. Събу обувките и остана само по бельо. Вече чувстваше как тялото ѝ се отпуска. Джейк стоеше с гръб към нея — дискретен, както обикновено — но Хелън знаеше, че му се иска да я гледа. Харесваше ѝ — караше я да се чувства добре — тя искаше той да я гледа. Но човек не можеше да има и двете. Дискретността и интимността се изключваха взаимно.

Затворила очи, Хелън чакаше той да я удари. И тъкмо на прага на облекчението черните мисли нахлуха отново, изненадаха я и я разстроиха. Мисли за Мериан и Чарли, за хората, които беше наранила и предала, за злините, които беше причинила — за злините, които продължаваше да причинява.

Джейк стовари мощно бича върху гърба ѝ. После още веднъж, по-силно. Той спря, щом тялото на Хелън реагира на ударите, после, тъкмо когато тя започваше да се отпуска, я шибна пак. Хелън почувства как режещият спазъм на болката се разпръсква във всеобхватно изтръпване. Сърцето ѝ туптеше, главоболието ѝ отстъпваше, ендорфините заливаха мозъка ѝ. Черните мисли отлетяха като дим — наказанието както винаги ставаше неин спасител. Когато Джейк стовари бича за четвърти път, Хелън осъзна, че за първи път от много дни се чувства истински отпочинала. Нещо повече, изпитваше щастие.

16.

Беше свалил брачната халка. Докато въртеше волана и насочваше колата към моста Редбридж, зърна белега от златния пръстен на безименния си пръст. Изруга се — още беше толкова зелен в тези неща. Вдигна очи и забеляза, че тя е усетила смущението му.

— Не се безпокой, скъпи. Повечето ми клиенти са женени. Тук никой няма да те съди.

Тя му се усмихна, после се извърна и продължи да гледа през прозореца. Той ѝ хвърли още един, по-продължителен поглед. Беше точно такава, каквато се бе надявал. Млада, стройна, с дълги крака във високи лъскави ботуши. Къса пола, отворена блузка, която разкриваше големите ѝ гърди, и ръкавици, стигащи до лактите — да възбуждат ли бяха предназначени, или просто да я предпазват от убийствения студ? Бледо лице с високи скули и тази поразителна коса — дълга, черна и права.

Беше я взел на Семетери роуд, южно от Комън. По това време на нощта наоколо нямаше жива душа, което устройваше и двамата. Тръгнаха на запад, прекосиха реката и по нейните указания завиха по тесен страничен път. Наближаваха Елинг грейт марш, пуста ивица земя с изглед към доковете. През деня тук идваха любители на природата, за да наблюдават дивия живот, но нощем от нея се възползваше съвсем различна клиентела.

Паркираха и за момент останаха да седят в мълчание. Тя бръкна в чантата си за презерватив и го остави на таблото на колата.

— Ще трябва да си свалиш облегалката назад, иначе няма да мога да направя нищо — каза меко.

Той се усмихна, отмести рязко назад седалката, после бавно свали облегалката, за да направи повече място. Нейната ръка в ръкавица вече се плъзгаше леко по слабините му и предизвикваше ерекция.

— Нали не възразяваш да остана с тях? — попита тя. — Така е по-забавно.

Той кимна, вече занемял от желание.

Тя започна да разкопчава панталона му.

— Затвори си очите, сладур, и ме остави да се погрижа за теб.

Той се подчини. Тя командваше и на него му харесваше така. Беше приятно поне веднъж за него да се грижат, да бъде свободен от отговорност, да си достави удоволствие. Кога въобще би имал шанс да го направи?

Образът на Джесика изникна неканен в ума му. Любещата му съпруга от две години, майката на детето му, нищо неподозираща, предадена... Отблъсна тези мисли, преглътна внезапно нахлуване на реалния живот. Нямаха място тук. Това си беше неговата фантазия, станала реалност. Бе дошъл неговият момент.

И той щеше да му се наслади.

17.

Беше почти полунощ, когато се прибра у дома. Къщата беше тъмна и тиха, както обикновено сякаш. Никола сигурно спеше спокойно горе, а болногледачката ѝ седеше до нея и четеше книга на светлината на фенерче. Обикновено тази гледка го умиляваше — уютен пашкул за жена му — но тази вечер мисълта за нея го натъжи. Острото и парещо чувство за загуба го прободеше внезапно и силно.

Тони Бриджис остави ключовете си на масата и забърза към горния етаж, за да смени Ана, която вече осемнайсет месеца помагаше в грижите за Никола. Тони изведнъж осъзна, че е пил прекалено много. Беше оставил колата си при пъба и се прибра с такси, така си бе позволил лукса да пийне. Разчувстван от завръщането на Чарли, беше обърнал четири или пет халби и сега залитна леко по стълбите. Можеше да има свой живот, разбира се, но винаги изпитваше срам, когато Ана — или още по-лошо, майката на Никола — го хващаха, че е пил. Щеше ли говорът му да го издаде? Мирисът на алкохол в дъха му? Впрегна всички сили, за да изглежда трезвен, и влезе в спалнята на Никола.

— Как е тя?

— Много добре — отвърна Ана с усмивка. Винаги се усмихваше, слава богу. — Вечеря, после ѝ прочетох няколко глави.

Държеше „Студеният дом“. Никола винаги бе обичала Дикенс — „Дейвид Копърфийлд“ ѝ беше особено любим — така че те го бяха подхванали по списък. Беше проект, нещо, което Никола искаше да постигне, и изглежда, тя се наслаждаваше на историите с техните смели герои и демонични злодеи.

— Стигнахме до най-интересното и тя искаше да продължим четенето, затова ѝ отпуснах няколко допълнителни глави. Но май започна да задремва накрая и ще трябва да повторите утре. За да е сигурно, че няма да пропусне нищо.

Тони изведнъж се почувства силно развълнуван, трогнат от нежните грижи, които Ана полагаше за жена му. Като се боеше, че

гласът ще му изневери, той потупа Ана по рамото, благодари ѝ кратко и я изпрати.

Никола беше детската му любов, бяха се оженили съвсем млади. Бяха си уредили живота, но два дни преди двацет и деветия си рожден ден Никола получи масивен инсулт. Оцеля, но пораженията върху мозъка ѝ бяха тежки и тя се оказа затворничка в собственото си тяло. Виждаше и разбираше, но можеше да движи само очите си, беше парализирана цялата. Тони се грижеше за нея с любов, учеше я да общува само с очи, викаше роднини или наемаше болногледачи, когато беше на работа, но все му се струваше, че е лош съпруг. Нетърпелив, изнервен, егоистичен. Всъщност правеше всичко, което можеше, за нея, но това не го спираше да се упреква. Особено когато излизаше да се забавлява. Тогава се чувстваше коравосърдечен и недостоен за нея.

Погали косата ѝ, целуна я по челото и се прибра в своята спалня. Дори сега, две години след инсулта, още го болеше от факта, че спяха в отделни стаи. Отделните спални бяха за двойки, изгубили любовта си, за показни бракове, не за него и Никола. Те споделяха нещо повече. Не си направи труда да се съблича, а седна на леглото и започна да прелиства „Студеният дом“. В началото, когато още бяха гаджета, Никола му четеше на глас пасажи от Дикенс. Отначало се чувстваше неловко, не беше кой знае какъв любител на четенето и му се струваше претенциозно, но с времето започна да му харесва. Притваряше очи и слушаше как мекият ѝ глас с акцент от околностите на Лондон си играе с думите. Никога не беше се чувствал по-щастлив и сега би убил, за да има запис — поне един — как тя му чете на глас.

Но никога нямаше да има, а напразните мечтания не водеха до нищо, така че вместо това се настани с книгата. Не беше много, но щеше да свърши работа.

18.

Светлините на доковете на Саутхамптън блестяха в далечината. Пристанището работеше денонощно и там кипеше дейност дори сега, гигантски кранове разтоварваха контейнери, пристигнали от Европа, от Карибите и от по-далеч. Мотокари хвърчаха напред-назад по кея, докато мъжете си разменяха ругатни, наслаждавайки се на другарството на нощната смяна.

На Елинг грейт марш всичко изглеждаше спокойно. Нощта беше студена, арктическият вятър се спускаше по коритото на реката и блъскаше колата, която стоеше самотно сред ледената пустош. Вратата на шофьора се люшкаше широко отворена, лампичката в купето светеше и хвърляше слаба светлина към безлюдните околности.

Тя нагласи стабилно краката си и започна да дърпа. Беше потежък, отколкото изглеждаше, и тя трябваше да впрегне всичките си сили, за да го извлочи по неравната земя. Почвата беше размекната, забавяше движението и те оставяха по пътя си следа като от охлюв. Главата му се удари в камък, когато тя го прехвърли през ръба на плитка падина. Той се размърда, но не достатъчно — вече нямаше сили за нищо повече.

Тя се огледа бързо, за да се увери още веднъж, че са сами. Удовлетворена, остави чантата си на земята и дръпна ципа, разкривайки съдържанието ѝ. Извади ролка залепваща лента и откъсна едно парче. Притисна го плътно върху устата му и няколко пъти прекара по него ръката си в ръкавица, за да е сигурна, че не остава никаква пролука за дишане. Сърцето ѝ започваше да бие по-бързо, адреналинът ѝ се вдигаше, затова не отложи повече. Хвана го за косата и отметна назад люшкащата се глава, за да оголи гърлото. Извади дълъг нож от чантата и преряза дълбоко трахеята. Тялото му веднага се разтресе, докато умът му отчаяно се опитваше да се върне по някакъв начин в съзнание, но беше твърде късно. Кръвта изригна от трахеята му, заля гърдите и лицето ѝ, съедини двамата в едно цяло в мига на

неговата смърт. Тя остави топлата му кръв да я облива и да лепне по нея — по-късно щеше да има достатъчно време да се почисти.

Заби острието дълбоко в стомаха му и се залови за своята работа. След десет минути разполагаше с каквото ѝ трябваше и опакова окървавения орган в плик с цип. Изправи се на крака и огледа стореното. Там, където при първия опит се беше показала неумела и неточна, сега беше действала гладко и ефикасно.

Ставаше все по-добра.

19.

— Е, как мина?

Стив беше чакал Чарли и сега пристъпи към нея. Телевизорът работеше отзад. Четири празни кутийки от бира на масичката подсказваха, че и той като Чарли беше изпитал нужда от няколко добри питиета.

— Денят или посрещането ми?

— И двете.

— Всъщност добре. Постигнах приличен напредък по случая, а тайфата ми се зарадва. С Хелън беше горе-долу, както очаквах, но тук не мога да направя нищо, така че...

Чарли видя с облекчение, че Стив е искрено доволен заради нея. Беше толкова против идеята тя да се върне на работа, че сега му беше благодарна за усилието да се покаже доброжелателен и подкрепящ.

— Браво на теб. Нали ти казах, ще бъдеш страхотна — продължи той, прегърна я през рамо и я целуна за поздрав.

— Едва първи ден на работа — отвърна Чарли и сви рамене. — Предстои дълъг път.

— Стъпка по стъпка, нали?

Чарли кимна и те се целунаха отново, този път малко по-дълго.

— Колко изпи? — продължи Стив, този път с искрица в погледа.

— Достатъчно — отговори Чарли с усмивка. — А ти?

— Напълно достатъчно — каза Стив и внезапно прегърна Чарли и я вдигна на ръце. — Пази си главата. Тези перила са опасни.

Усмехната, Чарли позволи на Стив да я отнесе в спалнята на горния етаж. Не бяха преставали да се обичат, но напоследък истинската интимност отсъстваше от връзката им. Чарли чувстваше и възбуда, и облекчение, че видимо възвръщаха предишната си спонтанност и страст.

Може би в крайна сметка всичко щеше да се нареди.

20.

— Виждаш самоделно извършена торакотомия.

Джим Грийвс произнесе с наслада последната дума, сигурен, че тя не говори нищо на Хелън. Беше седем сутринта и те бяха сами в полицейската морга. Алън Матюс лежеше гол на дисекционната маса пред тях. Вече бяха установили, че е кървил до смърт и сега бяха преминали към отстраняването на сърцето му.

— Специално тази процедура не е извършена като по учебник, но той или тя не е оперирал при оптимални условия. Адреналинът е напирал, сигурно се е опасявал да не го забележат, а и не трябва да забравяме, че жертвата е била още жива, когато е започнал. Не е съвсем стандартна практика, така че ако се вземе предвид всичко това — работата не е никак лоша.

В гласа му се различаваше едва ли не нотка на възхищение. Мнозина биха го упрекнали заради това, но Хелън го подмина. Прекарването на прекалено много време в моргата причинява странни неща на хората, а Джим беше по-нормален от повечето. Също така имаше ум като бръснач, затова Хелън винаги обръщаше внимание на думите му.

— Първият разрез е направен точно под стернума. Дълго острие, може би над 20 сантиметра. След това е рязано между ребрата и гръдната кост. После обикновено се използват екартьори за раздалечаване на ребрата — за да се разкрие гръдният кош. Но нашият убиец е използвал нещо по-интересно. Виждаш ли тези две дупки, пробити тук?

Хелън се наведе над тялото, за да надникне в гръдната кухина. Видя две дупки на петдесетина сантиметра една от друга в дясната страна на онова, което беше останало от гръдният кош.

— Направени са с нещо като кука. Месарска кука, може би? Закачате две куки встрани от основния разрез, а после просто използвате груба сила. Първо са разтворили дясната страна, после са направили същото с лявата. След като гръдният кош е отворен и

сърцето е разкрито, остава само да се изрежат околните тъкани и да се извади. Малко касапска работа, но ефективна.

Хелън попиваше всички зловещи подробности.

— За какво говорим тогава? Касапски нож и кука за месо?

— Възможно е — сви рамене Грийвс.

— Колко време би отнело?

— Десет до петнайсет минути. В зависимост от това какъв опит имаш и колко се стараш.

— Нещо друго?

— Твоята жертва е била обездвижена с хлороформ — открих следи в ноздрите и устата му. Криминалистите ще го изследват, но бих предположил, че е домашно производство. Всеки идиот може да си направи с белина, ацетон и достъп до интернет.

— Някакви следи от нашия убиец?

Джим поклати глава.

— Изглежда, контактът между тях е бил минимален. Но като говорим за това, твоят човек е имал доста контакти с други през годините.

Джим замълча, както правеше винаги, когато се готвеше да извади нещо интересно от ръкава си. Хелън се напрегна леко, нетърпелива да научи.

— Тук е пълно с доказателства за болести, предавани по полов път. Г-н Матюс със сигурност е прекарал гонорея — наскоро, бих казал. Има също признаци за генитална микоплазмоза, което звучи странно, но всъщност тя е много разпространена, а възможно и за срамни въшки. Бих искал да съм член на неговата църква — там, изглежда, е голям купон.

Той се отдалечи, за да се измие. Хелън остави тези нови сведения да улегнат — първата малка следа за това иначе толкова объркващо убийство.

Когато се върна в управлението, Хелън продължи с дисекцията на Алън Матюс. Екипът се беше събрал в оперативната стая и всеки докладваше какво е научил.

— Криминалистите, изглежда, не са стигнали доникъде — съобщил унило Тони Бриджис. — Огледали са колата, но тя не е

докосвана или местена — единствената ДНК в нея е от семейството на Матюс. Що се отнася до къщата, на мястото на убийството има толкова много следи от ДНК, че е по-лесно да се установи кой *не е бил* там. Сперма, слюнка, кръв, кожни клетки — има по много от всичко. Тази сграда е използвана редовно от секс работнички и техните клиенти, както и от наркомани. Ще проверим всички, за да видим има ли някое интересно съвпадение, но там няма нищо, което би могло да се използва в съда.

— Защо да се използва къща, в която се въртят толкова хора. Не ги ли е било страх, че ще ги открият? — намеси се детектив Сандерсън.

— Възможно е да не са знаели, че се посещава толкова много — предположи Тони. — Но като се има предвид равнището на подготовка и планиране за това убийство, не ми изглежда много вероятно. Всъщност мястото е перфектен избор по много критерии — задната врата е солидна и залостена отвътре, прозорците са с решетки, така че единственият лесен достъп е през предната врата. Ключалката отдавна е разбита, но все пак отвътре има здраво резе. За убиеца е било достатъчно лесно да залости сградата, след като обездвижи жертвата.

— Все пак ми се струва рисковано... — продължи Сандерсън, която не искаше да се откаже от доводите си.

— Така е, наистина — подхвана Хелън. — Което ни говори за какво? Че той или тя са разчитали тялото да бъде открито доста бързо. Или може би, че мястото е избрано просто за да се чувства жертвата спокойно. Няма признаци Алън Матюс да е завлечен в къщата против волята си. От което следва, че е било засада. Трябвало е да бъде *примамен* там. Страдал е от болести, предавани по полов път, сочещи безразборна сексуална активност, така че може би е срещнал проститутка, която е харесвал, или сводник, когото е познавал, последвал ги е вътре и — бум! Може би къщата е избрана, защото са знаели, че там ще се чувства сигурен.

— Проучихме подробно компютъра му — включи се детектив Макандрю. — Пълен е с доказателства, че Матюс е изпитвал нездрав интерес към порнографията и проститутките. Не се е старал особено да крие историята на сърфирането си, затова може да се види, че редовно е посещавал порно сайтове — предимно безплатни, но и някои по-екстремни за гледане след заплащане. Бил е активен и в чат

стаите и форумите. Още оглеждаме, но по принцип са цял куп болни копелета, които си разказват случки за преживяванията си с различни проститутки. Оценяват ги от едно до десет за циците им, за уменията им и т.н.

— Рецензират проститутките? — намеси се Хелън с леко недоверие.

— В общи линии. Нещо като сайта „Съвети от пътешественици“, само че за проститутки. Посещавал е и много сайтове за по-елитен ескорт — продължи Макандрю. — Макар че няма доказателства действително да е използвал услугите им. Кое то може да означава, че вкусовете му са били малко... по-земни.

— Хайде да се съсредоточим — прекъсна я Хелън. — Не сме тук, за да съдим Алън Матюс, искаме само да открием убиеца му. Каквото и да си мислим за него, той е съпруг и баща, а ние трябва да намерим виновника.

Преди да убие отново. Едва не го каза, но го преглътна в последния миг.

— Хайде да потърсим откъде е вземал пари, за да плаща за хобито си. Колкото по-екзотични са ставали нуждите му, толкова повече пари са му трябвали. Семейство Матюс не са собственици на дома си, имат четири деца, които трябва да се издържат, а Алън е единственият, изкарващ прехраната им. Явно е използвал *много* проститутки и платени сайтове, така че — как се е справял? Дали не е дължал пари на сводник? Заради това ли е всичко?

Този път нямаше никакъв отклик от екипа ѝ. Всички сезираха зад гърба ѝ, към вратата на оперативната стая. Хелън се извърна бързо и видя да наднича много нервен униформен полицаи. Разбра по израза на лицето му какво предстоеше. И все пак потрепери, когато той най-после каза:

— Открито е още едно тяло, госпожо.

21.

Беше отново у дома, цяла и невредима. Сложи ръкавици от латекс и започна да проучва плячката си. Двеста лири в брой — направо ги прибра в портмонето си, после премина към кредитните карти. Щрак, щрак, щрак, с ножици ги нарязва на ситно, но за по-сигурно ги остави за десет минути в тавичката под грила. Не можа да откъсне очи от тях, докато се превръщаха в пластмасова каша — нечий живот буквално се топеше.

После шофьорската книжка. Поколеба се дали да погледне името и вместо това се вгледа в снимката. Боеше ли се да види чий живот беше унищожила, или нарочно забавяше откритието, за да се наслади на последните мигове напрежение?

Хвърли поглед. Кристофър Рейд. Под името беше домашният му адрес. Очите ѝ се спряха върху него, докато пресмяташе. После прерови останалото съдържание на портфейла му — визитки, карти за лоялен клиент и бележки за химическо чистене. Напълно банален живот.

Изправи се доволна. Беше време за най-същественото и трябваше да действа бързо. Отвори старата печка, в която равномерно пламтеше заредената нова цепеница. Хвърли вътре портфейла и се загледа как изгаря. Съблече се бързо и пъкна вътре и окървавените дрехи. Огънят се разгоря и тя трябваше да се дръпне назад, за да не я опари.

Внезапно се почувства глупаво, както стоеше гола наред стаята, все още с пръски кръв по лицето и косата. Побърза да отиде под душа, изми се и се облече пак. По-късно щеше да има време да изтърка хубаво банята и пода, сега трябваше да продължава.

Отвори хладилника, грабна малката бутилка енергийна напитка от вратата и я изпи на един дъх. Полуизяден пай, няколко пилешки хапки, обезмаслен йогурт — погълна всичко, почувствала се изведнъж замаяна и гладна като вълк. А на горния рафт лежеше нейната награда. Човешко сърце в пластмасова кутия за храна.

Тя го извади и го сложи на кухненската маса. Взе кашон, залепваща лента, ножици и се залови за работа. Имаше пратка за доставяне.

22.

Позвъняването я накара да подскочи. Джесика Рейд се изправи бързо, заряза храненето на 18-месечната си дъщеря и хукна към входната врата. Беше се почувствала объркана, когато се събуди и откри, че леглото е празно от страната на Крис. А когато установи, че липсват и той, и колата му, при това без никаква обяснителна бележка, се разтревожи сериозно. Къде беше той?

Отказа се да се обажда в полицията, с надеждата, че за отсъствието му има някакво просто обяснение. А сега бързаше към вратата, като си представяше, че от другата страна стои съпругът ѝ с виновен израз. Но на прага стоеше пощальонът със снопче сметки и диплянки.

Тя ги захвърли на масата и се върна при Сали, която искаше още ябълково пюре. Започна прилежно да поднася лъжичката, но мислите ѝ бяха другаде. Напоследък нещата между тях бяха малко напрегнати — особено след нейното откритие — но той не беше коравосърдечен. Не би я оставил така в неведение. Дали не я беше напуснал? Дали не беше си тръгнал от тях? Отхвърли тази мисъл. Беше невъзможно — всичките му неща бяха тук, освен това той обожаваше Сали и никога не би я изоставил. Той си беше вкъщи снощи, когато тя отиде да спи. Винаги оставаше до по-късно от нея да гледа екшъните си, за които знаеше, че не ѝ харесват, и беше свикнал да се вмъква в леглото, без да я буди. Беше ли си лягал въобще тази нощ? Пижамата му си стоеше старателно сгъната под възглавницата, където я беше сложила вчера следобед, затова тя заключи, че не беше.

Трябва да беше излязъл. По работа? Не, мразеше работата и от месеци караше по инерция — внезапен прилив на ентузиазъм ѝ се струваше невъзможен. Дали не беше отишъл при майка си, или при някой приятел заради нещо спешно? Не, не беше и това. Той щеше да се обърне към нея при първия признак за неприятности.

Къде беше тогава? Вероятно тя преувеличаваше, несъмнено напрежението, настъпило отскоро в брака им, я подтикваше да си

въобразява ужасни — и нелепи — сценарии. Той беше добре. Разбира се, че беше.

Въпреки страха и несигурността, които я обземаха, въпреки проблемите, които имаха наскоро, Джесика изведнъж изпита увереност за едно нещо. Тя наистина искаше бракът им да оцелее, наистина желаше Кристофър. В този миг разбра, че обича своя съпруг с цялото си сърце.

23.

Слънцето отказваше да изгрее. Плътно покривало от облаци беше надвиснало над Елинг грейт марш и силуетите, които пълзяха наоколо. Дузина криминалисти в работни костюми, опрени на колене и длани, претърсваха повърхността на тази забравена местност, оглеждаха всяко снопче трева за улики.

Докато Хелън наблюдаваше действията им, мислите ѝ се върнаха към Мериан. Различни места, различни обстоятелства, но същото ужасно усещане. Жестоко, безчувствено убийство. Мъртъв мъж с изтръгнато туптящо сърце. Разтревожена съпруга, която очаква, надява се той да се прибере жив и здрав... Хелън затвори очи и се опита да си представи свят, в който не се случваха такива неща. Лишена от гледката, соленият привкус на блатото моментално я пренесе към пощастливи времена, към семейните празници на остров Шепи. Кратки проблясъци на радост сред мрака. Рязко отвори очи, ядосана на себе си, че се беше отдала на сълзливи мечтания, докато имаше работа за вършене.

Веднага щом научи новината, Хелън нареди на всички да оставят всякакви други занимания. На всеки детектив, на всеки криминалист, на всеки униформен полицай беше заповядано да се яви при това забравено от бога парче земя, покрито с мокра трева. Това щеше да привлече вниманието на медиите, но нямаше какво да се направи. Беше разбрала, че се сблъскват с нещо извънредно, и имаше намерение да хвърли всички сили срещу него.

Още оглеждаха колата, но вече бяха открили по земята първите значими улики. Тялото на жертвата беше оставило следи в меката почва, докато го бяха влачили от колата до падината. Имаше и отпечатъци от стъпките на човека, който го бе влачил. Вдлъбнатините бяха дълбоки и ако не бяха оставени нарочно от мъж, който искаше да ги заблуди, като убива на десетсантиметрови токчета, очевидното обяснение се натрапваше от само себе си.

Проститутка убиваше клиентите си. Алън Матюс, сериен потребител на проститутки, беше убит и изкормен. Двайсет и четири часа по-късно друг мъж беше убит в отдалечена местност, прочута като място за секс на открито и проституция. Всичко сочеше в една посока и беше време да се бие тревога. Проститутките бяха жертвите, а не убийците, много преди Джак Изкормвача и дълго след това. Айлийн Уорнос беше преобърнала тенденцията, но това беше в Америка. Можеше ли и тук да се случва нещо подобно?

— Имаме име, госпожо.

Детектив Сандерсън бързаше към нея, като се престараваше да не настъпи нещо важно.

— Колата е собственост на Кристофър Рейд. Живее в Уулстън с Джесика Рейд и дъщеря им Сали Рейд.

— Колко голяма е дъщерята?

— Бебе е — отговори Сандерсън, объркана от въпроса. — На осемнайсет месеца, мисля.

Сърцето на Хелън прескочи. Сега имаше задължение — да осведоми живите за мъртвия. Ако жертвата беше Кристофър Рейд, тя се надяваше с цялата си душа да е бил доведен тук против волята му. Знаеше, че е малко вероятно, но въпреки това идеята човек с млада жена и дете да ги изостави заради малко потно търкаляне с проститутка в кола, изглеждаше абсурдна на Хелън. Възможно ли беше той да се озове тук поради друга причина?

— Виж можеш ли да намериш снимка на Кристофър Рейд, за да я сравним с нашата жертва. Ако това е Кристофър, ще трябва да съобщим на семейството му преди пресата да го направи вместо нас.

Сандерсън хукна да изпълнява нареждането на Хелън. Погледът на Хелън се плъзна край нея към полицейската лента, която се вееше на вятъра. Засега бяха избегнали да ги засекат, медиите не бяха наобиколили местопрестъплението. Хелън беше изненадана особено от отсъствието на Емилия Гаранита. Тя сякаш държеше в джоба си половината униформени полицаи и винаги се радваше да надуши любопитно убийство. Но не и в този случай. Хелън си позволи лека усмивка — Емилия сигурно губеше хватка.

24.

— Последния път, когато бях тук, щяха да ми откъснат главата.

Емилия Гаранита се отпусна назад в стола си, наслаждавайки се на редкия лукс да се намира в командния център на Саутхамптънското централно управление. Не се случваше често да ви поканят лично в кабинета на старши инспектора.

— Не мисля, че бях любимка на старши инспектор Уитакър. Как се чувства той напоследък? — продължи тя, без да се опитва да скрие ликуващото злорадство във въпроса си.

— Ще установите, че аз съм доста различна — отговори Чери Харууд. — Всъщност затова ви поканих тук.

— Да си побъбрим по женски?

— Искам да поставя нещата на друга основа. Знам, че в миналото отношенията между пресата и някои от моите служители са били взривоопасни. И че често сте се чувствала изолирана от събитията. Това не помага на никого, ето защо исках да ви кажа лице в лице, че нещата вече ще стоят различно. За общо добро е да си помагаме една на друга.

Емилия не каза нищо, опитвайки се да прецени дали събеседничката ѝ говореше искрено. Новите шефове винаги твърдяха подобни неща, когато идваха на власт, а после спъваха местната преса на всяка крачка.

— Колко различно ще стоят нещата? — попита тя.

— Искам да ви държа информирана за основните събития и да се възползвам от възможностите ви, за да помогнете на по-нататъшните ни разследвания. Като се започне от убийството на Емпрес роуд.

Емилия повдигна вежди — значи в крайна сметка не бяха празни приказки.

— Скоро ще имам име за вас. И ще ви дадем всички съществени подробности за престъплението. Освен това отваряме специална гореща линия, за която ще ви помоля да съобщите в следващия ви

брой. Много е важно да накараме всички потенциални свидетели да се обадят колкото е възможно по-скоро.

— С какво е толкова специално това убийство?

Харууд замълча за момент, преди да отговори.

— Убийството е извършено по особено жесток начин. Убиецът е изключително опасен, вероятно с психически проблеми. А още не разполагаме с описание на външността му, поради което се нуждаем от вашите очи и уши. Това може да се окаже решаващо, Емилия.

Харууд се усмихна, докато произнасяше името ѝ с вид на истински доверен приятел.

— Говорихте ли за това с детектив инспектор Грейс? — попита Емилия.

— Детектив инспектор Грейс е на борда. Знае, че вече сме на съвсем друг кораб.

— Без повече номера? Без повече лъжи?

— Абсолютно — отвърна Харууд и отново се усмихна широко. — Имам чувството, че ще се сработим, Емилия. Надявам се, че няма да останете разочарована.

Срещата беше приключила. Емилия стана, без да я молят, впечатлена от видяното. Харууд беше ловък играч и, изглежда, беше взела Грейс на прицел. Струваше ѝ се, че е настъпила огромна промяна и може би наистина беше така.

Емилия имаше силното усещане, че щеше да ѝ бъде забавно с тази жена.

25.

— Е, какво търсим?

Детектив Форчън се прозина, докато говореше, и звукът отекна в помещението на отдел „Убийства“. Той и Чарли бяха като на остров в празната стая, две самотни фигури сред купища хартия.

— Ами, „Брукмайър здраве и добра форма“ явно е бардак, но от класа — отговори Чарли. — Никога не съм виждала друг толкова добре ръководен и дискретен. Имат цял списък с привлекателни и опитни момичета, всички минаващи редовно на прегледи за здравето. Можеш да си регистрираш среща по интернет, а те имат някаква връзка с компаниите за круизи. Изпращат даже специални бусове да вземат клиентите точно когато корабът пристигне. Описват предлаганите от тях услуги като холистични здравни грижи — и тук е истинската красота. Ако платиш с кредитна карта, в разпечатката се отбелязва като покупка на канцеларски материали, така съпругата никога няма да разбере и още по-хубаво — можеш да си я включиш в разходите. Дори не се налага да плащаш лично на момичетата.

— И научи всичко това от един разговор? — попита Форчън, впечатлен въпреки волята си.

— Ако знаеш какви въпроси да задаваш, хората могат да се окажат изненадващо полезни.

Чарли не можа да прикрие нотката на самодоволство — самодоволството на по-големия опит — промъкнала се в гласа ѝ.

— Стигна ли донякъде със списъка, който ти дадох?

Едина, неохотната информаторка на Чарли в „Брукмайър“, я беше снабдила с имената на всички момичета, които работеха там в момента.

— Работа по него. Част от тях са доставени направо от Полша през доковете, някои са студентки в местните университети, но мнозина други — включително нашата жертва — изглежда, са прибрани от улицата.

— Издокарани и пуснати наново в „Брукмайър“?

— Защо не? По-безопасно е и ако се съди по апартамента на Алексия, и по-добре платено.

— Едина каза, че Алексия е работила на улицата за фамилията Кембъл, преди да се присъедини към „Брукмайър“. Други момичета?

— Ами, да. Кембъл са загубили няколко за сметка на „Брукмайър“. Андерсън също.

На Чарли направо ѝ прилоша. Войните за проституция винаги бяха грозна история и винаги страдаха момичетата, а не онези, които ги водеха.

— Значи Кембъл са убили Алексия, за да отправят съобщение?

— Възможно е. Не че има как да го докажем.

— Нещо друго?

Детектив Форчън очакваше този въпрос и криеше най-силния си коз в ръкава за подходящия момент.

— Ами, проследих „Брукмайър“ през търговския регистър и данъчната служба. Отне малко усилия, имаше доста компании и холдинги в чужбина за прикритие, но в крайна сметка стигнах обратно до „Топ лайн мениджмънт“, „компания за събития“, притежавана от някоя си Сандра Макюън.

Чарли трябваше да го предположи. Сандра Макюън — или лейди Макбет, както я наричаха галено — беше замесена в проституцията и рекета в Саутхамптън повече от трийсет години — откакто вероятно беше убила съпруга си, за да оглави престъпната му империя. Решителна и безстрашна, но също умна и съобразителна, тя бе оцеляла в три покушения. Дали не беше извела проституцията на ново стъпало с „Брукмайър“ и предизвикала така смъртоносен отговор от съперниците си?

— Отлично, Лойд. Добра работа.

За първи път се обръщаше към него на малко име и това оказва желаня ефект. Той измърмори свенливо благодаря, а Чарли се усмихна. Може би в края на краищата щяха да станат добър екип.

— Да продължаваме тогава. Да видим можеш ли да откриеш под кой камък се крие Сандра тези дни, а?

Детектив Форчън побърза да се захване за работа. Чарли беше доволна. Харесваше ѝ да бъде отново в играта и се надяваше искрено да извоюва справедливост за Алексия и да вкара зад решетките един от

най-жестоките сводници. Щеше да бъде като перо на шапката ѝ. И трън в окоето на Хелън Грейс.

26.

Хората никога не обръщат внимание на куриерите. Приемат ги за работи с техните униформи от мотоциклетен шлем и кожен екип, програмирани да дойдат, да оставят и да си тръгнат, без да бъдат възприети като личности, без да направят впечатление. Зъбчати колелца в механизмите на всекидневния бизнес.

Мислят си, че няма нищо лошо да се отнасят грубо с тях, сякаш са нещо по-низше от истинските хора. Явно и този случай беше такъв. Тя чакаше двете рецепционистки да си завършат личния разговор. Типично — като натрапваха чувството си за собствена значимост, те всъщност издаваха колко безкрайно незначителни бяха. Но щяха да получат своето възмездие.

Прокашля се и беше възнаградена с неприязнен поглед от подебелата, която с неохота довлече туловището си към нея.

— За кого?

Не пожела дори да я удостои с цяло изречение.

— Стивън Макфайл.

Постара се гласът ѝ да звучи неутрално.

— Фирма?

— „Зенит солюшънс“.

— На третия етаж.

Тя се сепна, изведнъж притеснена, че се налагаше да влезе в сградата с ценната си пратка, после се овладя и тръгна към асансьора.

Рецепционистката на „Зенит“ не беше по-любезна от другите.

— Трябва ли подпис?

Куриерката поклати глава и подаде пакета. Обикновена кафява кутия от картон, затворена със залепваща лента. Рецепционистката се извърна, без да благодари, остави я върху бюрото и продължи разговора си.

Куриерката си тръгна, измъкна се навън все така анонимна, както беше дошла. Питаше се колко още ще клюкарства рецепционистката, преди да си свърши работата и да уведоми изпълнителния директор за

неочаквана пратка. Надяваше се да не е много дълго. Тези неща започваха да миришат след известно време.

27.

— Онова, което ще те помоля да направиш, може да се окаже много опасно и ако кажеш не, ще уважа решението ти.

Тони заподозря, че нещо става, в мига, в който Хелън поиска да се срещнат в „Старата бяла мечка“. Ходеха в този мрачен като пещера пъб зад ъгъла на управлението, когато не искаха никой да ги подслуша.

— Знам, че си работил под прикритие преди и разбираш за какво става дума — продължи Хелън, — но сега положението ти е различно. Обаче си най-добрият служител, с когото разполагам, така че...

— Какво точно искаш? — попита Тони, като поруменя леко от похвалата.

— Изглежда, мишени на нашия убиец са мъже, търсещи секс — продължи Хелън. — Можем да пуснем обява в Ивнинг Нюз, че молим мераклиите да дойдат и да помогнат, но едва ли ще проработи. Момичетата по улиците не казват и дума пред Макандрю...

— Значи трябва да пратим някого на огневата линия.

— Точно така.

Тони не каза нищо. Лицето му остана безизразно, но беше въодушевен от възможността. Животът му беше толкова подреден от толкова дълго време, че шансът да действа на предна линия му се стори примамлив.

— Можем да се опитаме да постигнем нещо само с мотивите и начина му на действие — този убиец е изключително внимателен с уликите и използва непредвидими места. Затова ни трябва някой на терена, да се представя за клиент, да души наоколо. Знам, че ти е нужно време, за да го обмислиш. Сигурна съм и че ще имаш купища въпроси, но ми трябва бърз отговор. Това може да се окаже...

Хелън замълча, за да подбере грижливо думите си.

— Това може да се окаже нещо голямо. Затова искам да го пресека в зародиш.

Тони обеща да си помисли до утре, но вече знаеше, че ще каже да. Със сигурност задачата криеше опасности, но ако не искаше той,

щеше да го свърши някой друг. Някой не толкова опитен. Сега той беше детектив сержант, затова се полагаше на него да се заеме. Марк Фулър не би се отказал от такова нещо, а той имаше дете, за бога.

Хелън се отправи обратно към оперативната стая и остави Тони насаме с мислите му. Той си позволи една халба и започна да прехвърля в ума си предизвикателствата, които го очакваха. Как да го представи пред Никола? Как да уталожи нейните тревоги и да я увери, че рисковете са минимални?

Седя сам, отпивайки от бирата си, потънал в мисли. Последното питие на осъдения.

28.

Беше се промъкнала зад нея, без да издаде нито звук. Чарли беше толкова потънала в работата, толкова развълнувана от откритията си, че не забеляза влизането на Харууд.

— Как се справяш, Чарли?

Чарли скочи, стресната от внезапното нахлуване. Обърна се и смотолевя нещо в отговор — беше изнервящо да видиш началничката на управлението надвесена над тебе.

— Как вървят нещата, след като се върна?

— Добре, госпожо. Напредвам доста и всички ме посрещнаха много добре. Поне онези, които бяха тук...

— Да, завари ни в напрегнат момент. Но се радвам много, че се върна, Чарли — щеше да е жалко да загубим толкова талантлива служителка.

Чарли не отвърна нищо. Имаше ли правилен отговор на този безпричинен комплимент? Чарли бе отсъствала по болест близо година след като едва не я убиха, а това не беше най-блестящата препоръка пред новата началничка на управлението. Веднага след отвличането ѝ Чарли се беше подготвила за обаждане със съвет, че ще бъде пощастлива другаде, но то така и не дойде. Вместо това я окуражиха да се върне на работа, а сега я хвалеше жена, която едва познаваше.

— Напредвай със своя ритъм — продължи Харууд. — Върши онова, в което си добра. И ела при мен, ако имаш някакъв проблем, става ли? Вратата ми винаги е отворена...

— Да, госпожо. Благодаря ви. За всичко.

Харууд ѝ отправи широката си, хубава усмивка. Чарли реши, че не е казала достатъчно, затова продължи:

— Знам, че не сме изяли торба сол заедно и имате пълно право да си измиете ръцете от мен, но искам да знаете, че съм истински, истински благодарна за шанса, който ми давате... — Чарли вече пелтечеше, но не можеше да се спре. — И искам да кажа, че няма да ви подведа. Няма да съжалявате, че сте ми дали втори шанс.

Харууд я изгледа, явно несвикнала на такива излияния, после я потупа по рамото:

— Не се съмнявам нито за миг.

Обърна се, за да си тръгне, но Чарли я спря.

— Има още нещо. Напредък в случая на Алексия Лушко.

Харууд се извърна, заинтригувана.

— Детектив Форчън установи, че луксозният бардак, в който е работела Алексия, е собственост на Сандра Макюън.

Чарли замълча, не беше сигурна дали това име говори нещо на Харууд.

— Знам коя е. Продължавай.

— Ами, учудих се, че тя притежава и парцела със сградата на „Брукмайър“. Не предполагах, че разполага с толкова пари. Затова се порових още, за да видя дали Сандра няма и друга недвижима собственост в Саутхамптън...

— И какво?

Чарли замълча. Трябваше ли да казва каквото и да е на Харууд, без да е говорила преди това с Хелън? Беше късно — Харууд вече очакваше да получи нещо.

— Притежава парцел в индустриалната зона на Емпрес роуд.

Сега разполагаше с цялото внимание на Харууд. Чарли взе разпечатаната скица на улицата, която беше свалила от кадастралния регистър, и я подаде на началничката.

— По-конкретно, притежава тази редица изоставени къщи. Тялото на Алън Матюс беше намерено в четвъртата от тях.

Докато Харууд осмисляше чутото, Чарли продължи:

— Алексия вероятно е убита и осакатена от фамилията Кембъл — тя е работила на улицата за тях, преди да им избяга в „Брукмайър“. Ден по-късно уличен клиент е открит убит и осакатен в къща, собственост на Сандра Макюън.

— Мислиш, че Сандра им изпраща послание. Око за око, зъб за зъб?

— Възможно е. Историята учи, че ако смяташ да обявиш война на Сандра Макюън, ще е по-добре да си готов за последствията.

Харууд смръщи вежди. На никого не му трябваше война за проституцията — обикновено се оказваха дълги и кървави и неизбежно вдигаха шум във вестниците.

— Доведи я тук.

Харууд вече вървеше към вратата.

— Не трябва ли да запозная детектив инспектор Грейс, преди да...

— Доведи я тук, детектив Брукс.

29.

Бяха се скупчили като добитък в кланица. Професионалната им сдържаност се беше изпарила смайващо бързо. Персоналът на „Зенит солюшънс“ беше потърсил убежище в атриума. Бяха твърде подплашени, за да се върнат на работните си места, и твърде любопитни, за да се приберат вкъщи. Хелън мина покрай тях и забърза към третия етаж.

Стивън Макфайл, изпълнителният директор на „Зенит“, опитваше с все сили да изглежда спокоен, но беше видимо разтърсен от сутрешните събития. Спотайваше се в кабинета си, заедно с дългогодишната си секретарка Анджи. Кутията си стоеше на бюрото на Анджи, там, където я беше изпуснала. Беше се преобърнала от удара и окървавеното сърце бе изпаднало от нея. Лежеше там неподвижно, охранявано зорко от двама униформени полицаи, които избягваха да гледат към него. Капакът беше увиснал лениво и думата „Мръсник“, написана с кръв, крещеше от него простото си послание.

— Разбирам, че вероятно си дълбоко потресена от случилото се, но непременно трябва да ти задам няколко въпроса, докато събитията са още свежи в паметта ти. Съгласна ли си?

Хелън се обръщаше към Анджи, която успя да кимне между подсмърчанията.

— От коя фирма беше куриерката?

— Тя не каза. Нямахте и лого по нея.

— Със сигурност ли беше жена?

— Да. Не каза почти нищо... но да.

— Видя ли лицето ѝ?

— Всъщност не. Беше с шлем. Честно казано, не ѝ обърнах особено внимание.

Хелън изруга наум.

— Ръст?

— Не съм сигурна. Един и шейсет, седемдесет?

— Цвят на косата?

— Не мога да кажа със сигурност.

Хелън кимна със скована усмивка, прикриваща разочарованието ѝ от липсата на наблюдателност у Анджи. Знаела ли е куриерката, че може да се вмъкне и да излезе, без да привлече внимание, или просто е имала късмет?

— Ще повикам полицейската художничка. Ако успееш да ѝ дадеш пълно описание на дрехите на куриерката, на шлема, на фигурата, ще можем да получим точна картина кого да търсим. Става ли?

Анджи кимна храбро и Хелън насочи вниманието си към Стивън Макфайл.

— Ще ми трябва списък с имената и адресите на целия ви персонал — на присъствалите днес, както и на онези, които са отсъствали.

— Разбира се — отговори Макфайл. Натисна няколко клавиша на компютъра и принтерът се включи с избръмчаване. — Имаме двайсет души на постоянен щат — днес отсъстваха само двама. Хелън Бакстър е в отпуск, а Крис Рейд... не съм сигурен къде е той.

Хелън запази непроницаемо изражение.

— Имате ли камери в помещенията? — продължи тя.

— Опасявам се, че не. Но на рецепцията на партера — да. Сигурен съм, че фирмата по поддръжката ще ви даде всичко, което ви е нужно.

Опитваше се отчаяно да помогне, искаше му се да оправи цялата бъркотия. Хелън би желала да го избави от мъките му, но не можеше.

— Нямаме причини да смятаме, че това е насочено конкретно към вас, но все пак сещате ли се за някого, който би могъл да ви нападне по такъв начин? Някой, когото сте уволнили скоро? Ядосан клиент? Член на семейството ви?

— Ние се занимаваме с информационни технологии — отвърна Макфайл, сякаш това обясняваше всичко. — Не е бизнес, в който си създаваш врагове. Всички наши момчета — и момичета — работят тук от месеци, ако не и от години. Така че, не, аз... Не познавам никого, който би направил нещо подобно...

Гласът му заглъхна.

— Опитайте се да не се тревожите толкова. Сигурна съм, че е някакъв номер. Ще оставим тук полицаи през следващите дни, те ще поговорят с персонала, но се опитайте да продължите с всекидневните си задължения. Няма смисъл да губите пари заради тази откачена шега.

Макфайл кимна, леко успокоен, а Хелън забърза надолу към рецепцията. Чарлз Холанд, представител на поддържащата фирма, вече я чакаше. Бързаше да намери сутрешните касети от охранителните камери, нетърпелив да прехвърли на някой друг отговорността за тези неприятности. Пристигналите криминалисти се качваха нагоре, за да приберат сърцето, съпроводжани от любопитните погледи на избягалия персонал на „Зенит“. Случаят претърпя интересно развитие — да доставиш сърцето на жертвата на работното ѝ място, а не в дома ѝ. Със сигурност беше по-рисковано, но гарантираше много по-силен отзвук. Такава ли беше целта? Що за игра беше това?

И къде щеше да свърши?

30.

Хелън не губи никакво време. Понесе се през града, като избираше задните улици. Беше проявила свръхпредпазливост, но все пак бе твърде вероятно някой от подплашените служители в сградата на „Зенит“ да е алармирал медиите, а Хелън категорично нямаше намерение да се оставя да я проследят. Вече се бе отправила към дома на Рейд — за да разруши щастието им и да причини болка — и искаше да бъде абсолютно сигурна, че е сама.

Лицето на Джесика Рейд промени цвета си толкова бързо при вида на полицейската карта на Хелън, че тя се притесни жената да не припадне. Алисън Вон, опитната служителка за връзки със семействата, която Хелън беше повикала, се намеси бързо. Сложи успокояваща ръка на лакътя ѝ, после поведе ужасената Джесика навътре. Хелън ги последва, като затвори внимателно външната врата след себе си.

Дъщерята на Джесика седеше в средата на всекидневната и посрещна с добродушно сумтене неочакваните посетители. На възраст година и половина, Сали кипеше от енергия и желание за игри, затова Алисън, без да се налага да ѝ казват, я взе на ръце и я понесе да разгледат играчките ѝ.

— Мъртъв ли е?

Въпросът на Джесика прозвуча стряскащо откровено. Тялото ѝ се тресеше, тя едва сдържаше сълзите, изпълващи очите ѝ. Хелън плъзна поглед по семейните снимки, подредени на полицата над камината — нямаше никакво съмнение, че съпругът на Джесика беше последната жертва.

— Тази сутрин намерихме тяло на мъж. Да, смятаме, че е Крис.

Главата на Джесика клюмна. Разтърси се от ридания. Тя се опитваше да ги сподави, да скрие покрусата си от детето, но шокът беше твърде силен.

— Джесика, следващите няколко дни ще бъдат объркващи, опустошителни, страшни, но искам да знаеш, че ще те подкрепяме на

всяка крачка, за да ги преживееш. Алисън ще остане тук да ти помага за Сали, да ти оказва всякаква помощ, от която може да се нуждаеш, и да отговаря на въпросите ти. Ако имаш близки, които да ти помогнат, трябва да им се обадим сега. Помисли и дали не искаш да поживееш няколко дни на друго място. Не изключвам възможността медиите да се опитат да влязат във връзка с теб.

Джесика я погледна озадачена.

— Защо ще го правят?

— Смятаме, че Крис е убит. Знаем колко е трудно да го приемеш... че всичко това ти се струва ужасен кошмар, но не мога да скрия фактите от теб. Важно е да ти кажа всичко, което знаем, за да можеш да ни помогнеш да открием онзи, който го е извършил.

— Как?... Къде?

— Намерен е на Елинг грейт марш. Карал е дотам в малките часове тази сутрин.

— Защо? Защо е бил там? Ние никога не ходим там... Никога не сме били там.

— Смятаме, че не е бил сам. Бил е с жена.

— Коя? — Гласът на Джесика сега се изпълни с гняв.

— Не ни е известна самоличността ѝ. Но смятаме, че вероятно е била секс работничка.

Джесика стисна очи, ужасена. Хелън я наблюдаваше с дълбоко съчувствие, докато още един стожер в живота ѝ се сгромолясваше. Животът на Хелън беше разбиван на парчета неведнъж и тя знаеше каква непоносима болка изпитва Джесика. Въпреки това трябваше да ѝ разкрие истината — цялата — без да ѝ спестява нищичко.

— Елинг грейт марш понякога се използва от проститутки като дискретно място да практикуват бизнеса си. Смятаме, че Крис е отишъл там заради това. Наистина съжалявам, Джесика.

— Тъпото шибано копеле!

Джесика изплю думите с такава ярост, че стаята притихна. Сали вдигна поглед от играчките си, усетила за първи път, че нещо не е наред.

— Тъпото, подло, егоистично, шибано... копеле.

Сега тя се разрида неудържимо, с дълбоки и продължителни хлипове. Хелън я остави да плаче. След малко риданията ѝ започнаха да заглъхват.

— Известно ли ти е дали Крис е използвал проститутки преди? Знам, че те питам нещо ужасно, но лицето, което търсим, е изключително опасно...

— Не! Да не мислите, че бих търпяла нещо подобно? За каква ме вземате — за някаква шибана изтривалка?

В очите на Джесика пламтеше гняв.

— Разбира се, че не. Знам, че не би допуснала нищо такова. Но понякога съпругите имат подозрения, страхове, които заравят дълбоко. Имала ли си някога някакви притеснения за Крис? Нещо, което да те е разтревожило?

Джесика сведе очи, сякаш избягваше да погледне Хелън. Тя беше засегнала болно място, Хелън бе сигурна, но нямаше друг избор освен да задълбае.

— Джесика, ако имаш да кажеш нещо...

— Не вярвах, че той ще...

Джесика се бореше да си поеме достатъчно дъх, за да говори, докато шокът вече оказваше пълния си ефект. Хелън направи знак на Алисън да донесе чаша вода.

— Той... той ми обеща.

— Какво ти обеща, Джесика?

— Откакто се роди Сали, ние не... нали разбирате... много често.

Хелън не каза нищо. Разбираше, че нещо се задава, и е най-добре да остави Джесика сама да намери нужните думи.

— Винаги сме толкова уморени — продължи тя. — Винаги има толкова много неща за вършене.

Тя си пое дълбоко въздух, преди да продължи:

— Преди няколко месеца взех лаптопа на Крис, защото моят беше повреден.

Отново вдиша дълбоко.

— Отворих „Интернет експлорър“, за да пазарувам онлайн, и видях отбелязани всички онези сайтове. Тъпото копеле дори не беше се опитало да ги скрие...

— Порнография? — попита Хелън.

Джесика кимна.

— Отворих един. Исках да разбера. Беше... отвратително. Младо момиче — най-много на 17-и много мъже... изреждаха ѝ се, по

дяволите...

— Попита ли го какво става?

— Да. Позвъних му в службата. Веднага се прибра вкъщи. — Тонът ѝ се смекчи леко, когато продължи: — Беше смазан. Посрамен. Мразел се, задето ме е наранил. Аз го мразех, защото беше гледал тези... неща, но той се закле, че няма да го прави никога повече. И наистина го мислеше. Мислеше го.

Вдигна жален поглед, сякаш умоляваше Хелън да не осъжда съпруга ѝ.

— Сигурна съм, че е така. Сигурна съм, че е бил добър съпруг, добър баща.

— Той е. Беше. Обичаше Сали, обичаше мен...

Сега вече Джесика се срина, тежестта на събитията най-после ѝ се стовари с пълна сила. Бе изгубила съпруга си, а паметта му бе омърсена завинаги. Необмислените му постъпки му бяха стрували скъпо, а оцелелите ги очакваше най-горчивата съдба. Поемаха на път в дълъг тъмен тунел.

Хелън внезапно се изпълни с гняв. Който и да беше отговорен за това, знаеше какво точно прави. Искаше да причини колкото е възможно повече болка на тези невинни семейства. Искаше да постави на изпитание човешката им издръжливост, да ги съсипе. Но Хелън нямаше да го допусне. Тя щеше да съсипе него, но не и да допусне да стане така.

Хелън остави Алисън да оказва подкрепа на семейството и си тръгна. Вестоносецът никога не е добре дошъл в дома на мъртвия, а освен това имаше работа за вършене.

31.

Хелън тръгна от къщата, сигурна, че Алисън ще помогне на Джесика да достигне бавно, но сигурно до някакво подобие на стабилност. Алисън вършеше работата си отлично — търпелива, мила и разумна. Когато му дойдеше времето, щеше да покани Джесика да приседне и щеше да ѝ разкаже за убийството на съпруга ѝ с всички подробности. Беше необходимо Джесика да научи всичко, бе необходимо да разбере, че поведението на съпруга ѝ скоро ще стане обществено достояние, обект на клюки и спекулации. Но все още беше твърде рано, шокът бе твърде силен, затова тя остави на Алисън да прецени момента.

— Пак ли преследваш сериен убиец, Хелън?

Хелън се завъртя, този глас ѝ беше познат.

— Нямах много късмет, нали?

Емилия Гаранита затръшна вратата на своя „Фиат“ и тръгна към нея. Как, по дяволите, се беше добрала дотук толкова бързо?

— Преди да ми кажеш да вървя да се хвърля в езерото, мисля, че трябва да знаеш — имах малка среща на четири очи с твоята шефка днес. Чери Харууд е глътка свеж въздух след Уитакър, не мислиш ли? Тя обеща да бъде открита и честна с нас — ти на мене, аз... и така нататък — каза, че и ти си на борда. Тъй че нека започнем на чисто, нали? Какво ще ми кажеш за този убиец и как може Ивнинг Нюз да помогне на разследването?

Държеше бележник и химикалка в готовност. Лицето ѝ излъчваше невинност и ентузиазъм.

Господи, на Хелън ѝ се искаше да ѝ удари юмрук — не беше срещала друг човек, който да изпитва толкова дълбока наслада от нещастията на обикновените хора. Беше вампир, но без положителните черти на вампирите.

— Щом старши детектив Харууд е предложила да ти даде навременна информация, несъмнено ще го направи. Тя е жена, която държи на думата си.

— Стига глупости, Хелън. Искам подробности. Искам нещо ексклузивно.

Хелън я изгледа. Стори й се, че Емилия не блъфира. Някак си беше успяла да привлече Харууд на своя страна — но с какви подбуди, замисли се тя. Нещо повече, беше стигнала до дома на Рейд почти толкова бързо, колкото и Хелън. Вече не беше противник, когото можеше да смачка. Хелън трябваше да действа по-разумно.

— Довечера ще имам за теб име и снимка. Навреме, за да ги публикуваш. Убийството на Емпрес роуд е било жестоко и бавно, с елементи на изтезания. Разследваме вероятни връзки с организираната престъпност, с особен акцент върху наркотиците и проституцията. Ще призовем потенциалните свидетели да се обадят по анонимна гореща линия с всякаква информация по случая. Засега това трябва да ти свърши работа.

— Засега ме устройва идеално. Видя ли, че не боли?

Хелън се усмихна в отговор на Емилия. Беше изненадана, че не я попита за Кристофър Рейд. Изненадана и облекчена. Но нямаше да се мотае повече тук, за да я подложи на още разпити. Яхна своя „Кавзаки“ и потегли с рев, докато Емилия неизменно ставаше все по-малка и по-малка в огледалата за обратно виждане.

Започна да се отпуска едва когато излезе на магистралата. Саутхамптън, който беше толкова години щастлив дом за Хелън, се превръщаше във враждебно и кърваво място. Хелън изпита остро усещане, че предстои да се разрази буря, и внезапно й се стори, че стъпва по несигурна почва. С каква цел Харууд се договаряше с Емилия зад гърба й? Каква сделка беше сключена? На кого можеше да разчита в приближаващите мрачни дни? Преди Марк и Чарли бяха на нейна страна в разгара на битката, а кого си имаше сега?

Осъзна, че без да го е желала, се с насочила към Алдършот. Странно, колко силно беше привличането, макар че Робърт Стоунхил дори нямаше представа за нейното съществуване. Вътрешният глас й шепнеше да размисли, да се връща обратно, но тя го заглуши, като натисна педала на газта.

Промъкна се в градчето под прикритието на тъмнината. Знаеше, че днес Робърт няма да си е вкъщи, затова тръгна направо към

магазина на „Теско Метро“ в центъра. Паркира и зае наблюдателен пост в отсрещното интернет кафене. Оттук го виждаше добре как зарежда хладилните витрини с напитки в очакване на вечерния наплив. Не беше от най-старателните работници, вършеше минимално необходимото и винаги намираше време да си побъбри с колегите. Една от тях — Алис? Ана? — хубавичка деветнайсетгодишна брюнетка, май наминаваше доста често. Хелън си отбеляза наум да я държи под око.

Часовете се нижеха — осем, девет, десет. Хелън започна да се разсейва, докато умората и гладът ѝ се засилваха. Губеше ли си времето тук? Какво се надяваше да постигне? До края на живота си ли щеше да си остане воайорка, да се възползва крадешком от връзка, която всъщност не съществуваше?

Робърт излезе забързан от магазина и тръгна по улицата. Както обикновено, Хелън преброи до петнайсет, после излезе от скривалището си и го последва с небрежна и спокойна крачка. Робърт няколко пъти хвърли погледи наляво и надясно, сякаш очакваше или се боеше да срещне някого, но така и не погледна право назад, така че Хелън продължи да го следва незабелязано.

Вече бяха стигнали до центъра на града. Робърт внезапно хлътна в „Червения лъв“, мрачна дупка за пияници, която беше посещавал и при предишни проследявания. Хелън изчака малко и влезе с долепен до ухото смартфон, сякаш разговаряше. Не го видя веднага, затова заряза преструвките. Огледа целия партер, после се качи на полуетажа. Нямаше го. Дали не беше я забелязал и не беше използвал пъба, за да се откачи от нея? Втурна се към ниския сутерен и, естествено, той беше на последното място, където погледна — сепаре, скрито дълбоко във вътрешността на кръчмата. Беше се сбутал в него заедно с приятелчетата си и настроението им беше унило. Хелън беше заинтригувана, но нямаше как да се доближи достатъчно, за да чуе какво си говорят, затова си купи питие и седна да чака. Часовникът скоро би полунощ, но момчетата не даваха никакви признаци, че ще тръгват. Заведението имаше лиценз и можеше да сервира до два, но групата беше странно умерена в консумацията на алкохол тази вечер. Изглеждаха напрегнати. От какво се страхуваха, питаше се Хелън.

— Тенекия ли ти вързаха?

Размислите на Хелън бяха прекъснати рязко от намесата на дебел бизнесмен, който явно беше потушавал жаждата си от края на работния ден досега.

— Просто чакам съпруга си — излъга Хелън.

— Той винаги ли закъснява толкова? Аз не бих закъснявал, ако ти беше моя жена.

— Имаше състезание тази вечер. На излизане от Лондон трафикът винаги е ужасен.

— Състезание?

— Бой в клетка. Тази вечер имаше голямо шоу в Докландс. Ако искаш, го почакай да си поприказвате. Много обича да си говори със свалячи и ще пристигне тук всеки момент.

— Много любезно от...

Но той вече отстъпваше. Хелън сдържа усмивката си и пак насочи вниманието си към Робърт. Само за да открие, че той гледа право към нея. Тя незабавно наведе поглед и взе да се занимава с телефона си. Беше ли я засякъл? По-добре бе да остане в безопасност, отколкото после да съжالياва, затова след подходяща пауза тя се престори, че се обажда, и се отдалечи, като се премести на подскретен наблюдателен пункт на партера. Двайсетина минути по-късно Робърт и приятелите му я подминаха и излязоха от пъба, без да ѝ обърнат внимание. Вече беше два часа и улиците бяха пусти. Когато ги последва, Хелън изведнъж осъзна в колко глупаво и уязвимо положение се беше озовала, сама из тъмните улици толкова късно през нощта. Можеше да се справи в повечето ситуации, но не и срещу група мъже. Ами ако те бяха забелязали, че ги следи, и искаха да решат проблема?

Тя изостана и смяташе да зареже всичко, но групичката изведнъж спря. Те се огледаха на всички страни, после издърпаха от съседната странична алея контейнер за смет на колела. Дейви, водачът им, се покатери върху него. Така малкото прозорче на близката къща се оказа на равнището на раменете му. Той извади лост от раницата си и веднага започна да разбива прозореца, докато другите пазеха.

Хелън притисна гръб към стената. Беше бясна на себе си. Защо се бе докарала до това положение? Прозорецът вече беше отворен и Дейви се набра и се вмъкна вътре. Последва го Робърт. Той скочи на контейнера и се плъзна през прозореца с тренираната грация на

гимнастик. Другите останаха отвън и се озъртаха тревожно наоколо за минувачи.

Някакъв шум ги накара да погледнат, но беше жена, която отминаваше. Хелън ускори крачка. Сега, когато всичко тръгна зле, тя искаше само да се махне надалеч оттук. С всяка стъпка се упрекуваше все повече. Точно в този момент обираха невинни хора и беше неин дълг да се намеси и да го предотврати.

Но, разбира се, тя нямаше да го направи и се мразеше заради това. Забърза се и мракът на нощта я погълна.

Допусна грешка, като дойде тук.

32.

Къщата приличаше на празна черупка. Голо, функционално пространство, което, както повечето под наем, никога не беше изпълвано с достатъчно любов. Джейсън Робинс, седнал до масата от ИКЕА в трапезарията, се чувстваше по същия начин. Бившата му, Саманта, беше завела дъщеря им Емили в Дисниленд за две седмици — в компанията на Шон, новия мъж до нея. И макар че се опитваше да го забрави — като се съсредоточаваше върху работата, гледаше футбол, търсеше старите приятели — той всъщност мислеше непрекъснато за това. Как тримата се забавляват — ядат захарен памук, пицят на скоростните влакчета, гушкат се на лягане след изпълнения със забави ден, забави, в които за него място нямаше. Никога не беше вземал решенията в брака си, а сега, когато с него бе свършено, отново беше безгласна буква. Беше вложил цялата си енергия, за да отгледат Емили, за да осигури на Саманта всичко, от което тя се нуждаеше, до такава степен, че бе пренебрегнал близки и приятели. Когато Саманта призна връзката си и сложи край на брака им, той се оказа без никого, при когото да потърси опора, поне не някой истински близък. Хората го изслушваха съчувствено, задаваха някой и друг въпрос, но не го вземаха присърце. Сякаш никой не упрекваше Саманта за направения от нея избор. Джейсън не беше кой знае какъв хубавец или блестящ събеседник, но беше се старал дяволски да направи Саманта щастлива. И с какво беше възнаграден? С празен апартамент и битки за попечителството.

Джейсън изстърга в кофата за боклук остатъците от вечерята си — порция полуготова храна, и отиде в помещението, което брокерът описа като студио, но той наричаше килер. Вътре едва имаше място да се напъха котка, но все пак беше предпочитаната му стая в жилището — единствената, която не изглеждаше празна. Харесваше му топлата ѝ прегръдка, затова седна на стола си и включи компютъра.

Прегледа сайта на „Би Би Си Нюз“, спорта, влезе във „Фейсбук“. Бързо надничане, после излезе — не искаше да вижда снимки от

щастливия живот на други хора. Провери пощата си — спам, спам и още една сметка от адвокат. Въздъхна, изпълнен с досада. Май беше по-добре да се отправя към леглото. Замисли се дали ще може да понесе още едно ранно лягане, макар да знаеше, че няма да заспи, но това всъщност нямаше смисъл да се чуди. Всъщност нямаше намерение да си ляга. Отвори „Сафари“ и отиде на запомнените си линкове. Имаше десетки порносайтове. Някога бяха възбуждащи, сега — просто познати.

Остана да седи на бюрото си, отегчен и мрачен. Минутите се нижеха бавно и сякаш му се присмиваха. Господи, беше само 11 вечерта. Оставаха поне девет часа преди да може да се върне на работа.

Почака още малко, после написа „придружителки“ в търсачката. Веднага в полето взеха да изскачат множество мигащи реклами, които го питаха иска ли да се срещне с момичета в Саутхамптън. Поколеба се, озадачен, че знаеха къде живее, после започна да ги преглежда. Всичките бяха едва прикрити покани от проститутки — момичета, които твърдяха, че си търсят компания, но всъщност рекламираха бизнеса си. Дали да продължи? Никога не беше правил нещо подобно и ако трябваше да бъде честен, се боеше да се забърква. Ами ако някой разбере?

Прегледа още обяви, докато възбудата му растеше. Имаше пари. Тогава защо не? Ако пипнеше някоя болест, щеше да се излекува — май наоколо нямаше никого, на когото би могъл да я лепне. Защо да не направи нещо вълнуващо за разнообразие?

Сърцето му започна да бие по-бързо, в главата му се въртяха различни сценарии. Разгледа сайтове за придружителки, форуми, видеоклипове — там навън го очакваше цял нов свят. Защо да не поеме контрола? Защо да не използва парите си за удоволствия, да накара някого да върши това, което той иска? На кого щеше да навреди?

Джейсън взе портфейла си и излезе от стаята, като угаси светлините. Нощта го зовеше и този път той нямаше да се противопостави.

33.

Той стисна здраво камшика и замагна. Впи се в гърба ѝ със звучно изплющяване. Раменете ѝ се извиха, после се отпуснаха, но тя не издаде нито звук. Каквато и болка да изпитваше, успяваше да я преглътне. Изправи рамене и се стегна за още, отправяйки предизвикателство на своя доминатор. Джейк отвърна, като изплющя отново с камшика. Тя пак не отрони звук.

От няколко месеца бяха подновили отношенията си. Но този път несъмнено беше различно — той знаеше много повече за нея и без да я моли, тихомълком я окуражаваше да му се довери още повече, като ѝ разказваше историята на своя живот. Беше споделил толкова, колкото беше преценил — никой друг не знаеше, че родителите му са още живи, но отказват да разговарят с него — а получаваше толкова малко в замяна. Разбираше, че тук тя намира убежище, и никога не би го нарушил, но искаше да развие отношенията им. Изпитваше чувства към нея — нямаше смисъл да отрича. Това би трябвало да го накара да сложи край на срещите им — всеки професионален доминатор, който заслужаваше това име, би го направил — но той вече беше опитал преди и не бе се получило.

Не беше любов. Или поне той не смяташе така. Но беше повече, отколкото бе изпитвал към някого от много дълго време. Когато си бил толкова необичан, толкова отхвърлян в живота, държиш чувствата си здраво заключени. След пубертета Джейк беше имал много връзки — с жени и мъже, със стари и млади, но едно нещо си оставаше неизменно. Желанието му да бъде свободен. А напоследък установяваше, че трупането на бройки го привлича все по-малко. Никога не беше смятал, че моногамията е за него, но сега сякаш откриваше някаква привлекателност в нея. Що за безумие, като се имаше предвид, че той и Хелън дори не бяха се доближавали до правенето на секс, но всъщност не ставаше дума за това. В нея имаше нещо, което го караше да копнее да я защити, да я спаси. Стига само тя да му позволи.

Тази вечер тя отговаряше буквално едносрично. Стори му се потискаща стъпка назад към ранните дни на тяхното познанство. Беше се случило нещо, което я разстройваше — Джейк се колебаеше дали да попита, или не, когато тя най-изненадващо каза:

— Чувствал ли си се някога прокълнат?

Въпросът толкова го изненада, че Джейк отначало не намираше думи. После, като отиде твърде далеч в другата посока, заговори безсмислици в жалък опит да я успокои и в същото време да разбере нещо, без да се натрапва. Тя не му отговори.

Той прекоси стаята и взе ръката ѝ в своите ръце. Продължаваше да говори, но Хелън гледеше втренчено в пространството и едва забелязваше присъствието му. После погледна надолу и сякаш едва тогава забеляза, че той държи ръката ѝ. Изглежда го, не враждебно, после я издърпа.

Отиде да се облече и тръгна към вратата. Спря се и прошепна:

— Благодаря ти.

После изчезна. Джейк остана огорчен, объркан и разтревожен. Какво, по дяволите, ставаше с нея? И защо се чувстваше прокълната?

Оставаше толкова много неизказано, толкова много потиснато в нея, че Джейк отчаяно искаше да ѝ помогне, стига да можеше. Но въпреки страстното си желание знаеше, че не бива да я притиска. Нямахше власт в тази връзка и не би могъл да измине дори част от пътя. Трябваше да чака Хелън да дойде при него.

34.

Лейди Макбет живееше в огромна самостоятелна къща в покрайнините на Горен Шърли, за голямо прискърбие на нейните съседни. Всички те бяха финансисти и адвокати, а Сандра Макюън — не. Печелеше милиони лири годишно, като продаваше дрога и секс. В Саутхамптън се намираше командният център на нейния бизнес и тя ръководеше операциите от луксозната си резиденция там. Сандра произхождаше от Файф, но беше избягала от родния си дом едва на четиринайсет. Беше се озовала на улицата и прекосила страната, за да стигне накрая до южното крайбрежие, където друг шотландец ѝ беше станал сводник — Малкълм Чайлдс. Тя станала негова любовница, покъсно — съпруга, а след това, според легендите на подземния свят, го удушила по време на садо-мазо сеанс. Тялото му никога не било открито, а тя с лекота поела юздите на неговата империя, като убивала или осакатявала всеки, който се опитвал да ѝ ги отнеме. Беше оправдавана в съда дванайсетина пъти, преживяла три покушения, а сега водеше изискан живот на южното крайбрежие. Безкрайно далеч от Файф.

Прислужницата ѝ протестираше яростно — беше едва 7 сутринта — но Чарли имаше заповед за задържане на Сандра и не беше склонна да се мотае наоколо, докато въпросната госпожа си поспива. Охранителни камери покриваха всеки сантиметър от имението и Сандра, изглежда, я беше видяла да идва. Вероятно по този случай беше заспала бързо, както установи Чарли, когато отвори вратата към разкошната спалня на Сандра.

Любовникът ѝ — мускулест, атлетичен мъж — скочи от леглото, щом вратата се отвори. Имаше готовност да се нахвърли върху Чарли, но спря, когато видя полицейската ѝ карта.

— По-спокойно, момче. Всичко е наред.

Любовникът на Сандра беше бивш боксьор, когото тя постоянно мъкнеше със себе си. Почти никога не говореше — на Сандра ѝ харесваше да го прави вместо него.

— Качвай се обратно тук. Аз ще се оправя.

— Сандра Макюън, имам заповед...

— Задръж малко, детектив Брукс. Ти си детектив Брукс, нали?

— Да — отговори сухо Чарли.

— Познах те от снимките във вестниците. Как се справяш напоследък? По-добре, надявам се.

— При мен всичко е цветя и рози, Сандра, така че стига приказки и ставай, хайде!

Подаде ѝ халата. Сандра я изгледа.

— Кога се върна на работа, детектив Брукс?

— Губя търпение.

— Каж ми кога и ще стана.

Чарли замълча, после каза:

— Преди два дни.

— Два дни — повтори Сандра и остави думите да увиснат във въздуха. Надигна пищното си тяло от обширното легло и отказа халата, който ѝ подаваше Чарли. Не се опита да прикрие голотата си.

— Два дни и вече се опитваш да направиш име. Да докажеш на всички ония скептични женомразци, че грешат, а?

Чарли се втренчи в нея, като отказваше да признае, че в думите на Сандра се съдържа голяма доза истина.

— Е, възхищавам се на това, Чарли, наистина. Но, майната ти, не го прави за моя сметка, ясно? — Добродушието ѝ се беше изпарило. Озъбването на Сандра не можеше да се сравни с нищо. — Освен ако не искаш моите адвокати да останат вкопчени денонощно в хубавото ти задниче цяла седмица. На твое място бих се завъртяла и бих хукнала обратно при Чери Твърдхуй, ясно?

Сандра се беше приближила, голото ѝ тяло бе на сантиметри от елегантния костюм на Чарли. Но Чарли не мигна, отказвайки да бъде сплашена.

— Идваш в управлението, Сандра. Трябва да ни помогнеш по един дребен въпрос — двойно убийство. Тъй че как предпочиташ? Да излезеш отук като лейди или да бъдеш изведена с белезници?

— Ти май не схващаш, а? Доста неща не схващаш.

Псувайки като каруцар, Сандра започна да вади разни дрехи от дрешника си. В нейния случай престъпленията явно си струваха, което тя доказваше сега, като разигра пред Чарли абсурдна пантомима с

избирането и отхвърлянето на множество дизайнерски тоалети от „Прада“, Стела Маккартни и Даян фон Фюрстенберг... преди да се спре на джинси и блуза „Армани“.

— Готова ли си? — попита Чарли, като се опитваше да не показва раздразнението си.

— Готова съм — отвърна Сандра, а широката ѝ усмивка разкри два златни зъба. — Нека игрите започнат.

35.

— Защо не ми е казано за това?

— Мери си думите, Хелън.

— Защо не ми е казано за това, госпожо?

Хелън едва прикриваше сарказма си, гневът ѝ помиташе всяка сдържаност. Харууд стана и внимателно затвори вратата на кабинета си, като остави отвън наострилата уши секретарка.

— Не ти беше съобщено — продължи Харууд, — защото не беше тук. Макюън има навика да се укрива, затова трябваше да действаме бързо. Възложих на детектив Брукс да я доведе, като ѝ казах, че аз ще ти обясня положението. Което и правя сега.

Разумните доводи на Харууд въобще не подобриха настроението на Хелън. Имаше ли право да е толкова бясна, защото я бяха държали настрана, или просто се ядосваше, защото ставаше дума за Чарли? Честно казано, трудно ѝ беше да прецени.

— Разбирам, госпожо, но ако се появи информация, свързана с убийството на Алън Матюс, аз трябва да разбера първа.

— Права си, Хелън, а грешката е моя. Ако искаш да обвиниш някого, насреща съм.

Разбира се, Хелън не можеше да го направи, защото нямаше за какво да се хване. Но все пак опита за последен път.

— Макюън може да е замесена в убийството на Лушко, но не виждам никаква връзка със смъртта на Матюс.

— Трябва да си останем непредубедени, Хелън. Самата ти каза, че е възможно неговото убийство да е част от войните за територия. Може да е бил странична жертва. Чарли попадна на нещо наистина интересно и искам да се проучи до дъно.

— Не ми се връзва. Прекалено обмислено, прекалено лично е. Извършителят има всички признаци на...

— Личност, която притежава интелект, амбиция и въображение. Човек, който убива с удоволствие и без угризения на съвестта и се

стреми да заблуди полицията. Бих казала, че такава е Сандра Макюън — едно към едно. Как мислиш?

Нямаше смисъл да се спори повече, така че Хелън преглътна удара и тръгна към стаята за разпити. Чарли я очакваше, а срещу нея, редом до адвоката си, седеше Лейди Макбет.

— Радвам се да те видя, инспектор — усмивката на Сандра Макюън се разтегна от ухо до ухо. — Как върви работата?

— Бих могла да ти задам същия въпрос, Сандра.

— Никога не е било по-добре. А ти изглеждаш страхотно. Не ми казвай, че си забърсала някой мъж пътъом.

Хелън пренебрегна закачката.

— Детектив Брукс разследва убийството на Алексия Лушко. Тя е работила за теб в „Брукмайър“, смятам, под псевдонима Агнешка Суриав.

Сандра не отрече, затова Хелън продължи:

— Била е убита, обезобразена и напъхана в отворения багажник на изоставена кола. Убийството ѝ е целяло да предаде послание. Може би ти ще успееш да ни го преведеш?

— Бих искала да ти помогна, но слабо познавах момичето. Виждала съм я само един-два пъти.

— Работила е за тебе, би трябвало да си я проучвала лично, да си разговаряла с нея.

— Притежавам парцела със сградата, където е разположен „Брукмайър“. Не мога да кажа кой го ръководи.

Адвокатът ѝ не казваше нито дума. Всъщност присъстваше само фиктивно. Сандра знаеше отлично как иска да изиграе картите си.

— Прибрала си я от улицата — каза Чарли, като продължи натиска. — Обучила си я, излъскала си я. Но семейство Кембъл не са били съгласни, нали? Отвлекли са я. Убили са я. След това са я изхвърлили на улицата, където ѝ е било мястото.

— Щом така казваш.

— Твоето момиче. Измъкнали са я под носа ти и са я убили. Как се чувстват сега останалите ти момичета? Бас държа, че умират от шубе.

Сандра не каза нищо.

— Знаеш, че трябва да направиш нещо — продължи Чарли. — Тогава защо да не удариш с един куршум два заека? Каж ми за имотите си на Емпрес роуд.

Най-последна реакция. Съвсем лека, но я имаше. Сандра не беше очаквала това.

— Нямам никакви...

— Нека да ти покажа нещо, Сандра — продължи Чарли. — Това е списък на холдингови компании, които имат финансови отношения помежду си. Дай да не си хабим приказките, а да приемем, че ти притежаваш всичките. Тази тук — Чарли посочи името на фирма — преди две години е купила редица от шест изоставени къщи на Емпрес роуд. Защо ги купи, Сандра?

Последва продължително мълчание, после плахо кимване на нейния адвокат.

— За да ги разработи.

— Защо би искала? Те са прогнили, запуснати, а околностите едва ли са подходящи за облагородяване.

— Не искаш да ги ремонтираш — прекъсна ги Хелън, която се намеси внезапно. — Искаш да ги събориш.

Леко размърдване от страна на Сандра. Единственото потвърждение, че са на прав път, което щяха да получат.

— Никой не иска сгради в квартала с червените фенери — всяка нощ ги използват проститутките. Но ако ти ги купиш, разрушиш, а после не построиш нищо, какво ще правят момичетата? Ще си рискуват живота всяка нощ, като се качват в колите на клиентите, или ще си потърсят работа другаде? Някъде на по-сигурно. Например в заведението като „Брукмайър“. Обзалагам се, ако потърсим още, ще открием, че доста имоти на Емпрес роуд скоро са минали в други ръце. Права ли съм?

Погледът на Сандра започна да става твърд. Чарли продължи натиска, за да се възползва от предимството.

— Ами ако си искала да стигнеш по-далече? Фамилията Кембъл са те ударили, опитали са се да подплашат работната ти сила. Ако си решила да вдигнеш залога? Би могла в отговор да убиеш някое от техните момичета, но е много по-ефектно да убиеш един-двама клиенти. Стига само отразяването в медиите, за да накара клиентите на

Кембъл да побегнат на тълпи. Трябва да ти го призная, Сандра, това е умен ход.

Сандра се усмихна, но не каза нищо.

— Специално ли избра Алън Матюс? Или ти попадна случайно?

— Моята клиентка няма представа за какво говорите и категорично отрича да е замесена в какъвто и да е акт на насилие.

— Може би тогава няма да има нищо против да каже къде е била между девет вечерта и три сутринта на 28 ноември — отсече Чарли, решена да продължи атаката.

Сандра изгледа Чарли продължително и сурово, после каза:

— На изложба.

— Къде? — излая Чарли.

— В преустроен склад на Сидни стрийт. Местен художник, жива инсталация, в която клиентите са част от творбата, такива неща. Пълни глупости, разбира се, но хората говорят, че след време художникът ще си вдигне цената, затова отидох да хвърля един поглед. И тук става забавно. Не разбирам от технологии, но момчето е наясно с тези неща и ми каза, че всичко се предавало на живо в интернет. Такова нещо не може да се подправи — добре дошли сте да проверите. А ако още се съмнявате, можете да потвърдите алибито ми с помощта на някои от другите гости. Изпълнителният директор на Градския съвет на Саутхамптън беше там, както и арт редакторът на Би Би Си Юг, а, и за малко да забравя... беше и председателят на Асоциацията на старшите полицейски служители. Как се казваше — Андерсън? Оня тип с големите зъби, който упорито носи ужасната си перука — трудно е да го сбъркаш.

Сандра се облегна назад на стола и изгледа Чарли, после се извърна към Хелън.

— Сега, ако сме свършили тук, ще е най-добре да си тръгвам. Имам ангажимент вечерта, който държа да изпълня.

— На какво, по дяволите, си играеш, детектив Брукс? — Дните, когато Хелън я наричаше Чарли, изглежда, бяха отминали отдавна. — Какво те прихвана, за да я докараш, без да провериш дали е поне минимално вероятен заподозрян?

— Още е. Има мотив, възможност...

— И желязно алиби. Направи ни да изглеждаме като идиоти. Така че престани да търчиш по поръчките на старши инспектор Харууд и започни да си вършиш проклетата работа. Открий кой е убил Алексия Лушко.

Хелън излезе. Трябваше да проверят алибито на Сандра, разбира се, но Хелън не се съмняваше, че тя каза истината. Беше прекалено добро алиби, за да е нагласено. Разбира се, можеше да е наела друг да убие Матюс и Рейд, но колко вероятно беше да възложи работата на сама жена, след като имаше на подчинение армия от мъже? Не, не се връзваше.

Денят беше започнал лошо и ставаше все по-зле. За първи път в кариерата си Хелън почувства, че колегите ѝ работят срещу нея, вместо да ѝ помагат. Този случай беше странен и достатъчно труден и без Чарли и Харууд да я насочват към задънени улици и постоянно да ѝ издърпват чергата изпод краката.

Истината беше, че не бяха стигнали доникъде. Два живота бяха унищожени, щяха да последват и още. А Хелън нямаше какво да направи, за да спре убийствата.

36.

Анджи свикна да бъде в центъра на вниманието. „Зенит солюшънс“ ѝ дадоха една седмица отпуск и тя прекара повечето от времето си, като приемаше приятели и роднини у дома, разказваше ужасяващата история отново и отново, а дори разкрасяваше събитията, когато ѝ дойдеше настроение. Но вече и тя се беше уморила да разказва случката, затова не отговори на настойчивото звънене на вратата. Завесите бяха спуснати, течеше шоуто на Джеръми Кайл, а тя си беше приготвила чаша разтворимо кафе „Мелюу Бърдс“.

Отново се позвъни. Анджи увеличи звука. Не ѝ пукаше, че така потвърждава присъствието си в къщата, не беше длъжна да отваря на никого, щом не искаше. Звънецът млъкна и Анджи се усмихна.

Тя се съсредоточи върху шоуто — щяха да разкрият резултатите от анализа на ДНК. Беше започнала да гледа предаването по-късно и не знаеше какъв е конфликтът между участниците, но винаги се сбиваха, когато се съобщаваха резултати от ДНК анализ. Обичаше тази част от предаването.

— Ехо?

Анджи се стресна. Имаше някого в къщата.

— Тук ли си, Анджи?

Анджи скочи от дивана и потърси оръжие. Тежката стъклена ваза беше най-доброто, което успя да намери. Вдигна я над главата си, когато вратата на стаята се отвори.

Анджи замръзна на място, а уплахата ѝ преля в изненада. Белязаното лице на жената се разпознаваше моментално. Емилия Гаранита беше местна знаменитост в Саутхамптън.

— Много се извинявам, че нахълтах, но задната врата беше отключена, а аз се нуждая отчаяно да говоря с теб, Анджи. Може ли да те наричам Анджи?

Анджи беше прекалено шокирана, за да я упрекне за нахлуването, а Емилия го прие като покана да пристъпи напред и да сложи успокояващо ръка на рамото ѝ.

— Как се справяш, Анджи? Чух, че си преживяла ужасен шок.

Явно някое от момичетата в работата се беше разбърбило. Анджи се почувства едновременно раздражена и поласкана. Да те търси местната преса, беше необичайно и приятно преживяване.

Емилия без усилие поведе Анджи обратно към дивана и приседна до нея.

— Справям се — отговори наперено Анджи.

— Сигурна съм. Ти си силна жена — всички казват така за теб. — Анджи силно се съмняваше, но комплиментът ѝ достави удоволствие. — И ще отразим това в нашата статия.

Анджи кимна, но въодушевлението ѝ се смесваше с безпокойство.

— „Ивнинг Нюз“ иска да направи цяло фолио за теб. Животът ти, важната ти работа в „Зенит солюшънс“ и проявената храброст при този неприятен инцидент. — Анджи кимна. — Тогава най-напред да уточним някои подробности. След малко ще се заемем с историята на кариерата ти, а засега да се фокусираме върху самия ден. Ти получи пратката за твоя шеф...

— Г-н Макфайл.

— Г-н Макфайл. Предполагам, отваряш цялата му поща?

— Разбира се, аз съм личната му помощничка. Това беше пратка по куриер, винаги ги отварям веднага.

Емилия записваше старателно.

— И вътре...

— Вътре... имаше сърце. Вонеше отвратително.

— Сърце? — попита Емилия, като се опитваше да прикрие възбудата в гласа си. Всъщност не бе очаквала да се окаже вярно, но ето че беше.

— Да. Сърце, човешко сърце.

— Знаеш ли някаква причина, поради която някой би изпратил подобно нещо на господин Макфайл?

— Не — отговори Анджи твърдо. — Той е прекрасен шеф.

— Разбира се. Свърза ли се с полицията?

— Говорих с инспектор Грейс.

— Познавам я отлично. Тя е добро ченге. Поиска ли да разбере нещо по-особено?

Анджи се поколеба.

— Ще те разбере, ако ти е неудобно да разкриваш подробности от разговора ви — продължи Емилия. — Ще ти кажа само, че ако искам да убедя редактора си да постави тази история на централното място, което заслужава, ще ми трябват всички подробности.

След дълга пауза Анджи заговори:

— Стори ми се, че се интересувахте особено от пълния списък на служителите на „Зенит“. И особено от отсъстващите този ден.

Ръката на Емилия спря за миг, после продължи да записва. Тя не искаше да издаде въодушевлението си от това много интересно развитие на нещата. Всичко се нареждаше хубавичко и щеше да свърши добра работа на Емилия.

За пореден път в ръцете ѝ беше паднала голяма история.

37.

Вайълет Робинсън гледаше на зет си с подозрение. Никога не беше се съмнявала в любовта му към Никола, но се съмняваше в отдадеността му. Той беше мъж, а мъжете бяха небрежни към подробностите и склонни да търсят преки пътища. Наистина, Никола се чувстваше удобно у дома си и за елементарните ѝ нужди се грижеха Тони или Ана, ако той беше на работа, но Никола беше много повече от елементарна. Тя беше красива, интелигентна и одухотворена млада жена. Както и нейната майка, Никола винаги се беше гордяла много с външния си вид и никога не излизаше от вкъщи без грим, внимаваше да няма нито косъмче, което да не е на мястото си. Но сега на Вайълет ѝ се налагаше прекалено често да взема нещата в своите ръце, отчаяна от бледността на дъщеря си, от стърчащите ѝ коси, от липсата на грим. Тони въобще не знаеше какво да прави в това отношение, а Ана беше обикновено момиче, което явно смяташе, че важното е какъв човек си вътрешно.

— Колко време ще отсъстваш? — попита тя Тони.

Двамата стояха във всекидневната, където Никола не можеше да ги чуе от спалнята.

— Няма да отсъствам — отвърна Тони, като подбираше внимателно думите и тона си. — Ще бъда тук през деня. Вероятно дори повече от обичайното. Става дума само за нощите. Ана каза, че с удоволствие ще поеме лъвския дял от нощните смени, но ако ти би могла...

— Вече казах, че ще помогна, Тони. С радост ще го направя. Най-добре е да има близки край нея.

Тони кимна и се усмихна, но Вайълет чувстваше, че не е съгласен. Харесваше Ана повече и ако тя беше съгласна да дежури седем нощи подред, несъмнено щеше да ѝ плати, за да го направи, вместо да моли тъща си за помощ.

— Колко ще продължи тази... нощна работа?

— Надявам се да не е много.

Още един уклончив отговор.

— Добре, ще съм щастлива да помогна колкото е нужно, но знаеш мнението ми. Мразя мисълта Никола да се събуди и да завари чужд човек край леглото си.

Гласът на Вайълет пресекна, скритото дълбоко чувство за загуба внезапно я връхлетя от засада. Тони кимна съчувствено, но не добави нищо по тази тема. Беше ли се отказал от Никола? Вайълет силно подозираше, че е така. Имаше ли друга жена? Вайълет внезапно се усъмни и при тази мисъл я заболя.

— Опасно ли е? Какво ще правиш?

Този път последваха по-дълга пауза и излишно многословно успокоение. Значи *беше* опасно. Справедливо ли беше да го мрази заради безразсъдството му? Той беше полицай и трябваше да си върши работата — тя разбираше. Но не можеше ли да се оттегли от предната линия, към нещо по-безопасно? Ами ако се случеше нещо с него? Съпругът на самата Вайълет — безполезният кучи син — беше офейкал преди години. Сега живееше с втората си съпруга и трите им деца в Мейдстоун и никога не беше идвал да ги види. Ако с Тони се случеше нещо, Вайълет и Никола щяха да останат сами, приковани една за друга, да очакват и да се надяват.

Вайълет внезапно осъзна, че прекосява стаята. Сложи ръка на рамото на Тони и като понижи глас, каза:

— Моля те, пази се, Тони. Грижи се за себе си.

И този път той сякаш разбра. Моментът беше труден и за двамата — промяна на от денонощните грижи към по-свободен живот за Тони — и поне веднъж бяха съгласни един с друг.

— Върви, Тони. Никола и аз ще се оправим тук.

— Благодаря ти, Вайълет.

Тони излезе от стаята, за да продължи приготвянията си, и остави Вайълет сама с дъщеря ѝ. Вайълет извади червило от чантата си и намаза устните на дъщеря си. Това веднага я разведри, но нервите ѝ още бяха опънати. Имаше гадното чувство, че сили извън нейния контрол се надигат и се готвят да разтърсят света ѝ.

38.

Докато екипът се събираше в залата за инструктаж, Хелън се опитваше да подреди мислите си. Никога досега не беше се чувствала толкова изолирана от някое разследване. Чарли се стремеше да закове Макюън за убийствата, а Харууд определено смяташе да я подкрепи. Нейната началничка не искаше да повярва в засилващото се убеждение на Хелън, че си имат работа със сериен убиец. Харууд беше политик, паркетно ченге и никога преди не се беше сблъсквала с подобна личност. Хелън, заради своето обучение и професионален опит, си беше имала работа с такива престъпници. Тъкмо затова тя трябваше да поеме водачеството, да насочи екипа в правилната посока.

— Нека засега да приемем — започна Хелън, — че нашият убиец е проститутка, убиваща мъже, които плащат за секс. Не е станало случайно — няма улики, че те са се опитвали да я изнасилват или че е имало борба — така че тя съзнателно е примамила тези мъже на закътани места и ги е ликвидирала. Идеята е назрявала в нея, правила е планове. Нищо не подсказва да е действала в екип, така че търсим силно разстроен психически и много опасен индивид, който вероятно е бил жертва на насилие или изнасилване, който може да е имал в миналото психиатрични проблеми и който явно изпитва жестока омраза към мъжете. Трябва да проверим болниците, медицинските кабинети, приютите, хостелите, за да разберем дали през последните дванайсет месеца там не е забелязван някой, който отговаря на описанието. Също така нека използваме HOLMES 2^[1], за да видим няма ли скорошни неразкрити изнасилвания или сексуални нападения. Нещо трябва да я е подтикнало. Колкото и да е склонна към насилие, нещо трябва да е отключило тази гибелна ярост. Проверете също за престъпления, които тя може да е извършила — нападения, намушквания, с които вероятно е трупала увереност, преди да се реши да убива. Детектив Сандерсън, бихте ли се заели с това, моля?

— Започвам, шефке.

— И така, какво търсим? — продължи Хелън. — Тя очевидно познава обстановката наоколо — Емпрес роуд, Елинг грейт марш — така че вероятно доскоро е била активна проститутка. Правописните ѝ грешки и в „Злоо“, и в адреса на Матюс подсказват, че може би е слабо образована, дори с дислексия, но тя очевидно не е глупава. Не оставя буквално нито следа, където и да отиде — криминалистите откриха черен косъм в колата на Рейд, но е синтетичен, вероятно от перука — и никак не ѝ липсва кураж. Влязла е и е излязла от „Зенит солюшънс“ без никой да заподозре абсолютно нищо. Това, че е рискувала да бъде заловена по този начин, говори, че е жена с мисия. Че иска да докаже нещо. Тъй че тя може да е зле образована, но е и решена на всичко, хитра и изобретателна.

Екипът мълчеше, докато думите на Хелън отекваха.

— Затова първата ни цел са действащите или доскоро действащи проститутки. Трябва да проверим всяко стъпало в йерархията — проститутките от висока класа, студентките, припечелващи като момичета на повикване, нелегалните, наркоманките, които се предлагат на доковете — но със специално внимание към по-ниския сегмент на пазара. Матюс и Рейд, изглежда, са имали вкус към помърляви, грозновати, евтини момичета. Трябва да обхванем целия град, но ще съсредоточа повечето ни сила на север. Бевоа вали, Портсууд, Хайфийлд, Хамптън парк. Нашата убийца лови клиенти в зони без охранителни камери, но ние успяхме да проследим колите на Матюс и Рейд с помощта на пътните камери. Изглежда, е спряла Матюс на Емпрес роуд, а Рейд някъде към Комън. Вероятно е избрала тези места, защото са близо до дома ѝ, защото ги познава, защото са „сигурни“. Нека да не изключваме нищо, но все пак предполагам, че живее или работи в северната част на града. Детектив Макандрю ще ръководи усилията ни в тази област.

— Вече съм събрал екип, шефке — отговори детектив Макандрю, — и разделихме зоната на сектори. Заемаме се следобед.

— Следващият въпрос е защо е взела Матюс и Рейд? Случайно ли е попаднала на тях, или са предварително набелязани? Убийцата може да е виждала Матюс наоколо и да е проучила навиците и прегрешенията му. Но Рейд е много по-млад и вероятно отскоро ползва платена любов. Ако той е бил избран *умишлено*, мотивите стават по-сложни. И двамата са били семейни мъже, което може да е важна

следа, но са се движили в много различни кръгове и са били на много различни етапи от семейния си живот — Матюс има четири деца на тийнейджърска възраст и по-големи, Рейд има една дъщеря, още бебе.

— Сигурно са я намерили онлайн. В наши дни, ако искаш свирка, търсиш в Гугъл, нали така? — подхвърли детектив Сандерсън и предизвика сподавен смях.

— Възможно е, затова да проверим дигиталните следи на Рейд и Матюс. Детектив Граундс, ще координираш ли? Да открием дали тези мъже са били набелязана цел, или просто са се озовали на грешното място в грешното време. Ясно ли е на всички?

Хелън стана и тръгна към оперативната стая. Чувстваше се изпълнена с енергия и решимост — с пълноценно усещане за цел. Но когато влезе в помещението, внезапно замръзна на място, а целият ѝ новопридобит оптимизъм се изпари за миг. Някой беше изключил звука на телевизора, който тихо работеше в ъгъла, затова Хелън бързо грабна дистанционното и го включи. Предаваха обедните новини на Би Би Си Юг. Водещият Греъм Уилсън провеждаше пространно интервю. Днешният гост в студиото беше Айлийн Матюс.

Хелън кипеше от гняв и разочарование, докато караше към дома на Матюс. Айлийн беше разстроена — Хелън можеше да го разбере — но пряката ѝ намеса в разследването рискуваше да провали всичко. Айлийн отказваше да приеме, че Алън е ходил по проститутки, и убедена, че полицията лае под грешното дърво, беше решила да започне собствен лов на убиеца на съпруга си. „Моля ви, помогнете ми да открия мъжа, който причини това на Алън“, беше изречението, което тя повтори многократно по време на интервюто. Мъж, мъж, мъж. Пет минути по обедните новини на телевизията отприщиха публично преследване на убиец, който не съществуваше.

Айлийн тъкмо се беше върнала вкъщи от телевизионното студио, когато Хелън пристигна. Беше видимо изтощена от преживяването — да говори публично за смъртта на съпруга си, затова се опита да затръшне вратата под носа на Хелън, но Хелън беше твърде вбесена, за да го допусне. Скоро започна и кавгата.

— Трябваше първо да се посъветваш с нас, Айлийн, нещо толкова наистина може да съсипе разследването.

— Не се посъветвах с вас, защото знаех какво ще ми кажете.

Айлийн не показваше никакво разкаяние. Хелън трябваше да положи огромни усилия, за да сдържи гнева си.

— Знам с какво се налагаше да се справиш през последните дни и че сигурно се чувстваш смазана от скръб и болка и отчаяно се нуждаеш от някакви отговори, но не е това начинът да ги получиш. Ако искаш справедливост за себе си и за децата си, трябва да оставиш инициативата на нас.

— За да очерняте името на Алън? За да натикате семейството ни в помийна яма?

— Не мога да крия истината от теб, Айлийн, колкото и да е болезнена. Твоят съпруг е използвал услугите на проститутки и аз съм убедена, че е умрял заради това. Неговият убиец е жена — сигурни сме в това деветдесет и девет на сто — и всичко, което насочва общественото мнение в друга посока, създава опасност тя да удари отново. Хората трябва да внимават, а ние сме длъжни да им даваме верна информация, за да поощрим бдителността им. Разбираш ли?

— Да удари отново?

За първи път тонът на Айлийн не беше толкова остър. Хелън замълча, колебаейки се колко точно да сподели.

— Млад мъж беше убит тази нощ. Смятаме, че извършителят, отговорен за двете убийства, е един и същ.

Айлийн я изглежда.

— Открит е в местност, използвана от проститутки...

— Не.

— Моля?...

— Няма да ви оставя да продължавате тази... тази клеветническа кампания. Алън беше добър човек. Праведен човек. Знам, че понякога боледуваше... имаше някои инфекции, но те могат да се хванат и в плувен басейн. Алън беше запален плувец...

— За бога, Айлийн, имал е гонорея. Не можеш да я хванеш в басейн.

— НЕ! Проклетото му погребение е утре, а ти идваш с тези лъжи... НЕ! НЕ! НЕ!

Айлийн изкрещя с все сила и надвика Хелън. После избухна в сълзи. Хелън изпитваше вихрушка от емоции — съчувствие, гняв, неверие. В напрегнатото мълчание, което последва, тя огледа стаята, погледът ѝ се спря на семейните снимки, които сякаш потвърждаваха

представата на Айлийн за Алън. На тях изглеждаше като образцов баща на семейство, играещ футбол с момчетата си, застанал гордо до дъщеря си Кери на нейното дипломиране, вдигащ наздравица с булката на сватбата им преди години. Но всичко беше фалшива фасада.

— Айлийн, трябва да се справиш с това заедно с нас. Трябва да гледаш на ситуацията по-мащабно. Иначе ще умрат невинни хора. Разбираш ли?

Айлийн не я погледна, но хлиповете ѝ малко утихнаха.

— Не искам да ти причинявам болка, но ти трябва да се изправиш пред истината. Историята на посещенията на Алън в интернет показва, че е проявявал активен интерес и към порнография, и към проститутки. Ако никой друг — ти или момчетата — не е използвал този компютър, значи само Алън може да е посещавал тези сайтове.

Айлийн им беше казала преди, че Алън не разрешавал на никого да влиза в кабинета му и да използва компютъра, ето защо Хелън смяташе, че това ще подейства.

— Тези сайтове не са посетени случайно. Те бяха запаметени... Огледахме също и финансовите му дела.

Айлийн вече беше притихнала.

— Една сметка, която той е управлявал, е съдържала средства за ремонти на църквата. Преди две години в нея е имало няколко хиляди лири. Повечето вече ги няма, през последните осемнайсет месеца са изтеглени на порции по двеста лири. Но във вашата църква не са правени никакви ремонти. Изпратих там полицай да разговаря със свещеника. Знаем, че Алън не е печелил много и изглежда твърде вероятно да е използвал църковните пари, за да финансира интересите си. — Хелън продължи, като смекчи тона. — Знаем, че сега навярно се чувстваш съвсем объркана, но единственият начин за теб и семейството ти да преминете през този... кошмар е да погледнете в очите истината за неговата смърт. Преживяла съм ужасяващи неща, изпитвала съм страшна болка — да заровиш глава в пясъка, е най-лошото, което можеш да направиш. Заради твоите момичета, заради твоите момчета, заради самата себе си трябва да приемеш това, което ти казвам. Да видиш Алън такъв, какъвто е бил — доброто и лошото — и да се справиш с това.

Айлийн най-после вдигна поглед.

— Искам да заловя убиеца на Алън. Повече от всичко искам да хвана убиеца на Алън и да ти дам отговорите, от които се нуждаеш. Но няма да мога да го направя, ако ти се бориш с мен, Айлийн. Затова, моля те, работи с мен.

Хелън отправи молбата си искрено и от цялото си сърце. Настъпи дълго мълчание, после Айлийн я погледна.

— Съжалявам те, инспекторе.

— Моля?

— Съжалявам те, защото нямаш *вяра*.

Тя побягна от стаята, без да поглежда назад. Хелън я изгледа как се скрива. Гневът ѝ се беше разсеял и вече изпитваше само съжаление. Айлийн вярваше абсолютно в Алън и никога нямаше да успее да приеме изцяло факта, че представата ѝ за нейния ментор, нейната скала и опора, всъщност е била пълна заблуда.

[1] Home Office Major Enquiry System — информационна система, използвана от британската полиция за разследване на тежки престъпления, като серийни убийци и големи финансови измами. — Б.пр. ↑

39.

Детектив Ребека Макандрю беше на лов само от няколко часа, но вече се чувстваше повехнала и обезсърчена. Тя и нейният екип се отправиха първо в луксозните бардаци. Оказаха се доста по-населени, отколкото помнеше. Рецесията тласна все повече жени към секс индустрията, а внезапният наплив на проститутки от Полша и България беше наводнил още повече пазара. Конкуренцията растеше, което означаваше, че цените вървяха надолу. Бизнесът ставаше все по-безмилостен.

След това минаха през студентските общежития, където завариха също толкова потискаща картина. Всяко момиче, с което разговаряха там, познаваше поне една своя колежка, захванала се с проституция, за да плаща за образованието си. Това се превръщаше в част от всекидневието, докато субсидиите намаляваха, а студентите се бореха да намерят средства, за да оцелеят през многото години учение. Но споделените истории за алкохолна зависимост и самонаранявания подсказваха, че този нов феномен си има цена.

Сандерсън и нейният екип сега се намираха в медицинския център „Клеймор“, безплатно здравно заведение, обслужвано от социални работници и доброволци с щедри сърца. Всеки можеше да отиде там и да получи безплатно лечение, но центърът беше разположен в неугледната част на града, опашките бяха дълги и се налагаше постоянно да държите вещите си под око, така че привличаше предимно пияници и изпаднали. Посещаваха го много млади проститутки — заразени с инфекции момичета, бити момичета, които се нуждаеха от шевове, момичета с бебета, които просто не можеха да се справят. Нямаше как да не се трогнеш от ужасното положение, в което бяха попаднали.

Ребека Макандрю често проклинаше дългите часове, които ѝ се налагаше да прекарва на работа — нямаше връзка вече две години до голяма степен заради нощните задачи — но разбра, че личните ѝ жертви бяха нищо в сравнение с жените, работещи в „Клеймор“.

Въпреки изтощението, въпреки отчайващата липса на средства те работеха неуморно, за да помагат на момичетата да оцеляват, при това без да ги съдят и без да си изпускат нервите. Оприличи ги на съвременни светици — не че някой им го признаваше.

Докато екипът разговаряше и задаваше въпроси, един парадокс порази Ребека. В свят, където сякаш ставаше все по-трудно и по-трудно да постигнеш смислена връзка с друг човек — любов, брак, семейство — беше по-лесно от всякога да намериш платен партньор. Светът се намираше в застои, страната — все още в хватката на рецесията, но едно нещо беше сигурно.

Саутхамптън бе залят от секс.

40.

Улиците бяха мрачни като настроението на Чарли. След конското, което ѝ тегли Хелън, първият ѝ порив беше да си хвърли полицейското удостоверение и да побегне към къщи. Но нещо я спря и сега тя изпитваше облекчение и се упрекуваше за докачливостта си. Какво друго можеше да очаква? Хелън не искаше тя да се връща, а Чарли беше хлътнала с двата крака, бе допуснала ентусиазмът да провали разследването на Сандра Макюън. Изгаряше от срам — какво беше станало с талантливото ченге, което бе някога? — и този срам я водеше сега. След като се провали при първия си опит да разобличи убиеца на Алексия, Чарли щеше да започне отначало, да обходи улиците в търсене на информация. Може би, ако поговореше с уличните момичета, които, изглежда, бяха ябълката на раздора във войната с фамилията Кембъл, щеше да изрови някоя следа.

Учениците се прибираха у дома, едва минаваше четири следобед, а мракът вече падаше. Онзи пълзящ, задушаваш сумрак, така присъщ на зимата. Духът на Чарли спадна с още една степен.

Проститутките, които висяха край пристанището, благоволиха да хвърлят поглед на снимката, показвана от Чарли, щом се увериха, че тя няма да ги закача. Спомените им бяха смътни, но накрая едно от подълго работилите тук момичета насочи Чарли към хотел „Либърти“, мръсно и запуснато заведение, което предлагаше стаи предимно на час, а не на денонощие. Чарли беше ходила там преди и сега сърцето ѝ се сви при необходимостта да се върне. Беше място, пропито от самота и отчаяние.

Тя натисна звънеца. Веднъж, два пъти, три пъти преди вратата най-после да се откряне. Тя вдигна полицейската си карта пред лицето на полския бияч, който я „приветства“. Той изсумтя и я пусна вътре, като ѝ обърна гръб, когато тя тръгна към стълбището. Чарли знаеше, че той едва ли ще съдейства — имаше за задача да забелязва всичко, но да не казва нищо — затова насочи вниманието си към работещите момичета, които се появяваха изненадващо често иззад

множеството затворени врати. Сградата имаше четири етажа, с вътрешни галерии. С удивление пресметна колко съвкупления се извършваха тук всяка нощ. Партерът беше засипан с използвани презервативи.

Чарли разговаряше с момиче на име Дениз, която беше най-много на седемнайсет. Тя и гаджето ѝ бяха пристрастени към дрогата, но явно на Дениз се налагаше да печели пари и за двамата, за да могат да си я позволят. Защо тези момичета се оценяваха толкова евтино? Пред нея стоеше долният сегмент на пазара — по-високоплатените момичета въртяха бизнеса си в северния край на града. Тук, при доковете, вършеха всичко за няколко лири — колкото и неприятно или болезнено да беше.

Много ченгета се отнасяха с проститутките като с боклуци, но Чарли винаги беше изпитвала желание да им помогне. Вече обмисляше как да откъсне Дениз от паразитиращото ѝ приятелче и да я насочи към център за помощ, който знаеше, когато внезапно се отприщи адът.

Писък. Протяжен, силен и отчаян. После тропот на крака по стълбите, тръшкане на врати, пълен хаос. Чарли скочи на крака и се втурна нагоре по стълбите. Когато зави зад ъгъла, се блъсна в ужасена проститутка. Сблъсъкът ѝ изкара въздуха, но пищенето продължаваше и тя продължи с усилие напред, покрай уплашени лица, като се мъчеше да вкара пак въздух в дробовете си, докато изкачваше стъпалата. Когато стигна до горната площадка, с изненада откри, че има кръв по ризата.

Писъкът идваше от последната врата вдясно. Тя извади палката си и я разгъна, готова за битка. Но щом влезе в стаята, разбра, че няма да ѝ трябва. Битката вече се беше състояла и бе загубена. В ъгъла на стаята тийнейджърка проститутка пицеше неспирно, вцепенена от шока. До нея, върху пропитото с кръв легло, лежеше мъжът. С разрязан и отворен гръден кош, който разкриваше пулсиращото му сърце.

Внезапно си обясни всичко. Имаше кръв по ризата, защото се беше сблъскала с убийцата, бягаща от мястото на последния си удар. Поразена, Чарли се завъртя, за да хукне след нея, после се спря. Мъжът беше все още жив.

Разполагаше само със секунди, за да реши. Втурна се към мъжа, свали якето си и го притисна към гърдите му в усилие да спре загубата

на кръв. Взе главата му в ръце и му извика да не си затваря очите, да ѝ говори. Чарли знаеше, че убийцата е набрала толкова голяма преднина, че навярно вече се е измъкнала, затова най-добрият шанс да я идентифицира беше да измъкне някаква информация от жертвата преди да е умряла.

— Повикай линейка! — кресна тя на пищящото момиче, преди да насочи вниманието си към мъжа. Той изкашля кръв и опръска лицето на Чарли.

— Можеш ли да ми кажеш името си, миличък?

Мъжът изгъркори, но не успя да каже нищо.

— Линейката идва, всичко ще се нареди.

Очите му започнаха да се затварят.

— Кой ти причини това?

Мъжът отвори уста. Чарли се приведе напред и доближи ухо до устата му, за да чуе какво ще каже.

— Кой те нападна? Знаеш ли как се казва?

Мъжът се мъчеше да си поеме въздух, бореше се да каже нещо.

— Името ѝ? Моля те, кажи ми името ѝ.

Но мъжът не каза нищо. Тя успя да чуе само последния дъх, напускащ тялото му. Убийцата беше избягала, а Чарли бе останала с последната ѝ жертва в ръцете си.

41.

Хелън крачеше по улицата пред хотел „Либърти“, а погледът ѝ се плъзгаше по олющените стени на сградите в търсене на охранителни камери. За късмет, имаха пробив — Чарли буквално беше налетяла на тяхната убийца — и в резултат на показанията ѝ и на частиците, събрани от полската секс работничка, прекъснала нападението, разполагаха с най-доброто засега описание на заподозряната. Беше бяла, вероятно на двайсет и няколко години, и висока, по-висока от средния ръст за жена, с дълги, силни крака. Носеше тъмни дрехи, вероятно кожени, имаше бледо лице и дълга черна коса, подстригана на бретон. Но никой не беше видял лицето ѝ достатъчно добре, за да даде по-точно описание. Типът, който прибираше парите от момичетата, никога не отклоняваше вниманието си от телевизора достатъчно дълго, за да забележи кой всъщност влизаше или излизаше от сградата. Другите работещи момичета казваха, че не била постоянна — няколко от тях се бяха разминали с нея, докато водела клиента си нагоре, но тя вървяла с наведена глава, без да среща погледите им, а и те имали свои клиенти, с които да се занимават. Хелън се дразнеше от мисълта, че бяха се оказали толкова близко, а пак имаха толкова малко. Запис от охранителните камери можеше да промени всичко, затова тя щателно оглеждаше стените. В този район престъпленията бяха чести, затова хората вземаха допълнителни мерки за сигурност, но огледът ѝ откри само една камера над входа на занемарен магазин за алкохол. Беше увиснала на кабела си и сочеше към стената, явно жертва на вандализъм. Дали беше работа на деца, или убийцата я беше повредила? Така или иначе, от камерата нямаше голяма полза.

Когато тръгна обратно към входа на хотела, Хелън забеляза Чарли, която сега носеше хартиен гащеризон и бе наметната с одеяло. Криминалистите бяха взели дрехите ѝ за изследване, а за нея се грижеше млада полицайка.

— Искаш ли да се обадя на Стив?

Чарли вдигна очи и видя Хелън да стои пред нея.

— Лойд... Детектив Форчън вече му се обади.

— Върви си вкъщи, Чарли. Преживя силен шок и направи всичко, което можеше. Ще говорим по-късно.

Чарли кимна, все още умълчана след шока. Хелън сложи успокояващо ръка на рамото ѝ, после си тръгна, нетърпелива да види какво ще им разкрие местопрестъплението. Хелън се заизкачва по стълбите към четвъртия етаж и спря, за да поговори с група криминалисти, които се бяха скупчили около частичен отпечатък от стъпка. Токът и върхът се бяха отбелязали в кръв на дървения под.

— Неин ли е? — попита Хелън.

— Не е на Чарли, така че...

— Можете ли да разберете размера?

Експертът кимна утвърдително и Хелън продължи по пътя си. Такива малки детайли можеха да се окажат изненадващо значими. Тя се развесели за миг, но доброто ѝ настроение се изпари, щом стигна до местопрестъплението. Беше потопено в кръв. Жертвата лежеше на леглото, ръцете и краката му още бяха завързани за таблите, гръдният кош беше разтворен като консервена кутия. Сърцето му, което само преди трийсет минути е било учестено до пръсване, сега лежеше неподвижно. Хелън се наведе над тялото, като внимаваше да не го докосне. Вгледа се в раната и установи, че тъканите около сърцето са непокътнати. Явно убийцата е била прекъсната преди да успее да вземе трофея си. Хелън се вгледа в лицето на жертвата — не го познаваше — после бързо отмести поглед. Беше сгърчено в агония.

Отдръпна се, за да наблюдава как работят криминалистите. Освен уликите, събрани от тялото на жертвата, щяха да анализират и пластмасовата кутия за съхранение със средна големина, която лежеше отворена на пода. В тях ли слагаше сърцата тяхната убийца? В пластмасови кутии. Беше толкова обикновена, толкова домашна, че за момент ѝ се стори забавно. Можеше да се купи от стотици магазини в Саутхамптън, така че им оставаше да се надяват, че жената е оставила някаква следа, която да ги доближи до разкриването на самоличността ѝ. Но Хелън знаеше, че няма смисъл да разчита на това — тяхната убийца нямаше грешен ход досега.

Докато оглеждаше местопрестъплението, в ума на Хелън се въртяха множество въпроси. Защо такава внезапна промяна в начина на действие? Досега убийцата беше толкова предпазлива — защо да

довежда последната си жертва на място, където можеше да ѝ попречат, а още по-лошо — да я разпознаят? Ставаше ли небрежна? Или ставаше все по-трудно да се заведе клиент на изолирано място? Беше ли се разчуло за опасността? Дали клиентите не търсеха сигурност на по-публични места? Беше го довела тук през деня, когато е знаела, че ще има други хора наоколо. Беше ли той специален по някакъв начин? Дали не е можела да го хване само по това време на деня? Бе странно развитие на събитията.

Хелън бе сигурна в едно — убийцата сега беше изнервена. Бяха я прекъснали в разгара на действието и беше избягала с празни ръце. По-лошо, бе налетяла право на ченге, размахващо полицейска карта, и се беше измъкнала с голям късмет. Би трябвало да се бои, че полицията вече разполага с нейно описание и вероятно с веществени доказателства. Хелън знаеше от опит, че страхът може да я накара да действа по два начина. Или да изчезне съвсем, или да ускори темпото на убийствата. Кой вариант щеше да избере? Само времето щеше да покаже.

42.

Беше време да си вземе довиждане. Тони все отлагаше, но вече закъсняваше. Поколеба се на прага на спалнята на Никола, после влезе.

— Би ли ни оставила за момент, Ана?

Ана спря да чете на глас и вдигна поглед от книгата, сепната за миг от появата на Тони, но веднага възвърна самообладанието си.

— Разбира се.

Тя се оттегли дискретно. Тони остана, вгледан в жена си. Десният ѝ клепач потрепна — по този начин Никола поздравяваше съпруга си.

— Вече трябва да тръгвам, мила. Ана ще остане с теб до края на деня и през нощта. Ще дойда да те видя утре сутринта. Може да почетем малко от Дикенс, ако искаш. Ана казва, че почти сте я привършили.

Нямаше отговор от Никола. Беше ли разбрала какво ѝ казваше? Или се сърдеше и отказваше да общува? Чувството за вина отново изпълни Тони.

— Ще кажа на Ана, че може да ти чете до късно тази вечер, ако искаш. Все ще се напиш утре. Ще си сложа походното легло до твоето и ще дремнем заедно. Като в доброто старо време.

Гласът на Тони пресекна. Защо протакаше, като знаеше, че е най-добре просто да тръгва?

Наведе се и целуна жена си по челото. Почака, после я целуна пак, този път по устните. Сториха му се сухи, дори леко грапави, затова взе балсама за устни от нощното шкафче и я намаза нежно.

— Обичам те.

Обърна се и си тръгна, а трийсет секунди по-късно затвори тихо след себе си входната врата.

Тони зави зад ъгъла, където бе паркирал необозначения си автомобил. Беше очукан „Воксхол салун“, предпочитаната кола на

търговските представители, кръстосващи страната. Отключи я с дистанционното от ключодържателя. Когато се наведе, за да отвори шофьорската врата, видя отражението си и спря. Беше облечен в омачкан делови костюм, с допълнително прошарени с боя слепоочия и очила с тънки рамки. Беше той, но в същото време — не съвсем. Образ на самотен, уморен и съкрушен мъж. Образ, в който се съдържаше немалко истина, но Тони не искаше да задълбава в тази посока. Имаше работа за вършене.

Качи се в колата, запали и потегли. Беше време за танц с дявола.

43.

УЛИЧНА КУЧКА ИЗТРЪГВА СЪРЦА

Емилия Гаранита съзерцаваше водещото заглавие с неприкрито удоволствие. Особено ѝ харесваше двузначността, която беше постигнала. Беше се харесало и на редактора, който го бе разположил на първа страница. Дали това щеше да стане най-продаваният брой в историята на Ивнинг Нюз? Тя искрено се надяваше. С малко късмет можеше да стане и неин билет за към по-високо професионално ниво от това на местната журналистика.

Вестникът беше излязъл преди няколко часа. Вестта определено се разчуваше — мобилният ѝ телефон не спираше да звъни, профилът ѝ в „Туитър“ се пълнеше с отзиви с космическа скорост. Нищо друго не продаваше вестници така, както сериен убиец, и Емилия имаше намерение да извлече максималното от него. Материалите за поредицата убийства на Мериан, които беше написала миналата година, бяха ѝ заслужили репутация на местно ниво, но заради пречките, създавани от Хелън по случая, се беше добрала твърде късно до историята. Нямахте да допусне същата грешка отново.

Емилия потисна примесената с вина надежда, че убиецът няма да бъде заловен прекалено бързо. Знаеше, че не е хубаво да си го мисли, но в интерес на истината се радваше на факта, че Грейс беше принудена да сътрудничи, че убиецът, изглежда, удряше необезпокояван и без да оставя следи, а отгоре на всичко, честно, някой изпитваше ли съчувствие към жертвите? Бяха типични мъже — изневеряващи, лъжливи, движени от низки желания. В коментарите във форума на вестника и в „Туитър“ вече ставаше ясно, че широката публика смяташе, че тези мъже са си търсили това, което са получили. От векове проститутките бяха незабележимите жертви на мъжката

жестокост, нима беше толкова лошо, че сега бяха разменили местата си? „Давай, момиче!“, каза си Емилия, с едва сдържана усмивка.

Само едно петно загрозяваше пейзажа — провалът на Емилия да интервюира вдовицата на Кристофър Рейд, Джесика. Няколко пъти ѝ звъни и ходи на място, но полицайката за връзка със семействата познаваше добре тактиката на Емилия и я прогони. После тя пак се върна, мушна под вратата лист с финансова оферта, обяснения как парите ще ѝ трябват през задаващите се трудни месеци и предложение за съчувствено отразяване във вестника, но засега отговор нямаше и Емилия се съмняваше, че ще има. Грейс щеше да държи Джесика далеч от очите на обществото, докато убиецът беше на свобода. Е, Емилия беше преодолявала и по-големи предизвикателства преди, просто трябваше да прояви повече изобретателност. Винаги имаше и друг начин да се постигне една цел.

Редакцията вече опустяваше. Нямаше смисъл Емилия да виси повече тук — похвалите и възхищението, които получи по-рано, вече отшумяваха, докато колегите си тръгваха за вкъщи. Емилия взе палтото и чантата си и тръгна към асансьора. На крайбрежния булевард имаше нов бар, който от известно време искаше да посети, струваше ѝ се, че сега е най-подходящият момент да го направи.

Тъкмо беше излязла от редакцията, когато телефонът ѝ иззвъня. Беше един от нейните доверени полицаи — от няколко месеца бе източник на ценна информация. Докато слушаше задъхания му доклад, лицето ѝ се разтегна в широка усмивка. Още едно убийство, а този път имаше замесено и познато име: детектив Чарли Брукс. Емилия се завъртя на токчетата си и забърза обратно към редакцията. Тази история ставаше все по-добра и по-добра.

44.

— Тя спи. Не можеш да я видиш.

Стив не умееше да лъже, но Хелън не му се противопостави. В очите му блестеше истинска ярост и Хелън внимаваше да не го провокира.

— Важно е да говоря с нея, затова би ли я помолил да ми се обади веднага, щом се събуди?

— Не се отказваш, нали? — отвърна Стив и се изсмя горчиво.

— Имам работа за вършене, Стив. Не се опитвам да те дразня или да тормозя Чарли, но имам работа и няма да допусна личните приятелства да ми застанат на пътя.

— Приятелства? Това е някаква шибана шега. Не мисля, че си способна на приятелства.

— Не съм дошла да се карам с теб...

— Не ти пука за никого, освен за самата теб, нали? Само и само да получиш каквото иска...

— СТИГА.

Двамата се извърнаха и видяха Чарли да се приближава. Беше надавала ухо от всекидневната, както Хелън подозираше през цялото време. За миг на лицето на Стив се изписа гняв, че е хванат в лъжа, но после той се овладя и пристъпи към Чарли. Но тя гледаше покрай него към Хелън.

— По-добре влез.

— Помисли, Чарли. Спомняш ли си още нещо? Лицето й? Аромата? Израза й?

— Не, вече ти казах.

— Каза ли нещо, когато се блъсна в теб? Различи ли някакъв акцент?

Чарли притвори очи и мислите й се върнаха с неохота към онзи момент.

— Не. Само изръмжа нещо.

— Изръмжа?

— Ами да. Изкарах ѝ въздуха, така че...

Чарли замълча, усетила раздражението и разочарованието на Хелън. Полската проститутка, която беше сбъркала стаята и прекъснала нападението, едва говореше английски и изпитваше огромно недоверие към полицията. Тя даде оскъдно описание на убийцата, затова сега Хелън притискаше Чарли да им предостави нещо повече. Някоя смътна подробност можеше да се окаже пробивът, от който се нуждаеха отчаяно.

— Окей, да спрем засега. Явно си много уморена — каза Хелън и стана. — Може пък да се сетиш за нещо утре, след като поспиш малко.

Вече беше на вратата, когато Чарли каза:

— Вземи я. — Хелън се извърна и видя, че Чарли държи полицейската си карта. — Беше права.

— Какво искаш да кажеш?

— Не мога да работя повече това. Мислех, че мога, но не мога.

— Чарли, не е нужно да започваме с тези...

— Един човек умря днес в ръцете ми — извика Чарли с треперещ глас. — Умря пред мен, трябваше да мия кръвта му от лицето си, от косата си. Трябваше да измия кръвта му от...

Тя избухна в ридания, силни, задушаваци ридания. Избягвайки да погледне Хелън, скри лицето си с ръце. Полицейската карта лежеше на масичката, където я беше захвърлила.

Ето това беше. Хелън само трябваше да я вземе. Чарли щеше да получи обезщетение и всичко щеше да приключи. Хелън щеше да е постигнала каквото искаше.

Но Хелън изведнъж разбра, че нямаше да я вземе. Беше поискала да се отърве от Чарли, но сега, на прага на победата, Хелън изпита срам от своята себичност и подлост. Какво право имаше да изхвърля Чарли, да я праща в бездната на обидата и съжаленията? Предполагаше се, че трябва да помага на хората. Да ги спасява, а не да ги обрича.

— Прости ми, Чарли.

Плачът на Чарли пресекна за миг, преди да продължи по-тихо хлипане. Хелън приседна до нея.

— Държах се като голяма гаднярка. Съжалявам. То е... то е моя грешка, не твоя... Още усещам Мериан по кожата си, в кръвта си. Не мога да я изтрия. Нито Марк. Нито теб. Нито онзи ден. Пицях и виках, бягах, надявах се, че ще успея да залича спомените, ако отблъсна надалеч всичко и всички. Искях да те прогоня надалеч. Кое то беше жестоко и егоистично. Наистина съжалявам, Чарли.

Чарли я погледна просълзена.

— Знаех какво изпитваш, а не ти помогнах. Ритнах те, когато беше паднала, а това е непроситимо. Но те моля да ми простиш, ако можеш. Причината никога не е била в теб. — Хелън замълча за миг, преди да продължи: — Ако искаш да напуснеш, да създадеш семейство, да живееш нормално, няма да те спра. Ще се постарая да получиш всичко, което ти трябва за ново начало. Но ако размислиш, искам да се върнеш... нуждая се от теб.

Чарли вече не плачеше, но все още гледаше надолу.

— Преследваме сериен убиец, Чарли. Досега не съм го изричала на глас, защото не желяех да е вярно. Не вярвах, че може да се случи отново. Но то се случва и сега аз... аз не мога да я спра. — Гласът на Хелън затрепери за миг, преди тя да се овладее. Когато заговори отново, тонът ѝ беше твърд, но тих. — Не мога да я спра.

Хелън си тръгна не след дълго, каза прекалено много и все пак — недостатъчно. Беше се провалила в опита да бъде добър лидер, ченге или приятел. Твърде късно ли бе да спаси нещо сред отломките? Беше загубила Марк, щеше да е пълна глупачка да загуби и Чарли. Но навярно вече беше твърде късно. Може би ѝ беше писано да се изправи срещу тази убийца сама. Не мислеше, че може да спечели тази битка, но въпреки всичко щеше да участва.

45.

Защо не беше го скрила от нея? Не беше ли нейна работа да я държи настрана от всички гадости, с които я заливаше светът, и да я пази от бурята? Вместо това, защото Алисън беше заета да си играе със Сали, не бе чула как изтраква капачето на отвора за поща, не бе чула вестникът да тупва на пода. И така се наложи Джесика да го вземе.

УЛИЧНА КУЧКА ИЗТРЪГВА СЪРЦА

Джесика изпусна вестника, сякаш гореше в ръцете ѝ, и хукна към горния етаж. Главата ѝ се въртеше, когато стигна до площадката, а внезапният ужас на случващото се отново стегна гърлото ѝ. Догади ѝ се, после се задави. Запрепъва се към банята, докато усещаше как нещо в нея се надига. Бутна вратата и започна да повръща в тоалетната чиния, а стомахът ѝ се сгърчваше отново и отново. Накрая всичко свърши, но силите ѝ бяха изцедени и тя се сви на постелката в банята и обхвана главата си с ръце.

Искаше да умре. Всичко ѝ се струваше толкова ужасно. Вече се беше отказала да мрази Кристофър заради предателството му и глупостта му и сега той само ѝ липсваше, неистово ѝ се искаше той да се върне. Но това беше лесната част — други неща не можеше да понесе. Бруталната му смърт, факта, че не можеха още да го погребат, факта, че сърцето му... горкото му сърце... беше някъде в плик за веществени доказателства...

На Джесика отново ѝ се повдигна, но вече нямаше какво да повръща и тя остана отпусната на пода.

Защо светът беше толкова жесток? Тя очакваше гняв и неразбиране от близките си — и ги получи, по дяволите — но от

всички останали? От полицията я посъветваха да не чете имейли и „Твитър“, но можеше ли да се живее така? Сега ѝ се искаше да бе послушала съвета им. Минути след извънредната новина троловете се заловиха за работа. Имейли директно до нея, постове във форумите — изпълваха света с омразата си. Кристофър заслужавал смъртта си. Наричаха Джесика фригидна кучка, подтикнала мъжа си до смъртта му. Кристофър пък обиждаха със „спинозен перверзник“, който щял да гори в ада. Дъщеря им имала сифилис и щяла да ослепее.

Полицайте ѝ бяха казали, че са тук заради нея, че ще я защитават, но с кого се майтапеха? В света нямаше останала и капка милост, никаква добрина. Имаше само лешояди, кълвящи вътрешностите ѝ, хранещи се с мъката и болката.

Джесика винаги бе гледала оптимистично на живота, но сега виждаше колко наивна е била.

Силен шум от долния етаж. Сали почуква по ксилофона си. После чу детски смях, преди тя да продължи да свири мелодийката си. Сякаш дъщеря ѝ живееше в паралелна вселена — място, където щастието и невинността все още съществуваха. На Джесика ѝ се прииска да затръшне вратата, да запуши ушите си, но не го направи. Тази паралелна вселена сега беше всичко, което ѝ оставаше, и може би щеше да я спаси. Джесика искаше да умре, но знаеше, че трябва да продължи да живее. Трябваше да преглътне болката си и да направи така, че Сали да вярва и да се радва на света.

Нейният живот беше свършил, но животът на Сали едва започваше. И отсега нататък това трябваше да крепи Джесика.

46.

Кристофър Рейд лежеше на дисекционната маса, а изцъклените му очи сезираха безжизнено в покрития с петна таван. Никоя от жертвите на убийцата не заслужаваше съдбата си, но на Хелън ѝ се струваше, че Кристофър я заслужаваше още по-малко от Матюс. Матюс беше лицемерен мръсник, обожаваш да унижава жените. А Рейд беше просто мъж, на когото му липсваше секс. Защо не беше поговорил за това с жена си? Защо не беше намерил начин да преоткрият интимността си, а беше прибегнал към платената любов? Дали не смяташе жена си за целомъдрена или фригидна? Според Хелън жените бяха също толкова изобретателни в секса, колкото и мъжете, ако получеха шанс да изразят себе си. Дали Кристофър не беше умрял по толкова ужасен начин само заради неумение за общуване?

— При този мъж нещата са същите, но има някои разлики с първата жертва — каза Джим Грийвс, като пристъпи към масата. — Бил е обездвижен с хлороформ, с помощта на напоен парцал. Криминалистите ще могат да кажат повече. При него няма следи от въжета и нищо не подсказва да е бил вързан.

— Значи се е чувствал спокоен в нейно присъствие.

— Ти ще прецениш — продължи Грийвс и сви рамене. — Ще кажа само, че този път „хирургията“ е по-умела, изглежда, твоето момиче става по-сръчно и не му се налага да използва толкова много сила нито при първоначалното нападение, нито при осакатяването.

Хелън кимна.

— Причина за смъртта?

— Ами, зашеметен е в колата, но е убит в падината. Има твърде много кръв, за да е убит другаде. Умъртвен е с един удар с нож през гърлото, който е прерязал каротидната артерия.

— Само една рана?

— Да. Не е отделила на този човек повече време от необходимото. Сърцето е отстранено относително чисто, въпреки че

вероятно е започнала процедурата, докато той е умираше.

Хелън стисна очи — връзалата се в ума ѝ ужасна картина отказваше да изчезне. Зачака Джим да продължи, но той мълчеше. Тя отвори очи и веднага видя защо беше замълчал.

Старши инспектор Чери Харууд се бе присъединила към тях.

Грийвс се извини и излезе — не обичаше да присъства на женски разпавии. Харууд беше бясна и Хелън се стегна, за да посрещне атаката.

— Видя ли вестника? — попита Харууд и хвърли на масата броя със заглавието „Улична кучка изтръгва сърца“.

— Да — отвърна кратко Хелън. — Купих го по пътя насам.

— Налага се да поискам подкрепление от полицията на Западен Съсекс — нашият екип за връзки с медиите не може да се справи с огромния интерес, предизвикан от това проклето заглавие. Вече не е само британската преса — обаждат се от Франция, от Холандия, дори от шибаната Бразилия. Кой беше при Анджи? Как се е добрала до нея Гаранита?

— От връзки със семействата си поприказваха с нея, но тя не е жертва на престъпление и не можем да си позволим да я пазят униформени, особено предвид всичко, което се случва...

— Какво каза на Гаранита? Цитира те пряко.

— Нищо необичайно. Запознах я с основните факти и обещах сътрудничество, както ти поиска.

— Каза ли ѝ, че преследваме сериен убиец? Използва ли тези думи?

— Не.

— Е, Гаранита ги използва, по дяволите. Сега всички говорят само за това. Проститутка, която убива клиентите си. Отмъщение за Изкормвача. И така до безкрай.

— Положението не е идеално. Но такава е истината.

Харууд изгледа Хелън.

— Отхвърли ли Сандра Макюън като заподозряна?

— Да.

— Тогава какво можем да им дадем?

— На кого да дадем?

— Не се прави на глупава, Хелън. На медиите. Какво можем да дадем на шибаните медии?

— Ами, имаме частично описание, което можем да пуснем. Мисля също, че можем да призовем потенциалните клиенти да стоят далеч от улицата. С удоволствие ще...

— А рискът да я подтикнем да се покрие?

— Става дума за спасяване на човешки живот, нямаме избор. Вече трима мъже са мъртви.

— Значи нямаме какво да им дадем?

Харууд вече едва сдържаше гнева си.

— Ами, имаме много линии на разследване, но не мисля, че ще помогне да се отваряме така към медиите и, с най-голямото ми уважение — продължи Хелън въпреки опита на Харууд да я прекъсне, — не мисля, че дневният ни ред трябва да се диктува от това какво казва пресата.

— Време е да пораснеш, Хелън — ядно я скастри Харууд. — И да не си посмяла никога повече да ми казваш „с цялото ми уважение“. Мога да те отстраня от случая на секундата.

— Само че няма да прозвучи добре в медиите, не е ли така? — отвърна Хелън. — Аз съм ченге, госпожо, не специалист по връзки с обществеността. Търся улики и преследвам убийци. Аз залавям убийци. Не става с протокол, връзки или шибана политика. Става с мислене, поемане на рискове и най-вече с кървав къртовски труд.

— А този разговор хаби скъпоценното ти време? — отговори Харууд, като предизвикваше Хелън да потвърди.

— Бих искала вече да се върна към задълженията си — каза само тя.

Хелън си тръгна веднага след това и подкара с висока скорост мотоциклета си към Централното управление на Саутхамптън. Проклинаше се, че е отворила още един фронт в тази война, но нямаше голям избор. Трудно можеше да се каже какво щеше да става оттук нататък. Знаеше обаче едно — Харууд вече не бе неин съюзник, а враг.

47.

Най-после попадна на нещо. Тони караше по улиците от часове, като привикваше постепенно към новата си самоличност на самотен бизнесмен, търсещ секс. Премина напред-назад през Бевоа, но улиците бяха необичайно спокойни. Беше вторник през нощта — много преди деня за заплати — но все пак беше очаквал да е по-оживено.

Опита на Емпрес роуд, но и там се оказа пусто. Тук наскоро беше пълно с полиция и това едва ли предразполагаше към оживена нощна търговия. Затова се отклони малко по-северно към Портсууд. Мястото му се стори по-обещаващо, но никое от момичетата, които провираха главите си през прозореца на колата, не отговаряше на изискванията му. Бяха мулатки, полякини, прекалено ниски, прекалено пълни, прекалено стари, прекалено транссексуални. Описанието на убийцата не беше никак детайлно, но той отхвърли повечето от тези момичета. Прекратяваше пазаренето и потегляше бързо, за което получаваше щедра порция ругатни.

Потиснат, потегли на юг, към доковете. Изпитваше едновременно гняв и облекчение заради липсата на напредък. Искаше да открие това момиче, искаше да постигне резултат, но въпреки това сърцето му биеше учестено от безпокойство и страх. Предполагаше, че е способен да се справи с нея, но как можеше да е сигурен? Тя беше съобразителна, безмилостна и жестока. Ами ако го надвиеше?

Тони прогони тази мисъл от ума си. Трябваше да остане съсредоточен върху задачата си. Докато караше по страничните улици около Западните докове, погледът му се плъзгаше във всички посоки в търсене на проститутки. Момичетата, които работеха тук, имаха най-много работа, тъй като обслужваха несекващия поток клиенти от туристическите кораби и корабостроителниците. Пред очите му непрекъснато изникваха проститутки, но той можеше да прецени дори от разстояние, че никоя от тях не отговаряше на изискванията.

И тогава видя нея. Крачеше насам-натам по безлюдната улица и когато Тони спря до нея, забеляза, че е нервна и напрегната.

Инстинктът го подтикваше да натисне газта, нещо му нашепваше да бяга далеч от това момиче, но после разумът му взе надмощие и той изключи от скорост.

— Навита ли си? — извика, като се стараеше да звучи спокойно.

Жената трепна стреснато, защото не бе чула колата да се приближава. Носеше черен клин, който подчертаваше дългите ѝ мускулести крака. Отгоре бе облякла военно яке, което ѝ бе прекалено голямо и стоеше нелепо на фона на цялостната ѝ визия — дали не беше го откраднала? Но лицето ѝ беше впечатляващо — тъмнокафяви очи, изразен нос и пълни устни. Тя си възвърна самообладанието и го огледа — като пресмяташе нещо наум — после се доближи бавно и предпазливо.

— Какво търсиш?

— Компания.

— Какъв вид компания?

— Нищо извън обичайното.

— Час или цяла нощ?

— Само час, моля.

Тони се изруга мислено. Що за клиент ще каже „моля“?

Момичето присви очи, сякаш се опитваше да прецени дали наистина е толкова зелен, колкото изглеждаше.

— Петдесет лири.

Тони кимна, а момичето, без да чака покана, отвори предната врата и се вмъкна вътре. Тони включи на първа и потегли.

— Аз съм Саманта — каза тя внезапно.

— Питър — отвърна Тони.

— Това истинското ти име ли е, Питър? — попита тя.

— Не.

Момичето се изсмя.

— Женен си, а?

— Аха.

— Така си и мислех.

Разговорът приключи. Тя му показва накъде да кара и колата се отдалечи в нощта.

48.

Оперативната стая беше претърпкана до пръсване, когато Хелън пристигна. Беше едва 6:30 сутринта, но тя бе поискала да започнат рано и екипът не я разочарова. Докато се събираха в залата за инструктаж, Хелън забеляза с изненада, че Чарли също беше сред тях. Двете жени срещнаха погледи — бърз, мълчалив допир. Чарли беше направила избора си. *Какво ли щеше да ѝ струва*, попита се Хелън.

— Ясно е едно — заговори Хелън. — Става дума за разобличаване. Убийцата иска да опозори своите жертви, иска да ги направи за посмешище пред обществото, да изрази отвращението си от тях. Като изрязва сърцата им и ги изпраща в дома им, в случая с Алън Матюс, или на работното място, при Кристофър Рейд, тя си гарантира, че ще се вдигне шум. След водещото заглавие в последния брой на Ивнинг Нюз можем да приемем, че убийцата е получила това, което иска. Личният живот на жертвите ѝ сега ще бъде разнищен до последната подробност. Вече се нахвърлиха на Алън Матюс — старейшина на местната баптистка църква със склонност към груб секс — и правят същото и с Кристофър Рейд — скритите тайни на примерния семеен мъж и т.н. Определено става дума за разобличаване. Това е *лично*.

— Да смятаме ли тогава, че тя ги е познавала? — намеси се детектив Форчън.

— Възможно е, макар че няма доказателства да са използвали нейните услуги преди. Като стана дума, детектив Граундс и екипът му са се добрали до нещо интересно. Андрю?

— Открихме конкретна връзка между двете жертви — съобщи детектив Граундс. — И двамата са посещавали веб форум, наречен „Фестивал на кучките“. — Подсмихна се леко, когато го произнесе, после бързо продължи: — В общи линии е форум, на който местни мъже, използващи услуги на проститутки, споделят преживяванията си. Казват къде могат да се намерят определени момичета, как се казват, по колко вземат. Слагат оценки на размера на гърдите им, на

сексуалните им умения, на стегнатостта... на вагините им, списъкът е дълъг.

Детектив Граундс изглеждаше облекчен, че е преминал през тази част. Беше женен, имаше три деца и се чувстваше неудобно да излага тези подробности пред по-млади колеги жени.

— Матюс е пишел под псевдонима „Голям мъж“. Рейд няма отделни постове, но е участвал в разговори с други мъже във форума под името „Лошо момче“. Форумът има голям архив и все още го проучваме, но се оказва, че други мъже наскоро са обсъждали ново момиче, което позволявало да правиш с него „каквото си поискаш“.

Граундс огледа морето от обезсърчени лица. Беше добра следа, но печален упрек към човешката природа. Усетила, че работният дух спадна, Хелън се намеси:

— Имаме някои резултати и от криминалната лаборатория. Кръвта по дрехите на Чарли — всички насочиха погледи към Чарли — е от третата жертва. Според личната карта в портфейла му той се казва Гарет Хил. Правим тройна проверка, преди да се свържем със семейството му, и ще го потвърдя веднага, щом е възможно. Така че кръвта не ни помага, но са открили на местопрестъплението някои образци, за които смятат, че съдържат ДНК на убийцата. Криминалистите са ги взели късно снощи.

В стаята се разшумя.

— Не съвпада с проба в регистрите ни, но това е първото конкретно доказателство, което получаваме, и може да се окаже от съдбовно значение за присъдата. Също толкова съществено е, че ни казва нещо за нашето момиче. Тази ДНК е открита в слюнка по лицето на жертвата. Паднала е на поредица от тънки слоеве едни върху други. Това означава, че тя не го е наплюла нарочно, нито го е покапала случайно, докато е действала с тялото. Моделът показва, че му е говорила или по-скоро, че му е крещяла, като се вземат предвид количеството слюнка и начинът на разпръскване. Дали го е ругаела, докато го е убивала? Обяснявала му е какво точно изпитва към него? Възможно е. Какво говори това, че не е открита слюнка върху първите две жертви?

— Че другите убийства са извършени по-прибързано? Че е имала по-малко време да им се наслади? — намеси се Чарли.

— Да. Или че е почистила първите жертви. По лицата им има следи от почистваща течност на алкохолна основа — още не сме сигурни дали става въпрос за техен всекидневен навик или за нещо, което тя използва, за да заличи уликите. Ако е второто — това говори за умна жена, която изпитва силен, истински гняв към жертвите.

Усещаше се как расте решимостта на екипа — изглежда, най-после разполагаха с нещо. Хелън се възползва от тази енергия.

— Ще проследим всички тези линии на разследването, но искам да мислим и по-широко. Ако тя мрази тези мъже и иска да ги разобличи, може да се предположи, че ще иска и да се наслади на триумфа си. Поисках подкрепление, за да наблюдаваме семействата на жертвите, в случай че тя се появи. Искам наблюдение на погребенията, на домовете им, на работните им места — възложих на детектив Форчън да се заеме с това. Също така, несъмнено сте забелязали отсъствието на детектив сержант Бриджис. Той изпълнява задача под прикритие по случая, която аз координирам, и за момента мисията е поверителна. Ако стане необходимо за разследването, ще получите повече информация. Но за момента приемоте, че го няма — засега на негово място ще работи детектив Брукс.

Всички погледи отново се извърнаха към Чарли, която Хелън неочаквано беше повишила, макар и временно. Дали екипът щеше да подкрепи това решение, или да му се противопостави? Чарли продължи да гледа право напред.

— Последно — ще опънем още нервите на нашата убийца. Вероятно вече е вбесена заради последния си провал, но аз искам да я подразня още. Ще дам на медиите да разберат, че имаме нейна ДНК и че е само въпрос на време да я идентифицираме. Искам да я разгневя, искам да я накарам да сгреша.

Хелън замълча, преди да заключи:

— Време е да се сблъскаме с врага.

49.

„Кафе Неро“ се пукаше по шевовете и Хелън го беше избрала тъкмо заради това. Намираше се на търговската улица в луксозното предградие Шърли. На милиони мили от мърлявите бардаци и зле осветените улици, където патрулираха секс труженичките на Саутхамптън.

Хелън се зарадва, че Тони вече е дошъл и я чакаше на сепаре в дъното, както се бяха уговорили.

— Как си, Тони?

Изглеждаше изтощен, но странно развеселен.

— Добре съм. Наистина съм... добре.

— Хубаво. Тук ще бъде постоянното ни място за размяна на информация. Ще си определяме среща само с есемеси и ще се срещаме само тук. Най-напред искам да ти кажа — ако в който и да е момент почувстваш, че не се получава или че продължаването на разследването в тази посока поставя живота ти под заплаха, трябва да ми се обадиш и да се изтеглиш незабавно. Твоята безопасност е мой приоритет номер едно.

— Знам правилата, шефке, но няма нужда да си толкова сериозна. Наистина всичко е наред. Бях се вкиснал малко миналата нощ, но нещата се развиха добре. Всъщност мисля, че може да съм попаднал на нещо.

— Разкажи ми.

— Ами, в началото нямах голям късмет, минах през Бевоа, Портсууд, Мери Оук, но без резултат, затова тръгнах на юг, към доковете, и там взех едно момиче. Саманта. На малко повече от двайсет, но стара пушка в занаята. — Сега разполагаше с цялото внимание на Хелън. — Отидохме в хотела, който предложи. Казах ѝ, че обичам да гледам, и я оставих да си прави разни неща, а после си поприказвах с нея, докато я карах обратно. Отначало отговаряше уклончиво, но явно беше чувала слухове за момиче, което убива клиенти. Не знаеше нищо определено, но имало друго момиче,

работещо от време на време на доковете, което споменало нещо. Казвала, че е виждала онази жена. Изглежда, полицията я издирва за едно-друго, затова нямало да се обърне към нас, но ако аз успея да се добера до нея, тогава...

Сърцето на Хелън се разтуптя, но тя овладя вълнението си.

— Добре, продължавай в тази посока. Все пак действай предпазливо, Тони. Може да е клопка — не знаем как ще се опитат някои хора да се възползват от тази ситуация. Но... звучи обещаващо.

Хелън не успя да сдържи леката си усмивка, а Тони ѝ отвърна със същото.

— Както и да е, прибирай се вкъщи и се наспи. Заслужил си го.

— Благодаря, шефке.

— Впрочем, как е Никола?

— Добре. Караме ден за ден.

Хелън кимна. Тя уважаваше и харесваше Тони заради търпението и вниманието, с които се грижеше за жена си. Сигурно беше трудно да живееш живот, който никога не си желал, докато животът, какъвто си го планирал, ти е отнет толкова жестоко. Той беше добър човек и тя се надяваше всичко при тях да се нареди.

Хелън излезе от кафенето с приповдигнато настроение. Разследването беше поело в доста рискована посока, но тя предчувстваше, че се доближават до убийцата.

50.

Чарли взе необозначена служебна кола и изфуча през задния изход, притеснена как ще се справи. Дженифър Лийс, служителката за връзки със семействата, която трябваше да я придружи, щеше да води разговора, но неудобните въпроси щеше да задава Чарли. По принцип трябваше Хелън да проведе първия разговор със семейството на жертвата, но тя беше изчезнала по секретни задачи, оставяйки Чарли да вади кестените от огъня.

Спряха пред порутена къща на калкан в Суейтлинг. Тук Гарет Хил бе живял с майка си — живял в минало време, защото сега обезобразеното му тяло лежеше на масата в моргата на Джим Грийвс. Не можеха да го идентифицират официално като третата жертва, преди да бъде разпознат от някой близък, но знаеха, че той е правилният човек. Имаше дребни обвинения за кражба от магазин, пиянство и дори един жалък опит за непристойно разголване, така че вече разполагаха с образа му в досие. Щом свършеха с формалностите, на това досие щеше да бъде отбелязано „Починал“ и то щеше да бъде изпратено горе, в оперативната стая, за анализ.

Едра жена над седемдесет години отвори вратата. Отеклите ѝ глезени бяха покрити с петна, имаше огромен корем, бузите на тлъстото ѝ лице висяха. Но сред цялата тази плът се криеха сякаш не на място очи като на плъх, сега пронизващи Чарли.

— Ако продавате нещо, се маха...

Чарли вдигна полицейската си карта.

— Става дума за Гарет. Може ли да влезем?

Цялата къща смърдеше на котки. Сякаш бяха навсякъде, а сега, надушили опасност, животните се струпяха около стопанката си в търсене на нейното внимание.

Тя галеше най-едрото — риж котарак на име Харви — когато Чарли и Дженифър ѝ съобщиха новината.

— Жалък мръсник.

Дженифър изгледа Чарли, този неочакван отговор я лиши за миг от дар слово.

— Разбрахте ли какво ви казваме, госпожо Хил? — попита Чарли.

— Госпожица Хил. Никога не съм била госпожа.

Чарли кимна съчувствено.

— Гарет е убит и аз...

— Не спирате да го повтаряте. Какво е направил — избягал е, без да плати?

Беше трудно да се разбере какво чувства. Звучеше гневно, но не се ли прокрадваше и болка? Тази жена имаше твърда броня, закалена от години на разочарования, затова не беше лесно да бъде разгадана.

— Все още разследваме обстоятелствата, но смятаме, че е било непредизвикано нападение.

— Непредизвикано друг път. Щом се въргаляш в канавките...

— Гарет каза ли къде ще ходи миналата нощ? — прекъсна я Чарли.

— Каза, че ще ходи на кино. Тъкмо си беше получил помощите и... Мислех, че се е прибрал след като съм заспала. Мислех, че мързеливото прасе е още в леглото...

Гласът ѝ най-сетне затрепери, докато осъзнаваше реалността за смъртта на сина ѝ. Когато защитата ѝ рухнеше окончателно, този срыв щеше да бъде *тежък*, затова Чарли продължи разговора още малко, после се извини и се качи на горния етаж. Беше научила колкото можеше и искаше да стои надалеч от предстоящия пристъп на скръб на тази жена. Чарли знаеше, че е още слаба, за да оставя чуждата мъка да добави тежестта си към нейното собствено усещане за загуба, но нямаше какво да направи.

Тя пристъпи в спалнята на Гарет, като се опитваше да събере мислите си. Гледката беше наистина стряскаща. Празни опаковки от готови храни покриваха пода, където си правеха компания с използвани салфетки, стари списания и разхвърляни дрехи. Цялото помещение изглеждаше и миришеше на мръсно — свидетелство за мизерното съществуване на обитателя му. Беше застояло. Застояло и пусто.

Гарет не беше привлекателен мъж и едва ли би могъл да доведе тук някое момиче. Не само заради голямата бъркотия — би ли имал

куража да преведе друга жена покрай майка си, ако най-напред допуснем, че е успял да убеди някоя да дойде вкъщи с него? На Чарли не ѝ се вярваше. Според докладите на надзорника му той имаше образователни затруднения и стряскащо ниска самооценка. Стаята му, изглежда, го потвърждаваше. Този дом приличаше на задушавач капан, а не на крепост.

Единственият ценен предмет, който можеше да бъде открит сред боклуците, бе компютърът. Беше кацнал в горда самота на евтиното бюро. Алуминиевият му корпус и познатото лого изглеждаха като нови, сякаш този тотем беше съхраняван чист и здрав, докато всичко друго беше оставено на произвола. Несъмнено Гарет беше смятал този обожаван предмет за свой паспорт за живота и Чарли изпитваше увереност, че ключът към неговата смърт се криеше там.

51.

В „Бикът и обуцарският калъп“ правеха най-добрия сандвич със стек в Саутхамптън. Кръчмата освен това оставаше извън радарите на повечето ченгета, беше свърталище на средната класа, на скучаещи млади мамчета и бизнесмени, затова бе едно от любимите убежища на Хелън, когато ѝ се искаше за малко да остане сама със себе си. След като се раздели с Тони, изведнъж осъзна, че е невероятно гладна. Почти не беше хапвала последните дни, оцеляваше само на кафе и цигари и сега се нуждаеше отчаяно от някакво гориво. Щом впи зъби в дебелия сандвич, Хелън веднага се почувства по-добре — протеинът и въглехидратите ѝ дойдоха съвсем на място.

Трябваше да изхвърли случая от главата си поне за няколко минути. Когато затънеш в разследване с такива измерения, ставаш направо като обсебен. То изпълва мислите ти денонощно. И колкото повече продължава, толкова по-голяма опасност има да получиш снежна слепота, да изгубиш усещането за перспектива и яснотата на преценката си. Беше здравословно да идва от време на време тук, да наблюдава хората и да гадае какъв ли е емоционалният живот на заможните жени, които с удоволствие флиртуваха със симпатичните сервитьори.

На масата лежеше забравен от някого местен безплатен вестник. Възпираше се да го вземе, но накрая любопитството надделя и тя прелисти набързо първите няколко страници. Бяха пълни с новини за скорошните убийства и тръбяха за факта, че полицията вече разполага с ДНК на убиеца, но Хелън не се задържа на тях. Обичаше да се заравя по-дълбоко в местната преса, до малките обяви, до незначителните престъпления в съдебните хроники, до хороскопите — и всички останали глупости, с които се запълваха тези страници.

Както прелистваше, Хелън изведнъж замръзна. Погледна настрани, после пак надолу, с надежда, че ѝ се е привидяло. Но тя си беше там. Снимката на къща. Същата къща, в която Хелън беше видяла да проникват Робърт и приятелчето му Дейви преди два дни.

А отгоре стоеше съкрушителното заглавие: „Пенсионер се бори за живота си след като изненадва обирджии“.

Тя стигна до Алдършот за рекордно време, подтиквана от инстинкта и тревогата. Подробностите във вестникарския материал го правеха мрачно четиво — 79-годишен бивш учител изненадал натрапниците и те го пребили зверски. Със счупен череп, сега той бил в принудителна кома в болницата в Саутхамптън. Животът му висял на косъм.

Хелън пое риска да отиде направо в дома на Робърт, като използва за прикритие, че разследва нападение над един от колегите му в супермаркета, но там нямаше никого. Затова мина през „Червения лъв“, кръчмата на гарата и още няколко дупки за пияници в Алдършот. Без успех посети всичките им предпочитани пъбове преди най-накрая да извади късмет в игралната зала. Залагаха на едноръките бандити — несъмнено пропилявайки припечеленото при скорошното си престъпление.

Скоро загубиха интерес и си тръгнаха, като се разделиха след многобройни допирания на юмруци. Хелън последва предпазливо Робърт, изчаквайки точния момент да го заговори. Улиците бяха пълни с минувачи, но когато Робърт се отби в парка, Хелън се възползва от случая.

— Робърт Стоунхил?

Той се извърна с изписана на лицето подозрителност.

— Аз съм полицай — продължи тя и показа картата си. — Може ли да поговорим?

Но той вече се беше обърнал и се канеше да си тръгне.

— Става дума за Питър Томас. Мъжът, когото ти и Дейви сте пребили почти до смърт.

Сега той спря.

— И дори не си помисляй да побегнеш. Хващала съм и по-бързи от тебе, повярвай ми. Не съм дошла да те арестувам, но искам да ми кажеш истината.

Седнаха на една пейка в парка.

— Искам да ми разкажеш какво се случи.

Дълго мълчание, докато Робърт обмисляше какво да каже, после:

— Идеята беше на Дейви. Винаги е шибаната идея на Дейви. — В гласа му имаше горчивина и тъга. — Дъртакът му е бил учител. Бил червив с пари.

— А Дейви смяташе, че ще е фасулска работа?

Робърт сви рамене.

— Дейви каза, че няма да е там. Излизал всеки четвъртък вечер. Играел карти в „Зеления мъж“. Каза, че ще влезем и излезем за двацет минути.

— Обаче...

— Обаче дъртакът се върна. Държеше шибан голям ръжен.

— И?

Робърт се поколеба.

— И ние побягнахме. Тръгнах да прекрачвам прозореца, но дъртакът ни настигна. Тресна ме здравата по крака.

Робърт си смъкна панталона и разкри големия лилав белег на бедрото си.

— Тогава Дейви му се нахвърли. Ритници, юмруци, всичко...

— А ти просто стоеше отстрани ли? — попита невярваща Хелън.

— Ритнах го веднъж-два пъти, но Дейви го... Стъпи на главата му, за бога. Едва го издърпах, мамка му. Щеше да го убие.

— Може вече да го е убил. Той е в кома, Робърт.

— Знам, мога да чета, ясно?

Отговорът му прозвуча предизвикателно, но Хелън виждаше, че момчето е уплашено и притеснено.

— От полицията говориха ли с теб? Или с Дейви?

— Не — каза той и я погледна объркано. — Ще ме арестува ли?

Въпрос за милион долара. Разбира се, че трябваше да арестува и него, и Дейви.

— Не знам, Робърт. Обмислям го, но... нека да видим какво ще стане с господин Томас. Възможно е да се възстанови напълно... — Звучеше неубедително и Хелън го знаеше. — Знам, че в твоя случай има смекчаваци вината обстоятелства, затова... затова ще ти дам втори шанс.

Робърт изглеждаше смаян, което накара Хелън да се чувства още по-жалка и обърквана.

— Ти си добро момче, Робърт. Умен си и ако се посветиш на нещо, което си струва, можеш да имаш хубав живот. Но сега си на погрешен път, мотаеш се с погрешните типове и ще свършиш в затвора, ако продължаваш така. Затова сделката е следната. Ще престанеш да се срещаш с Дейви и приятелчетата му. Ще работиш упорито и ще използваш всяка възможност да станеш по-добър. Ще се опиташ да живееш почтено. Ако го направиш, ще си затворя очите. Ако се прецакаш, ще те тикна в затвора, ясно ли е?

Робърт кимна успокоен, но и озадачен.

— Ще те наблюдавам. И искам да се отплатиш за доверието ми. Ако почувстваш, че не издържаш или че се забъркваш в неприятности, искам да ми се обадиш.

Тя надраска номера на мобилния си телефон на гърба на служебната си визитка.

— Това е голям шанс за тебе, Робърт. Не го пропилявай.

Той взе визитката и я разгледа. Когато вдигна поглед, Хелън видя благодарност и облекчение в очите му.

— Защо? Защо правиш това за мен?

Хелън се поколеба, преди да отговори:

— Защото всеки има нужда някой да се грижи за него.

Хелън си тръгна от парка с бърза крачка. Сега, след като беше направила необходимото, искаше само да се махне надалеч. Беше поела голям риск, като дойде тук и влезе в контакт с Робърт — нещо, което ѝ се искаше да не беше правила. Беше пресякла линията. Но въпреки това, въпреки всички опасности, които я очакваха занапред, тя не съжаляваше. Докато още имаше шанс Робърт да бъде спасен, си струваше.

52.

Джесика Рейд вървеше по улицата, а сълзите замъгляваха погледа ѝ. Тя преглътна с усилие, за да спре напирещите ридания — не искаше да достави на тези жени удоволствието да рухне пред тях.

Беше се колебала дали да заведе Сали в яслите, или не. Първият ѝ порив беше да не я води, да се скрият от света, но на Сали там ѝ харесваше, така че Джесика събра целия си кураж и я заведе. Сали се нуждаеше от някаква стабилност — беше по-добре да се придържат към всекидневния ритъм.

Но щом стигнаха там, разбра, че е сбъркала. Сали изприпка да си играе, но никой не ѝ обърна внимание. Всички погледи бяха приковани в Джесика. Видя няколко смутени усмивки на подкрепа, но никой не се доближи до нея. Явно не знаеха какво да кажат на една глупава, измамена жена.

Когато си тръгна, чу как зад гърба ѝ се надига шепот. Можеше само да си представя какво казваха. Похотливостта, спекулациите. Знаела ли е? Позволявала ли го е? Той донесъл ли е болести вкъщи?

Беше толкова нечестно. Тя не бе направила *нищо* лошо. Сали не бе направила *нищо* лошо. А сега ги клеветяха като съучастнички в неговите постъпки. Как бе могла да е толкова глупава? Беше дала на Кристофър сърцето си, бе му вярвала дори след първото им спречкване заради интереса му към порнографията. Бе си помислила, че той е обърнал нова страница, но той не беше го направил. Вместо това я бе лъгал, лъгал, лъгал. Защо не беше поговорил с нея? Защо се бе оказал такъв егоист?

Вече си беше вкъщи, макар че не можеше да каже как се бе озовала тук. Без колебание се втурна към горния етаж. Разтвори вратите на дрешника, награби един наръч от дрехи на Кристофър и ги хвърли през прозореца на пътеката долу. Отново и отново, и отново. Пречистваше къщата от неговото присъствие.

Щрак, щрак, щрак. От наблюдателния си пункт в микробуса на улицата цивилните полицаи регистрираха всяка секунда на нейното

отчаяние, преди да докладват.

Детектив Форчън изслуша доклада им и прекъсна връзката. Шоуто започваше, а той не искаше да пропусне нито миг от него. Смяташе, че е дал на своите полицаи скучна задача — никой не очакваше наистина от наблюдението на Джесика Рейд да изскочи нещо. Сладката работа щеше да бъде на погребението на Матюс, което щеше да започне всеки момент.

Лойд Форчън се протегна, прозина се и се нагласи на мястото си. Да наблюдаваш и да чакаш. Това беше тръпката при такива операции. Лойд погледна отгатък улицата и видя, че семейство Матюс напускат къщата. Доста хора бяха дошли да ги подкрепят — по-далечни роднини, приятели от църквата — бяха толкова много, че бе се наложило да се наемат четири траурни лимузини. Лойд огледа множеството, за да различи семейство Матюс сред опечалените. Мерна как най-голямата дъщеря води баба си към първата кола. Както и другите, и тя изглеждаше като зашеметена от шока, макар че вече бяха минали три дни.

Лойд огледа улицата. Дали тяхната убийца беше тук? Дали гледаше? Дали се наслаждаваше на успеха си? Щрак, щрак, щрак — фотоапаратът улавяше всеки минувач, всяка паркирана кола. Лойд беше въодушевен от вероятността да види убийцата от плът и кръв и почувства как пулсът му се ускорява.

Първата кола потегли. Втората също. Лойд кимна на Джек да включва двигателя. Той забръмча тихо. Изчакаха търпеливо Айлийн и близнаците да се качат в последната кола — и тогава дойде техният ред. Отделиха се от бордюра и последваха скръбната флотилия към крайната ѝ цел — баптистката църква „Св. Стефан“.

53.

Той се поколеба, преди да започне да пише. Какво трябваше да бъде началото?

Здравей, Мелиса. Един общ приятел...

Не, не беше подходящо.

Здравей, Мелиса. Казвам се Пол и бих искал да се срещнем.

Така беше по-добре. Тони се облегна назад в стола си, развеселен, че му коства толкова усилия. И колко се беше напрегнал. Доволен, че нещата потръгват, реши да изключи компютъра. Но в това време се появи отговор.

Здравей, Пол. Кога искаш да се срещнем?

Тони помисли, после написа:

Довечера?

В колко часа?

Десет?

Вземи ме от ъгъла на Драйтън стрийт и Фенър лейн.

Ще нося зелено яке. Каква кола караш?

Воксхол.

Цвят?

Сребриста.
Компания ли искаш, или нещо специално?
Компания.
За колко време?
Час-два?
150 лири за два часа.
ОК.
В брой.
Естествено.
Доскоро, Пол.
Доскоро, Мелиса.
XXX

Край на разговора. Тони се улови, че се усмихва. Беше в собствената си проклета кухня. Проститутки по чата. Все пак не можеше да върши тези неща в кафене, така че...

Тони изключи компютъра. Майката на Никола щеше да дойде скоро, нямаше нужда да ѝ дава нови поводи. По-добре да си почине малко.

Предстоеше му важна нощ.

54.

Чарли беше в стихията си, когато Хелън влезе в оперативната стая. Всички от екипа се бяха откъснали от задачите си, за да научат последните развития.

— Прегледахме твърдия диск на Гарет Хил. Компютърът явно е бил единственият му прозорец към света — използвал го е *много*. А един от любимите му сайтове е бил форумът „Фестивал на кучките“.

Вече беше привлякла вниманието на всички.

— Този сайт за оценяване на проститутки е посещаван и от Алън Матюс, и от Кристофър Рейд — използвали са псевдонимите „Голям мъж“ и „Лошо момче“. Прякорът на Гарет Хил е бил „Острието“. Участвали са в изключително откровени разговори с други мъже относно момичетата в Саутхамптън. Били са особено заинтересувани от момичета за унижаване и груб секс и са получавали многобройни напътствия от други потребители, по-специално от „Опасния“, „Късметлията“, „Чука“, „Краля на мацките“, „Черната стрела“. Обсъждали са много момичета, но една се споменава многократно — проститутка, която се представя като Ейнджъл.

Хелън усети някаква тръпка. Можеше ли това да е тяхната убийца?

— Интересното е, че — продължи Чарли — Ейнджъл не се рекламира, няма уебсайт, изцяло е офлайн. Намира си клиенти само от уста на ухо, сегашни клиенти споделят на други мъже къде да я намерят. Тя е неуловима и трябва да се каже — скъпа, но определено е склонна на всичко за точната сума.

— Значи е трудна за откриване и е строго пазена тайна? — намеси се Хелън.

— Точно така.

— Добра работа, Чарли. Сега най-важното е да намерим тези потребители на форума. Да се съсредоточим върху онези, които са използвали услугите на Ейнджъл и е възможно да са разговаряли в чата с Матюс, Рейд и Хил. Тези мъже могат да ни отведат до нея,

затова трябва да ги открием бързо. Аз отивам по наблюдателните пунктове, но искам да ме осведомявате моментално за всичко ново. Детектив сержант Брукс ще отговаря за всичко в мое отсъствие.

Когато Хелън си тръгна, Чарли се зае да организира екип. Беше й коствало много да се върне на работа, но в крайна сметка може би решението ѝ беше правилно. „Детектив сержант Брукс“, хареса ѝ как звучи, и тъкмо тогава беше разбрала, че иска отново да бъде тук.

55.

Хелън се закова на място, щом я видя. Пламна от гняв, докато Емилия Гаранита се облягаше небрежно на нейния „Кавзаки“ на паркинга пред управлението.

— Намираш се в зона, забранена за външни лица, и в момента възпрепятстваш работата на полицията, Емилия, така че, ако обичаш...

Тонът ѝ беше любезен, но студен. Емилия се усмихна — с вечната си усмивка на Чеширския котарак — и бавно се отдръпна от мотоциклета.

— Опитвах се да се свържа с теб, Хелън, но ти не вдигаш. Говорих с няколко от моите униформени приятели, дори имах кратък тет-а-тет с твоята началничка, но, изглежда, никой не знае какво става. Пак ли се опитваш да скриеш нещо от мен?

— Не знам за какво говориш. Казах ти за ДНК и още много други неща.

— Но това не е цялата история, нали, Хелън? И на Харууд ѝ се струва така. Нещо става в този твой екип и аз искам да знам какво е то.

— Искаш да знаеш какво става? — попита Хелън бавно и с неприкрит сарказъм.

— Не ми казвай, че вече си забравила нашата малка сделка. Като казах, че искам ексклузивен достъп до тази история, имах предвид точно това.

— Ставаш параноична, Емилия. Веднага щом изскочи нещо ново, ще те осведомя, окей?

Пристъпи към мотоциклета си, но Емилия я хвана за ръката.

— Не, не е окей.

Хелън я изгледа, сякаш беше полудяла — наистина ли искаше обвинение за нападение на полицаи?

— Не обичам да ме лъжат. Не обичам да ме гледат отвисоко. Особено извратена като тебе.

Хелън я отблъсна гневно, но беше озадачена. В тона на Емилия се различаваше истинска отрова, както и някаква новопридобита

увереност.

— Искам да знам, Хелън. Искам да знам всичко. И ти ще ми кажеш.

— Или?

— Или ще разкрия на света малката ти тайна.

— Мисля, че светът вече знае всичко за мен. Едва ли ще продадеш повече вестници с притопляне на стари истории.

— Но те не знаят за Джейк, нали така?

Хелън замръзна.

— Виждам, не отричаш, че го познаваш. Е, аз си поговорих доста дълго с него и — след като любезно го убедих — той ми разказа всичко. Как те бие срещу заплащане. Какво им става на някои жени, че имат нужда да ги понатупа мъж? — Хелън не отвърна нищо — как, по дяволите, беше разбрала? Наистина ли Джейк беше проговорил пред нея? — Чуй каква е сделката, Хелън. Ще ми казваш всичко, ще ми дадеш изключителен достъп. Искам да съм една крачка пред националните медии, а ако не съм... тогава целият свят ще научи, че героичната Хелън Грейс всъщност е малка извратена мръсница. Как мислиш, дали на Харууд ще й хареса?

Думите ѝ още отекваха, когато Емилия си тръгна. Хелън разбра инстинктивно, че тя не блъфираше и че за първи път е хваната в капана ѝ. Емилия беше окачила дамоклев меч над главата на Хелън и с най-голямо удоволствие щеше да го остави да падне.

56.

Баптистката църква „Св. Стефан“ се извисяваше сива и враждебна под ръмящия дъжд. Църквите уж трябваше да бъдат топли и гостоприемни убежища, но на Хелън ѝ се струаха студени и бездушни места. Винаги се чувстваше, сякаш я съдеха и намираха за недостойна.

Мислите ѝ още блуждаеха след спречкването с Емилия, затова с усилие ги насочи към днешните си задачи. Беше обмисляла разговора им прекалено дълго и като резултат почти беше закъсняла — разполагаше едва с пет минути с детектив Форчън, преди да изтича по пътеката — вече чуваше музиката на органа да зазвучава вътре. Тя се вмъкна тихо в зданието и седна на една пейка в дъното. Оттук имаше добър изглед към всички присъстващи. Изненадващо голям брой убийци отиваха на погребенията на жертвите си — по-специално серийните убийци, изглежда, преживяваха отново усещането за могъщество, докато гледаха как заравят тялото, свещеникът чете молитва, а облечените в черно опечалени се вкопчват един в друг. Хелън огледа лицата на жените — дали тяхната убийца не седеше някъде в църквата?

Службата течеше, но Хелън едва вникваше в думите. Винаги беше харесвала възвишения стил на Библията, обичаше да слуша благозвучието на пищните ѝ фрази, но колкото до смисъла им — със същия успех можеха да бъдат и на старогръцки. Поученията сякаш обрисоваха свят, напълно чужд за нея — подреден, божествен космос, където всичко се случваше по някаква висша предопределеност и винаги побеждаваше Доброто. Носеха такава степен на увереност в правотата си, каквато Хелън не можеше да приеме — хаотичното безумие и насилието на нейния свят влизаха в сблъсък с удобната всеобхватност на религията.

Все пак тя не можеше да отрече, че църквата и нейното учение носеха утеха на мнозина. И това ставаше особено очевидно сега. В предната част на църквата Айлийн Матюс беше заобиколена от

другите вярващи, буквално подхваната от близки и приятели. Целта на полагаането на ръце е да предизвика религиозен екстаз у получаващия го, но то има и съвсем прозаичното предназначение да задържи изправен слабия и уязвимия — и тъкмо това ставаше сега. Докато песнопенията се усилваха и страстите се разгаряха, Айлийн започна да бръцолови. В началото тихо, после все по-силно се заизливаха странни неразбираеми думи, акцентът ѝ се промени от южняшки на чуждестранен. Звучеше блискоизточно, може би нещо като иврит и определено средновековно — порой от безсмислени гърлени звуци изригна от устата ѝ, докато божият дух я обладаваше. Хелън беше виждала такъв тип непонятно говорене на езици по телевизията, но никога — на живо. Беше странно да се наблюдава — приличаше повече на обсебване, отколкото на екстаз.

После изстъплението поотмина и мъже от паството поведоха Айлийн обратно към мястото ѝ, което даде на Хелън възможност да проучи лицата на жените анфас, докато се връщаха да седнат. Остана неприятно изненадана, че се оказа единствената сама жена тук. Всяка друга от присъстващите имаше съпруг и изглеждаше напълно покорна. Когато службата свърши, енорияшите станаха, разделени по полове. Мъжете говореха уверено, а жените слушаха. Освен в църковното настоятелство Алън Матюс бе членувал и в Ордена на християнското семейство — група, която се застъпваше за патриархата от Библията, издигаше мъжа като повелител във всичко и отреждаше на съпругите ролята на прислуга. Жените трябваше единствено да се подчиняват, препоръчваше се да бъдат понатупвани, ако не си изпълняват задълженията. Айлийн Матюс вероятно беше понасяла наказания от ръката на съпруга си, на когото определено му беше доставяло удоволствие да подчинява жените, а Хелън подозираше, че същото се случва и с други жени от това паство. Фактът, че много от тях вероятно го допускаха по своя воля, не беше никакво оправдание според Хелън. Когато се огледа в църквата, Хелън видя пасивни, инертни жени, на които им липсваше самочувствие или храброст да направят нещо за себе си. Освен ако сред тях нямаше феноменална актриса, никоя тук не би имала съобразителността, решимостта и куража да извърши тази ужасяваща поредица от убийства. Дали тогава убийцата не се намираше някъде наоколо и не наблюдаваше от сенките? Хелън се надигна от мястото си и бързо обходи периметъра, докато погледът ѝ

се плъзгаше навсякъде в търсене на вероятни подходящи наблюдателни пунктове, но не откри нищо.

Детектив Форчън не беше напреднал много повече. Беше огледал всеки влизаш или излизаш от църквата, беше фотографирал старателно всеки посетител, преминал покрай него. Младши полицаи, облечени като градинари, пазеха от задната страна на църквата, но не бяха забелязали никого, освен мъж, разхождащ кучето си.

— Дръж под око хората, докато излизат от църквата, и се постарай да снимаш и шофьорите. Тръгни с кортежа обратно към къщата, но кажи на едно от твоите момчета да остане тук. Искам гробът да се наблюдава денонощно. Ако нашата убийца дойде, вероятно ще бъде посред нощ.

— Да, госпожо.

— Добре. Събирай всичко, което си нащракал досега, и го пази, Лойд. Не се знае къде може да изникне тя.

Вяраваше ли го наистина Хелън? Докато се връщаше към мотоциклета, ѝ се струваше, че убийцата им се изплъзва отново. Наблюдението беше добър ход, но все още не бе довело до нищо. Дали убийцата не беше заподозряла, че ще постъпят така? Знаеше ли какво замисляха те?

Хелън отново се почувства безпомощна, принудена да танцува непохватно на музика, свирена от убийцата, а вече и от Емилия Гаранита. Дали Джейк наистина беше признал всичко? Не ѝ се струваше много вероятно, не, направо беше невъзможно, но откъде тогава бе разбрала за тях Емилия?

Имаше среща с него тази вечер, но Хелън извади телефона от джоба си и изпрати съобщение, че я отменя. Още не беше готова да разговаря с него. А дълбоко в себе си се питаше дали въобще някога ще го направи.

57.

Една мечта те крепи, когато си на действителна служба. Мечтата, която крепи всеки войник, изпратен в някоя забравена от бога прашина дупка, където стреля и по него стрелят. Фантазията, че у дома те чака нещо по-хубаво. Представяш си, че твоето момиче поддържа огъня в домашното огнище и копнее за завръщането ти. Тя ще те посрещне с отворени обятия, ще те нагости с вкусна храна, ще те отведе в леглото и ще бъде любеща, нежна като ангел. Това е най-малкото, което заслужаваш след месеците на страх, самота и гняв. Но рядко се получава така.

Саймън Букър вече беше обикновен гражданин. Взривиха най-добрия му приятел два дни преди предстоящото им изтегляне. В самолета на път за дома Саймън каза на старшия си офицер, че напуска. Беше обичал армията, но сега искаше да се уволни. Тя не беше му донесла нищо, освен разбити илюзии и покруса.

Беше убеден, че Ели се е срещала с други мъже в негово отсъствие. Нямаше никакви доказателства, просто го усещаше. Това го гризеше отвътре и той се питаше кои ли от неговите така наречени приятелчета се подхилваха зад гърба му и си разказваха истории как се е представила в леглото. Избягваше ги така, както вече избягваше и Ели. Не можеше да сподели с нея какво бе преживял там, как се почувства, когато видя Анди разкъсан на петдесет парчета, и със сигурност не искаше да говорят какви ги е вършила тя, докато него го нямаше. Затова ходеше в „Донкастър“ и „Бялото сърце“. А когато се прибираше вкъщи, с мъка вкарваше ключа в ключалката с треперещи ръце и просмукан с евтина бира мозък и се помъкваше към килера, където беше компютърът, покрай отворената врата на спалнята.

Винаги се заключваше. Въпреки че се гневеше на Ели, не искаше тя да го свари как се занимава с това. Дали от срам, или някакво заровено дълбоко желание да не я наранява? Не можеше да определи защо, но все пак заключваше вратата.

Порното вършеше работа за начало, но напоследък му писваше от него. Предпочитаният му сайт стана „Фестивал на кучките“. В него беше открил цял един нов свят. Тук бяха новите територии на секса и той намери във форума другарството, което смяташе, че е загубил завинаги. Тук мъжете можеха да споделят открито какво желаят. И да се съветват един друг как да го получат.

Дълго време беше се удържал да не се поддаде на поривите си, но Късметлията пускаше толкова възторжени отзиви за Ейнджъл, че той реши да не се въздържа повече. Мнозина се поддадоха на паника заради писанията по вестниците и в други форуми. Истории за мъже, убити по време на сеанс. Но той не беше глупав, знаеше, че трябва да си пази гърба. Светът гъмжеше от убийци, измамници и крадци. Затова вземаше предпазни мерки. Каза на Ели, че отива на среща със стари приятели от армията, но съдържанието на сака му подсказваше друго. Вътре имаше опаковка презервативи и резервен чифт бельо. И добре скрито под тях парче арматурно желязо.

58.

— Е, какво знаем за него?

Хелън и Чарли пътуваха със служебната кола към Улстън.

— Истинско име — Джейсън Робинс — отвърна Чарли, прелиствайки бележките си. — Но псевдонимът му във форума „Фестивал на кучките“ е „Чука“. Не е най-редовният участник — мисля, че първото място принадлежи на „Краля на мацките“ — но пише през ден-два, след като е излизал в града. Купища хвалби какво му е правила Ейнджъл, как точно я е повикал да дойде, обичайните простотии.

— Как успя да го откриеш?

— Повечето потребители са доста дискретни — естествено, използват псевдоними и пишат от служебните си компютри или от интернет кафенета. Трудно е да ги проследиш, дори да имаш айпи адреса им. Джейсън не е толкова хитър. Използвал е псевдонима „Чука“ и на други сайтове, включително на един платен за порнофилми. Използвал е кредитната си карта...

— И научи името и адреса му оттам.

— Точно така.

Тъкмо тогава стигнаха до сграда с апартаменти на Кричард стрийт. Беше малко занемарена, леко неуютна, с тесни апартаменти, наемани от хора в очакване да намерят нещо по-добро. Хелън и Чарли излязоха от колата и огледаха улицата. Вече притъмняваше и ако се изключи някой и друг работяга, бързащ към вкъщи, всичко изглеждаше спокойно. Във всекидневната на къщата отсреща светеше лампа — „Чука“ си беше у дома.

Седнаха около масата от ИКЕА в напрегната атмосфера, с недокоснати чаши чай пред тях. Джейсън Робинс си беше помислил най-лошото, когато отвори вратата на двама полицейски служители, и беше попитал със заекване дали не е станал някакъв инцидент със

Саманта и Емили. Когато Хелън го увери, че посещението им няма нищо общо със семейството му, той се успокои, но подозрението започна да измества уплахата.

— Сигурно си чел за скорошната поредица убийства в Саутхамптън — започна Хелън. — Убийства, свързани с търговията със секс.

Джейсън кимна, но не каза нищо.

— Някои от жертвите са посещавали онлайн форум за оценяване на проститутки.

Хелън остави думите ѝ да постигнат търсения ефект, като се престори, че проверява нещо в бележника си, преди да продължи:

— Нарича се „Фестивал на кучките“.

Вдигна поглед, когато го изрече, за да види как ще реагира Джейсън. Той не реагира въобще — нито кимване, нито усмивка, нищо. В очите на Хелън това беше толкова уличаващо, колкото и признанието. Джейсън седеше, без да помръдне, явно притеснен, че и най-малката реакция ще го издаде. Хелън не сваляше очи от него.

— Известен ли ти е този форум, Джейсън?

— Не.

— Посещавал ли си го някога?

— Не си падам по такива неща.

Хелън кимна и се престори, че записва нещо в бележника си.

— Използвал ли си някога онлайн псевдонима „Чука“ — попита Чарли.

— Чука?

— Да, Чука — използвал ли си някога този псевдоним, когато си посещавал други форуми или сайтове, предлагащи съдържание за възрастни?

Джейсън си даде вид, че обмисля въпроса, за да покаже, че го взема на сериозно.

— Не. Не съм.

— Питам, защото някой, който използва този псевдоним, има кредитна карта, регистрирана на този адрес, на името на Джейсън Робинс.

— Сигурно е измама.

— Докладвал ли си за някаква съмнителна дейност с твоята карта?

— Не, не съм разбрал, но сега, като ми казахте, ще се обадя веднага да я блокират.

За кратко настъпи тишина. Джейсън упорито стискаше устни, струйка пот се стичаше към веждите му.

— Разделени ли сте със съпругата ти?

Джейсън сякаш се отпусна, когато въпросите се насочиха в друга посока.

— Да, разделени сме. Но въобще не е ваша работа.

— Но не сте разведени?

— Не сме. Но ще бъдем.

— Предполагам, че в момента преговаряте за попечителството над дъщеря ви, Емили?

— Може и така да се каже.

— А как би го казал ти?

Джейсън сви рамене и отпи от чая си.

— Мога да разбера защо си предпазлив, Джейсън. Преживяваш деликатен момент и последното, от което се нуждаеш, е полицията да разгласи, че посещаваш сайтове за възрастни и използваш услугите на секс работнички. Няма да прозвучи добре в съда — приемам. Но ме изслушай внимателно. Умряха хора и ако мъже като теб не се претрашат да проговорят, ще загинат още. Мога да те обвиня в губене на времето на полицията, във възпрепятстване на разследването и в какво ли не, но знам, че си почтен човек, Джейсън. Затова те моля да ни помогнеш.

— Трябва да разберем за Ейнджъл — продължи Чарли. — Къде се срещна с нея, как изглежда, кой още може да я познава. Ако ни кажеш всичко, което знаеш, ние ще те защитим. Няма да споменаваме името ти в документите и ще ограничим до минимум намесата в живота ти. Нямаме никакъв интерес да ти вгорчаваме живота, искаме единствено да хванем този убиец. Ти можеш да ни помогнеш да го направим.

Последва дълго мълчание, нарушавано единствено от тиктакането на кухненския часовник. Джейсън допи чая си.

— Както казах и преди, никога не съм чувал за никакъв „Чук“. Сега, ако ме извините, бих искал да се обадя на компанията за кредитната си карта.

Хелън и Чарли излязоха от къщата мълчаливи, твърде вбесени, за да рискуват да кажат и дума. Едва когато се настаниха в колата, Хелън проговори.

— Дребно лъжливо лайно.

Чарли кимна.

— Дръж го, Чарли. Обаждай му се, пиши му всеки ден имейли с още въпроси, с още подробности. Може да е просто притеснен, но може и да знае нещо — продължавай да го притискаш, докато не разбереш какво е то.

— С най-голямо удоволствие.

— Междувременно трябва още по-упорито да търсим останалите. „Късметлията“, „Опасния“, „Черната стрела“ — искам да ги изловим всичките. Някой от тях знае къде да намерим Ейнджъл.

— Дадено. Искаш ли аз да поема...

— Аха. Гони ги до дупка, а след малко ще се срещнем пак. Но първо ме остави в центъра.

Чарли я погледна въпросително.

— Имам среща, която не искам да отлагам.

59.

Вървяха по безлюдния коридор и високите токове на лъскавите й ботуши потракваха при всяка крачка. Тони пристъпваше плътно зад нея и я оглеждаше. „Мелиса“ беше много по-привлекателна, отколкото беше очаквал. Дълги стройни крака в лъскави черни ботуши, стегнато дупе, чувствено лице с пълни устни, черна коса, подстригана на къса скосена черта. Тони знаеше, че не всички проститутки са наркоманки с жълти зъби, но въпреки това остана изненадан колко добре изглеждаше тя.

Взе я при Хогланд парк, сборище на скейтбордисти в северната част на града, което беше съвсем пусто през нощта. Беше съобщил по радиостанцията, когато наближи мястото, а по-късно забеляза следващата го кола в огледалото за обратно виждане, докато се отправяха на юг, към доковете, но все пак сега, когато бе останал насаме с нея, усещаше да го пробужда страх.

Пътуваха в мълчание до вехтия хотел „Белвю“, предлагащ „легло и закуска“, който не беше особено придирчив към клиентелата си. Тони плати за нощта на рецепцията и те се отправиха към първия етаж. По пътя се разминаха с мъж на средна възраст, слизащ в компанията на полуоблечена полякиня. Той втренчи поглед в Тони, който наведе очи към пода, защото не желаше да го въвличат в тази неприятна форма на мъжка солидарност.

Скоро се озоваха в стая 12. Мелиса закачи чантата и якето си на единствения стол в стаята и седна на леглото.

— Е, какво мога да направя за теб, Пол? — Натърти на последната дума, сякаш знаеше, че името е измислено. — Цялата съм твоя.

Усмихна се с широка, сексапилна усмивка, обещаваща много пакости. Тони с изненада усети тръпка на привличане към тази покорна играчка и седна на стола, за да прикрие надигащата се ерекция.

— Обичам да гледам — каза с цялото спокойствие, на което беше способен. — Защо не си поиграеш малко със себе си, а после да продължим нататък?

Тя го изгледа с любопитство.

— Парите са си твои, сладур — отвърна и сви рамене.

Тони прие намека, бръкна в портфейла си и извади 150 лири. Мелиса ги прибра и се изтегна на леглото.

— Искаш ли да остана с ботушите, докато...

— Да.

— Добре. И аз предпочитам така.

Мелиса остави ръцете си да блуждаят по тялото ѝ. Имаше мускулесто тяло с хубави форми, със сигурност подходящи за целта, и колкото повече продължаваше, толкова по-отчаяно на Тони му се искаше да гледа през прозореца. Реалността се оказа по-трудна. Знаеше, че трябва да играе ролята си и да държи погледа си прикован в нея. Знаеше, въпреки вече пълната си ерекция, че това е част от работата, постановка, за да получи ценна информация. И все пак се чувстваше изключително неудобно, степента на възбудата му го смущаваше.

Докато се преструваше, че стига върха, Мелиса го подкани да се включи, да се отнесе с нея така, както беше заслужила. Наложил се Тони да стане на крака, за да избегне физическия контакт и да изрече куп мръсотии, за да я докара до „оргазъм“. Тя беше добра актриса — всеки, който подслушваше, би решил, че току-що е имала най-страхотното сексуално преживяване в живота си.

След това тя се облече и хвърли поглед към пукнатия часовник на стената.

— Остават ти още десет минути, бейби — искаш ли да ти направя свирка?

— Така ми е добре. Може ли да си поговорим?

— Защо не. За какво искаш да си говорим?

— Искях да те попитам ще може ли да го направим отново?

— Разбира се. Винаги съм на линия за забавления.

— Отдавна ли се занимаваш с това?

— Доста отдавна.

— Харесва ли ти?

— Разбира се — отвърна тя.

Тони разбра, че му пробутва лъжата, която си мислеше, че иска да чуе той.

— Имала ли си някога неприятности?

— От време на време — отговори, без да го поглежда в очите.

— Как се оправяш тогава?

— Имам си начини. Но обикновено има и други момичета наблизо.

— Да те държат под око?

— Точно така. Нещо против да използвам тоалетната, скъпи? Скоро пак трябва да съм навън.

Тя влезе в банята. След малко се чу пускането на водата, тя се появи и посегна да вземе чантата и якето си.

— Може ли да платя за още малко от времето ти?

Тя се спря.

— Искаш да го направя пак ли?

— Не, не. Искам само да си поговорим. Аз... аз съм сам в града. Ще видя семейството си чак през почивните дни и... ами, просто обичам да разговарям.

— Окей — отговори тя и седна на леглото.

Тони измъкна от портфейла си още 50 лири и ги подаде.

— Откъде си?

— От много места. Но съм родена в Манчестър, ако това имаш предвид.

— Имаш ли още роднини там?

— Никой, с когото да си струва да се занимавам.

— Добре.

— А ти, Пол? Оттук някъде ли си?

— Тук съм роден и израснал.

— Не е зле. Хубаво е да си имаш роден дом.

— Наблизо ли живееш?

— Спя у приятелка. Докато се намира работа, ще стоя тук.

— Добри пари ли изкарваш?

— Доста добри. По-отворена съм от някои.

— Работиш ли с други момичета?

— Понякога.

— Правиш ли тройки?

— Разбира се.

— Има едно момиче, с което искам да се свържа. Наричат я Ейнджъл. Дали не я познаваш?

Мелиса замълча, после го изгледа.

— Не съм сигурна, че ти се иска да се запознаеш с нея, сладур.

— Защо не?

— Просто ми повярвай. Не искаш. А и тя не може да направи за теб нищо, което и аз да не мога.

— Но ако искам трой...

— Мога да намеря друго момиче.

— Но аз искам Ейнджъл.

Още една дълга пауза.

— Защо?

— Защото съм чувал хубави неща за нея.

— От кого?

— От други мъже.

— Чувал си, как ли не.

— Моля?

— Това ти е първият път, нали? Още си съвсем зелен.

— Е, и?

— Не ми приличаш на човек, който ще си бърби с приятелчета какви ги вършат мацки като мен.

Тони се учуди, че му дава отпор, но се овладя.

— Окей, може да съм новак, но знам какво искам. С радост ще ти платя, ако го уредиш.

— И какво си чувал за нея?

— Че ѝ харесва да я бият, да я униж... да я тъпчат, нали се сещаш? Остава те да ѝ правиш разни неща, които другите момичета не позволяват.

— И кой ти каза за нея?

— Разни хора.

— Хора?

— Нали се сещаш, други хо...

— Кой?

— Говорим си...

— Каж ми имената им.

— Ами... единият май се казваше Джереми. А...

— Къде си ги срещнал?

— Онлайн.

— Как?

— На един форум.

— Как се казва форумът?

— Не си спомням името...

— И искаш да се срещнеш с Ейнджъл?

— Да!

— Защото искаш да я разпиташ? Както разпитваш мен?

— Не, не — отговори Тони, но се поколеба с миг повече и тя разбра.

Мелиса скочи на крака.

— Шибано ченге. Знаех си.

— Мелиса, почакай.

— Благодаря ти за приказката и за парите, но трябва да тръгвам.

Тони постави длан на ръката ѝ, за да я спре.

— Искам само да си поговорим.

— Ако пак ме пипнеш дори с пръст, ще опиця шибания хотел.

Всяка курва на километри наоколо ще научи, че си ченге, разбра ли?

— Трябва ми само да намеря Ейнджъл. Наистина е много важно да открия...

— Върви на майната си.

Тя излезе, като остави вратата отворена след себе си. Първият порив на Тони беше да хукне след нея, но имаше ли смисъл? Победен, той се отпусна тежко на леглото. Мелиса беше най-добрата им следа, а той я беше съсипал напълно. Беше му струвало много да свикне с тази роля — бяха засегнати въпроси, на които не му се искаше да си отговори — а се беше оказал с празни ръце.

От съседната стая се разнесоха звуци на яростно съвкупление, които сякаш отмерваха ритъма на неговия провал. Той грабна самото си и излезе бързо. Искаше да се махне от това място. Да се махне от секса. И от това съкрушително поражение.

60.

Караваната стоеше самотна сред пустошта. Обкръжена от циганските огньове, които горяха в околностите, изглеждаше почти красива. Отвътре беше не толкова хубава, а влажна и гниеща, по пода имаше разпилени остатъци след употребата на дрога. Но щеше да свърши работа за тази вечер — с проснатия дюшек, готов за действие.

— Значи си войник? — попита тя.

— Бях. В Афганистан.

— Обичам войниците — уби ли някой с чалма?

— Няколко.

— Моят герой. Трябва да ти пусна едно от заведението.

Саймън Букър отхвърли предложението със свиване на рамене. Не искаше от нея съжаление. Нито благотворителност. Извади няколко банкноти от портфейла си и ги остави на лекьосаното, покрито с гетинакс барче. Когато посягаше, забеляза венчалната си халка и започна да я дърпа.

— Не се притеснявай за това, мили. Аз няма да кажа, ако и ти не кажеш. Цената е трийсет за орална, петдесет за обикновена, сто за нещо друго. И ще трябва да използваш презерватив, скъпи. Не искам да ми лепнеш някоя болест, която си хванал от чуждестранните курви, нали?

Саймън Букър кимна и се извърна, като бръкна в сака си, за да извади презервативите. Не можа да ги напипа веднага, затова се зарови, за да ги открие. Когато се изправи, видя с изненада, че Ейнджъл стои до вратата.

— Майната ти, стой далеч от мен! — изкрещя му тя.

— Какво? Само си вземах...

— За какво ти е това желязо?

По дяволите. Явно го беше зърнала, докато той ровеше в чантата си.

— Не е нищо. Само за защита е. Но ако искаш, ще го оставя отвън.

Той посегна към него.

— Да не си посмял да го докоснеш. Ако го пипнеш, ще крещя. Имам приятели наблизко. Те ме пазят. Знаеш ли какво правят циганите с такива като теб?

— Добре, добре. Не се впрягай.

Саймън се ядоса. Беше дошъл за секс, не за скандал и ругатни.

— Тогава ти го изнеси отвън. Не искам никакви неприятности — каза той.

Тя изглеждаше уплашена, но пристъпи плахо към сака, без да откъсва поглед от Саймън през цялото време. Грабна сака и го хвърли навън — той падна на земята с глухо тупване. Тя издиша и се успокои.

— Е, добре, дали да не почнем отначало? — каза с широка, но насилена усмивка.

— Хубаво.

— Ела тогава и ме целуни. А като те опозная по-добре, ще поема големия ти член с уста.

Това беше друго нещо. Саймън прекоси стаята. Колебливо в началото, сложи ръце на гърдите ѝ. Тя отвърна, като обви ръце около врата му и приближи устата му към своята.

— Хайде да започваме, а?

Когато Саймън Букър притвори очи, Ейнджъл рязко заби коляно в слабините му. Саймън се вцепени, смаян, а тя го ритна отново и отново. Той се сгърчи на пода, без да може да си поеме въздух. Искаше да повърне. Господи, болеше ужасно.

Погледна нагоре и видя, че Ейнджъл е застанала над него. Вече не се усмихваше, а държеше парчето желязо от неговата чанта. Без да каже и дума, го стовари върху главата му. Един път, два пъти, три пъти за по-сигурно. После спря и отиде да затвори вратата на караваната. Заклучи отвътре и успокои дишането си. Погледна жертвата на пода и усети как възбудата ѝ расте.

Беше време веселбата да започва.

61.

Привлече всеобщото внимание, докато крачеше през редакцията към кабинета на Емилия Гаранита. Благодарение на прославилите я материали за Мериан, Емилия беше възнаградена с ъглов кабинет, където да съчинява следващите си сензации. Помещението беше тясно и задушно, но бъркаше в очите на другите репортери, затова Емилия си го харесваше много. И предоставяше отлична гледка към новинарската зала и към Хелън Грейс, която сега вървеше към нея.

Хелън Грейс не беше стъпвала никога преди в редакцията на Ивнинг Нюз, така че каквато и да беше причината сега, щеше да е добра. Дали беше първи ответен удар в тяхната битка, или пълна публична капитулация? Емилия се надяваше искрено да е второто. Щеше да се опита да бъде милостива.

— Хелън, колко е хубаво, че те виждам — каза, щом тя влезе в кабинета ѝ.

— И аз се радвам да те видя, Емилия — отговори посетителката и затвори вратата след себе си.

— Кафе?

— Не, благодаря.

— Добре тогава — отвърна Емилия и демонстративно отвори лаптопа си. — Имаме много работа. Закъснели сме за вечерното издание, но ако сега ми разкажеш всичко, което си научила, можем да пуснем утре убийствен материал. Извини ме за каламбура.

Хелън я изгледа изпитателно, после се наведе напред и затвори лаптопа.

— Това няма да ни трябва.

— Моля?

— Не съм дошла тук да ти давам каквато и да е информация. Само да те предупредя.

— Какво?

— Не знам как си научила онова, което си мислиш, че си научила за мен, но честно казано, въобще не ме е грижа. Но ме е грижа, че

журналист от уважаван вестник се опитва да изнудва полицейски служител във връзка със задълженията му.

Емилия се втренчи в нея — температурата в малката стая сякаш бе спаднала рязко.

— Така че дойдох да ти предам ясно и просто послание. Публикувай каквото ти скимне за мен, но ако някога се опиташ отново да ме подкупваш, изнудваш или заплашваш, ще те тикна в затвора за това, разбра ли?

Емилия прониза с поглед Хелън, преди да отговори:

— Е, изборът си е твой, Хелън. Само не казвай, че не съм те предупредила най-почтено.

— Прави каквото искаш — отвърна Хелън остро, — но бъди готова за последствията.

Обърна се, за да си тръгне, но когато стигна до прага, се спря.

— Ще изплуваме или ще се удавим заедно, Емилия. Затова се попитай колко ме мразиш. И колко цениш свободата си.

Емилия я гледаше как си тръгва, а гневът и адреналинът пулсираха във вените ѝ. Дали трябваше да я смаже, или да отстъпи? Така или иначе, на Емилия ѝ предстоеше да направи най-големия избор в живота си.

62.

Тони затръшна вратата на автомобила и се смъкна ниско на шофьорската седалка. Как можа да се издъни така? Какво щеше да каже на Хелън?

Това беше големият му шанс да се върне на предната линия, да докаже, че още го бива — а той се провали с гръм и трясък. Можеше да се опита пак да се свърже с Мелиса, но имаше ли смисъл? Тя вече знаеше, че той е ченге, което сложи край на играта. Единственото нещо, което можеше да направи, бе да се изповяда пред Хелън възможно най-скоро и да започне да разработва нов план. Може би и някои други момичета бяха виждали тази Ейнджъл. Беше немислимо тя да е успявала да се вмъква и измъква като призрак от тези местенца. Ето какво трябваше да напра...

Той подскочи, когато пътническата врата се отвори. Толкова се бе вгълбил в собствения си малък свят, че не беше чул как някой се приближава. Завъртя се, за да посрещне натрапника... и с изненада видя Мелиса да сяда на пътническата седалка.

Без да го поглежда, тя само каза:

— Карай.

Пътуваха в мълчание цели десет минути, преди Мелиса да му посочи отбивката до запуснат ресторант. Беше тихо, без жива душа наоколо, която да ги обезпокои. Когато се завъртя, за да я погледне, Тони с изненада забеляза, че тя трепери.

— Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш. Трябват ми пари. Много пари.

— Не е проблем — отвърна Тони. Беше съобразил по пътя, че само перспективата за финансова изгода би могла да я вкара в колата му отново.

— Пет бона за начало. После още.

— Съгласен.

— И имам нужда от подслон. От място, където тя няма да ме открие.

— Можем да ти предоставим тайно жилище и денонощна охрана.

— Денонощна — обещавах ли?

— Обещавам.

— Сделка? — попита Мелиса и Тони потвърди.

Мелиса въздъхна дълбоко — изглеждаше изтощена от събитията тази вечер. После, без да поглежда към Тони, прошепна:

— Момичето, което търсиш, е Лайра. Името на Ейнджъл е Лайра Кембъл.

63.

Студ. Смразяващ, смразяващ студ.

Очите на Саймън Букър се отвориха и той примигна, преди да ги затвори пак, щом режещата светлина на голата крушка го заслепи. Главата му беше толкова мътна, беше толкова объркан. Какво, по дяволите, бе станало с не...

Тя беше там и го гледаше. Ейнджъл. С парчето арматурно желязо. Спомените започнаха бавно да се връщат, а всяко проблясване на паметта му сякаш го пробождаше болезнено.

Беше слаб. Лицето му лепнеше от кръв, устата му беше ужасно пресъхнала. Но все пак се опита да се изправи. Само за да разбере, че е вързан здраво. Огледа се и видя, че ръцете му са стегнати заедно с дебел зелен кабел, закрепен за стената зад него. Беше проснат гол на дюшека, дрехите му не се виждаха никъде наоколо. Опита се да й извика, само за да осъзнае, че устата му е здраво залепена с лента.

— Ти, жалко дребно лайно.

Саймън Букър подскочи, когато гневният й глас наруши тишината.

— Ти, нещастно малко нищожество.

Пристъпи към него, все още държеше парчето желязо. Прехвърляше го от ръка в ръка.

— Мислеше си, че можеш да ме измамиш?

Саймън бурно заклати глава.

— Така ли си мислеше, а?

Той заклати глава още по-силно.

— Да ме измамиш, а после да ме нападнеш?

Стовари с всичките си сили желязото върху капачката на коляното му. Той изпищя, но лепящата лента задавяше агонията му, не му позволяваше да си поеме дъх. Тя го удари по другата капачка и костта изпращя от удара. Саймън изрева отново и се заизвива, като се опитваше да избегне ударите, които валяха по краката, по хълбоците,

по гърдите му. Тя спря за миг, изкрещя нещо неразбираемо, после стовари желязото между раздалечените му крака, върху слабините.

Той изпищя, сякаш щеше да се пръсне, а сълзите замъглиха очите му.

— Какво си мислеше, че ще направиш, нещастник? — изкрещя му, преди да се разсмее. — О, момченце, ще си платиш. Ще те върна на парчета на фригидната ти жена, разбра ли?

Сълзите вече се стичаха по бузите му, но изглежда, въобще не я трогваха. Тя вдигна желязото, за да го удари в лицето, но внезапно се спря и овладя пороя от ярост, който заплашваше да я помете. Като дишаше тежко, се обърна и прибра парчето желязо в раницата си.

Но затишието беше кратко, защото тя извади дълъг нож. Прекара пръст в ръкавица по острието му и се завъртя към жертвата си. Прекрачи го и допря ножа до гърлото му. Той се молеше да го направи, да прекрати мъките му веднага. С още малко натиск щеше да среже каротидната му артерия и всичко щеше да свърши.

Но Ейнджъл имаше други планове. Вдигна острието, приклепна и разлюля ханша си назад-напред. Усмивка затанцува в ъгълчетата на устните ѝ.

— Плати за цял час, значи можем да се позабавляваме, нали?

И тогава касапницата започна.

64.

Хелън тъкмо се беше върнала в Централното управление, когато ѝ се обади Тони Бриджис. Тя и Чарли проучваха най-новите следи от другите потребители на форума — „Черната стрела“ беше намалил постовете си, а „Краля на мацките“ все още им създаваше много работа — но Хелън изостави веднага търсенето, без да се замисли. Половин час по-късно тя беше редом с Тони в стаята за разпити, а срещу тях седеше Мелиса, обгърнала с длани чаша чай.

— Каж ми за Лайра Кембъл.

— Първо парите.

Хелън плъзна дебел плик през масата. Мелиса преброи бързо банкнотите, после натъпка пачката в чантата си.

— Мисля, че е от Лондон. Не съм сигурна точно откъде, но говори като лондончанка. Като тебе.

Въпреки че Хелън бе прекарала много години в Саутхамптън, нейният акцент от Южен Лондон си оставаше.

— Известно време е работила на улицата, после се преместила в Портсмут с гаджето си. Като не потръгнало там, дошла в Саутхамптън.

— Кога?

— Преди година. Накрая се наложило да работи за същия клан като мен.

Мелиса подсмръкна и отпи от чая си. Не беше ги погледнала нито веднъж. Сякаш ако си мрънкаше под носа с поглед, забит в пода, Лайра нямаше да чуе как я предава.

— Кой клан? — попита Тони.

— Антон Гардинър.

Тони погледна Хелън. Името беше познато и на двамата. Антон Гардинър беше жесток дилър на дрога и сводник, който държеше момичета в северния край на града. Работеше сам и се спотайваше в сенките, но от време на време привличаше вниманието на полицията с актове на невероятна жестокост срещу свои момичета или конкуренти. Говореше се, че е много богат, но тъй като не вярваше на банките, беше

трудно да се потвърди. Онова, което беше несъмнено вярно, бе, че е садистичен, непредвидим и неуравновесен. Често вземаше момичета от приюти и центрове за бездомни — което означаваше, че Хелън имаше особени причини да го ненавижда.

— Защо е избрала Антон?

— Искала дрога, а той можел да ѝ осигурява.

— И как се разбираха? — продължи Тони.

Мелиса само се засмя и поклати глава — никой не се „разбираше“ с Антон.

— Къде е сега Лайра? — попита Хелън.

— Не знам. Не съм я виждала близо месец.

— Защо?

— Тръгна си. Скара се с Антон, а после...

— За какво?

— Задето е гаден садист.

Мелиса за първи път вдигна поглед. В очите ѝ проблесна гняв.

— Продължавай — подкани я Хелън.

— Знаете ли какво прави с новите момичета?

Хелън поклати глава. Трябваше да попита, но нямаше никакво желание да чуе отговора.

— Кара ги да се съблекат, а после да се наведат и да се хванат за глезените. Казва им, че трябва да стоят така *целия ден*. Остава те сама през първите няколко часа. Остава те, докато краката ти не започнат да се схващат, а болката в гърба те докарва до агония. И тъкмо когато вече не издържаш повече, той те насилва. След час пак те насилва. Отново и отново. Така те пречупва.

Беше очевидно, че Мелиса говори от собствен опит, толкова силно трепереше гласът ѝ.

— А само ако кривнеш малко или не донесеш достатъчно пари, прави пак същото. Не го интересува нищо и никой. Искане само парите.

— И какво направи той, когато Лайра напусна?

— Нямам представа. Не съм го виждала.

— Не си го виждала оттогава? — каза Хелън, внезапно застанала нащрек.

— Не.

— Трябва да си изясним това, Мелиса. Виждала ли си Антон по време или след конфликта му с Лайра?

— Не. Тя ми разказа, не той.

— А ти търси ли го?

— Най-напред не. Не можеш да търсиш току-така човек като него. Но след няколко дни поразпитах. Трябваше ми доза. Но го нямаше на никое от обичайните места.

— Знаеш ли къде може да се крие Лайра?

— Вероятно някъде около Портсууд. Винаги е живяла нататък. Но никога не ми е казвала къде спи.

— А когато работеше, наричаше ли се Лайра?

— Не, това си беше само между нас. На работа винаги беше Ейнджъл. „Аз съм Ейнджъл^[1], пратена от небето“, така разправяше на клиентите. На тях им харесваше.

Скоро след това Хелън прекрати разпита. Беше станало много късно и Мелиса беше напълно изтощена. Щяха да имат възможност да продължат, а сега приоритетът беше да изготвят портрет, който да разпространят публично. Затова изпрати Тони и Мелиса в ареста заедно с полицейския художник, а тя се върна в кабинета си. Нямаше да се спи тази нощ, затова нямаше смисъл да се прибира вкъщи.

Дали не бяха постигнали току-що пробива, който щеше да сложи край на ужасяващата поредица от убийства? През цялото време бяха опитвали да открият какво беше отключило този изблик на насилие. Дали Антон не беше го предизвикал неволно? Той ли беше дал тласък на тази дива ярост? Ако беше така, най-вероятно вече лежеше мъртъв в някоя мръсна дупка. Хелън нямаше да скърби за него, но трябваше да го открие, ако искаше да сглоби парчетата на този пъзел.

Телефонът ѝ иззвъня и я стресна. Пак беше Джейк. Беше ѝ оставил цял куп съобщения, чудеше се защо не е дошла при него, проверяваше дали е добре. Искрени ли бяха въпросите му, или плод на гузна съвест? Хелън с изненада осъзна, че не ѝ се иска да знае. Обикновено се заемаше веднага да изясни всичко, но не и този път. Сега не искаше, защото подозираше, че отговорът може да я нарани. Мислите ѝ се насочиха към Емилия. С какво ли се занимаваше в този момент? Дали обмисляше амнистия на Хелън, или усърдно планираше екзекуцията ѝ? Ако публикуваше нейната история, Хелън щеше да бъде отстранена от случая. Не можеше да допусне това да се случи, не и сега, когато най-после бяха постигнали напредък, но въпреки това нямаше да отстъпи. Беше виждала други полицаи да сключват сделка с

дявола и само след месеци те вече бяха непоправимо компрометирани, дори корумпирани. При тези обстоятелства нямаше какво да направи, освен да продължава напред и да види кой ще оцелее накрая.

Хелън си взе кафе и тръгна обратно към оперативната стая. Нямаше време за страхове и колебания — трябваше да се върши работа. Някъде там навън бродеше Ейнджъл — ангелът на отмъщението, с афинитет към кръвта.

[1] От angel (англ.). — Б.пр. ↑

65.

Когато Чарли се прибра, завари къщата тиха. Стив беше вечерял и си бе легнал — кухнята беше грижливо почистена, както винаги, когато бе негов ред. Чарли хапна малко от останалата храна и се качи горе, за да вземе душ. Струите гореща вода я обляха и я ободриха за кратко, но тя беше изключително изтощена и побърза да си легне.

Стив не помръдна, когато тя влезе, затова Чарли се вмъкна в леглото възможно най-безшумно. Не спяха в отделни легла, така че можеше да бъде и по-зле, но вече почти не общуваха. А след като тя реши да откликне на молбата на Хелън да се върне в разследването, той вече не се опитваше да прикрива гнева и разочарованието си. Измъчваше се, че тъкмо когато стъпваше на крака в работата си, семейният ѝ живот се разпадаше. Защо не можеше нещата да се наредят веднъж завинаги? Какво трябваше да направи, за да бъде щастлива?

Тя лежеше будна, втренчила очи в тавана. Стив се размърда, както правеше често, и тя му хвърли поглед. С изненада — и раздражение — видя, че той я гледа.

— Извинявай, скъпи, не исках да те будя — каза тя меко.

— Не спях.

— О! — Чарли не можеше да различи изражението му в полумрака. Не изглеждаше ядосан, но не ѝ се струваше и дружелюбен.

— Лежах буден и мислех.

— Добре. За какво?

— За нас. — Чарли не отговори нищо, несигурна накъде биеше.
— Искам да бъдем щастливи, Чарли.

Очите на Чарли внезапно се изпълниха със сълзи. Сълзи на щастие и облекчение.

— И аз това искам.

— Искам да забравим всичко станало и да си бъдем каквито бяхме преди. Да живеем така, както винаги сме искали.

— Аз също — едва успя да промълви Чарли. Тя се притисна към Стив, а той я прегърна.

— И искам да си имаме бебе.

Хлипането на Чарли утихна леко, но тя не каза нищо.

— Винаги сме искали деца. Не бива да ни пречат лошите неща, които се случиха, трябва да продължим напред. Искам да имам дете с теб, Чарли. Искам пак да започнем да опитваме.

Чарли зарови глава в гърдите на Стив. Истината беше, че тя също отчаяно искаше бебе, отчаяно искаше да бъдат нормално щастливо семейство. Но също така разбираше, че това беше несъвместимо с нейната кариера и че Стив току-що ѝ беше хвърлил ръкавица.

Стив никога не би го казал направо, но всъщност току-що ѝ беше съобщил, че е време да избере.

66.

Очите. Всичко беше в очите. Открояваха се на издълженото лице и дългата черна коса, те изискваха внимание, втренчваха се с настойчив, пронизващ поглед. Други черти би трябвало да привлекат вниманието — пълните устни, правият нос, леко заострената брадичка, но пленяваха тъкмо тези големи, красиви очи и силата на техния поглед.

— Колко точна е приликата? — попита Чери Харууд, като вдигна поглед от портрета робот, който разглеждаше.

— Много точна — отвърна Хелън. — Мелиса стоя цяла нощ с най-добрия ни художник. Оставих я чак когато бяхме сто процента сигурни, че се е получило.

— И какво знаем за Лайра Кембъл?

— Не много, но работим по въпроса. Изпратихме униформени полицаи да търсят Антон Гардинър, а тази сутрин ще обхванем неговия район на действие, ще говорим с всяко момиче, работило някога за него, ще се срещнем с всеки, който може да ни каже още нещо за нея.

— Каква е работната ви хипотеза?

— До известна степен не е необичаен случай. Момичето пропада и става проститутка, после прави нов несполучлив избор, като приема Антон за сводник. Той я насилва. Това, заедно с работата, оказва влияние върху психиката ѝ. Злоупотреба с алкохол и дрога, стрес, сексуален тормоз, болести, а един ден Антон прекрачва границата. Причинява ѝ нещо, от което тя превърта. Тя го напада, вероятно го убива. Във всеки случай си го изкарва на него за годините нещастия и така всичко се отрицва. Знаем от криминалистите, че тя говори или крещи на жертвите си — може би ги унижава, отмъщава си на тях...

— Шлюзовете са вдигнати и тя вече не може да спре? — прекъсна я Харууд.

— Нещо такова.

— Говориш... почти със съчувствие към нея?

— Вярно е. Не би правила това, ако не беше преминала през ада, но искрено съчувствам на Айлийн Матюс, Джесика Рейд и другите. Лайра е покварена убийца, която няма да се спре, докато не я заловим.

— Така мисля и аз. За тази цел бих препоръчала аз да поема днешната пресконференция, а ти да отидеш и да ръководиш екипа си. Времето е от съществено значение и искам медиите и обществото да разберат, че по случая работят най-добрите ни хора.

След кратка напрегната пауза Хелън каза:

— Обикновено старшият разследващ служител общува с пресата и вероятно е най-добре да го направя аз. Познавам всички тукашни репортери...

— Мисля, че мога да се оправя с няколко журналисти. Имам повече опит в тези неща от теб, а е задължително този път всичко да протече гладко. Ще помоля детектив сержант Брукс да дойде, за да отговори на конкретни въпроси, ако възникне необходимост. Наистина мисля, че ще си по-полезна на терен.

Хелън кимна, но почувства как земята се изплъзва изпод краката ѝ още веднъж.

— Решението е ваше.

— Именно. Осведомявай ме веднага за всичко ново.

— Да, госпожо.

Хелън се завъртя и излезе. Докато вървеше по коридора към оперативната стая, кръвта ѝ кипеше. Сега, когато най-после постигаха напредък, Хелън беше изхвърлена от играта. Беше ставала свидетел на това и преди — старши служители, които се катерят нагоре, като стъпват по главите на другите — и то винаги я бе отвращавало. Въпреки това трябваше да остави раздражението си настрана. Имаше убиец за залавяне. Но макар че потисна гнева си, той продължаваше да гори в нея.

Хелън се бе надявала, че ще може да работи с Харууд, че тя ще се окаже приятна промяна след Уитакър. Но в действителност никак не харесваше Харууд. Знаеха го и двете.

67.

— Благодаря ти, че остана с мен, Тони. Щях да се побъркам, ако бях сама.

Беше вече десет сутринта, но нито Тони, нито Мелиса бяха спали. След като завършиха портрета, ги откараха с необозначена кола до тайното жилище в центъра на Саутхамптън. Цивилен полицай остана в колата отпред, за да следи за нежелани случайни посетители, а Тони и Мелиса се скриха вътре. Тя бе настояла Тони да остане, а той се съгласи с радост — сега, когато имаха напредък, не искаше да оставя нищо на случайността.

Въпреки че и двамата се чувстваха изтощени, бяха твърде превъзбудени, за да се отпуснат. Тони знаеше къде е скрита бутилката уиски „за спешни случаи“, извади я и двамата пийнаха по чашка-две, за да премахнат стреса. Постепенно отпускащото въздействие на алкохола се прояви и намали леко напрежението и адреналина.

Мелиса мразеше тишината — мразеше собствените си мисли — затова те не спряха да говорят. Тя му задаваше въпроси за случая, за Ейнджъл, а той ѝ отговаряше както можеше, а на свой ред я разпита за нея. Тя му каза, че е избягала от майка си алкохоличка в Манчестър, но там е останал по-малкият ѝ брат. Често се питала какво ли е станало с него и се чувствала виновна, че го е изоставила. Забъркала се в куп неприятности, докато се носела по инерция на юг, но въпреки всичко оцеляла. Не я убили нито пиячката и дрогата, нито работата ѝ.

Мракът на нощта ги обгръщаше като пашкул, в който Мелиса се чувстваше анонимна и в безопасност. Но когато слънцето се издигна и новият ден изгря, тревогата ѝ започна да се засилва. Тя обикаляше из жилището и надничаше през прозорците, сякаш очакваше беда.

— Не трябва ли някой да пази и отзад? — попита тя.

— Всичко е наред, Мелиса. В безопасност си.

— Ако Антон разбере, с нас е свършено. Или Лайра...

— Ще разберат, когато се озоват на подсъдимата скамейка в очакване на присъда. Никой не знае, че си тук, никой не може да те

пипне.

Мелиса сви рамене, сякаш не му вярваше напълно.

— Трябва да мислиш само за това какво ще правиш после. Когато всичко свърши.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа... че няма нужда да се връщаш на улицата. Има програми, които могат да ти помогнат да се измъкнеш. Лечение на зависимости, консултации, обучение...

— Опитваш се да ме спасиш ли, Тони? — попита тя закачливо.

Тони усети, че се изчервява.

— Не... ами, май че да. Знам, че си преживяла много, но това може да се окаже повратната точка, от която имаш нужда. Ти направи нещо смело, нещо хубаво, не бива да изпускаш тази възможност.

— Говориш също като баща ми някога.

— Е, значи, е бил прав. Ти си по-добра, отколкото си мислиш.

— Ти наистина не знаеш нищо, нали, Тони? — отвърна тя, но тонът ѝ не беше остър. — Някога работил ли си в „Борба с порока“?

Тони поклати глава.

— Така си и мислех — продължи Мелиса. — Ако беше, сега нямаше да се хабиш.

— Надявам се, че щях.

— И щеше да бъдеш един на милион — засмя се горчиво Мелиса. — Знаеш ли какво вършат момичета като нас? Какво сме преживели, за да стигнем дотук?

— Не, но мога да си предст...

— Ние сме лъгали, мамили и крали. Пребивали са ни, плюли са ни, изнасилвали са ни. Допирали са ножове до гърлата, задушавали са ни почти до смърт. Вземали сме хероин, крек, възбуждащи, успокояващи, поркане. Не сме се преобличали по седмица, повръщали сме в съня си. А после сме ставали и сме го правили същото отново. — Остави думите ѝ да увиснат във въздуха, после продължи: — Затова оценявам загрижеността ти, но е много късно.

Тони погледна Мелиса. Знаеше, че говори истината, но това му се струваше ужасна загуба. Тя беше още млада и привлекателна — и очевидно имаше бистър ум и голямо сърце. Беше ли честно да бъде осъдена на доживотно насилие?

— Никога не е много късно. Използвай този шанс. Мога да ти помогна...

— За бога, Тони. Чу ли поне дума от това, което казах? — извика му тя. — Аз съм свършена. За мен няма път назад — Антон се погрижи за това.

— Антон го няма.

— Не, тук е, вътре — каза тя и се удари силно отстрани по главата. — Знаеш ли какво ми причини той? Какво ни причиняваше?

Тони поклати глава, сякаш и му се искаше, и не му се искаше да научи.

— Обикновено използваше само запалката си или цигара. Гореше ни по ръцете, по врата, по стъпалата. Някъде, където боли адски, но няма да отблъсне клиентите. Така беше за дребните неща. Но ако бяхме направили нещо наистина лошо, ни водеше на малка разходка.

Тони не казваше нищо, само гледаше Мелиса втренчено. Тя сякаш вече не говореше на него, а се беше пренесла изцяло някъде в мрачните си спомени.

— Закарваше те в старото кино на Ъптън стрийт. Принадлежеше на негов приятел — голяма мръсна дупка, пълна с плъхове. По целия път го молахме да ни прости, да ни пусне, но това само го ядосваше повече. Щом стигнехме там, той... — Тя се поколеба преди да продължи: — ... имаше велосипедна верига, дебела и ръбеста, с катинар на края, и започваше да те удря с нея. Отново и отново, докато нямаш сили да станеш и да бягаш, дори и да искаш. Крещеше и ругаеше, докато те биеше, обиждаше те с всяка възможна псувня, докато изпуснеше парата. А когато те остави да лежиш там... като парцал в праха, кръвта и мръсотията... той се изпикаваше върху теб.

Гласът ѝ вече трепереше.

— После се махаше и те оставяше там през нощта. Казват, че някои момичета замръзвали до смърт там, но ако ти не си... на другата сутрин ставаш, измиваш се и се връщаш на работа. И се молиш да не го ядосаш никога повече.

Тони я погледна. Цялото ѝ тяло се тресеше.

— Ето такива хора сме ние, Тони. Ето какво ни причини той и вече не ставаме за нищо друго. Такава съм сега. Само такава мога да бъда. Разбираш ли?

Тони кимна, макар да му се искаше да ѝ каже, че греши, че може да бъде спасена.

— Най-доброто, на което мога да се надявам, е, че това няма да ме убие. Че ще мога да бъда в безопасност поне за малко.

— Сега си в безопасност. Аз ще се погрижа.

— Моят герой — отвърна тя и се усмихна през сълзи.

Позволи му да я прегърне. Той би трябвало да продължи да я разпитва, но изведнъж разбра, че не иска да я пита за мрака, за мръсотията, за насилието. Искаше да я отведе далеч от всичко това, да я заведе на по-хубаво място. Искаше да я спаси.

И осъзна, че би рискувал всичко, за да го направи.

68.

— Лайра Кембъл вече е нашият заподозрян номер едно в това разследване. Тя е изключително опасна и трябва да предупредим гражданите да не се доближават до нея. Ако я видят или имат някаква информация за действията ѝ, трябва да се обадят незабавно в полицията.

Старши инспектор Чери Харууд говореше пред журналистите. Чарли никога не беше виждала залата за пресконференции толкова претъпкана — присъстваха журналисти от над двайсет страни и някои трябваше да останат отвън в коридора. Записваха си трескаво, за да следват темпото на Харууд, но не откъсваха очи от уголемената скица, изпълваща екрана зад нея. Увеличени, това лице и тези очи бяха още по-притегателни и хипнотични. Коя беше тази жена? Каква беше нейната особена власт над хората?

Чарли пое оперативните въпроси. Емилия Гаранита, естествено, попита защо детектив инспектор Грейс не е на пресконференцията — изглеждаше много разочарована, че спаринг-партньора ѝ го няма — а Чарли с радост отби удара, като се залови да изтъква множеството добродетели на своята началничка. В този момент Харууд я прекъсна и отклони разговора в друга посока, а двайсет минути по-късно всичко приключи.

Когато и последният журналист си тръгна, Харууд попита Чарли:

— Как се справихме?

— Добре. Посланието ще се разпространи за часове и... ами, не може да се крие вечно. Обикновено, когато пуснем скица, ги залавяме до четирийсет и осем часа. Заедно с някой и друг нещастник, който прилича малко на тях.

Харууд се усмихна.

— Добре. Да не забравя да се обадя на Тони Бриджис. Благодарение на него стигнахме дотук.

Чарли кимна и се сдържа да напомни на началничката на управлението, че беше идея на Хелън да изпратят някого под

прикритие.

— Как върви разследването досега според теб, Чарли? Ти отсъства известно време и може би се връщаш със свеж поглед...

— Върви толкова добре, колкото е възможно при тези обстоятелства.

— Дали различните части на операцията преминават по план? Имаме ли вече резултат от наблюдението?

— Не, още не, но...

— Мислиш ли, че трябва да продължаваме с него? Безумно скъпо е, а вече имаме и конкретна следа...

— Решението е на детектив инспектор Грейс. И ваше, разбира се.

Страхлив отговор, но Чарли се чувстваше ужасно неудобно да обсъжда хода на разследването зад гърба на Хелън. Харууд кимна, сякаш Чарли беше казала нещо много дълбокомислено, и приседна на ръба на масата.

— Как са нещата между вас с Хелън?

— Засега всичко е наред. Поговорихме си добре и са... наред.

— Радвам се, защото, между нас да си остане, се безпокоях. Хелън имаше доста сериозни възражения срещу завръщането ти в Централното управление. Възражения, които ми се струваха нечестни. Радвам се, че ѝ показва колко греша и че старият екип отново действа заедно.

Чарли кимна, без да е сигурна какъв отговор се очакваше от нея.

— Чувам също, че си назначена временно за детектив сержант, докато Тони е зает. Как го приемаш?

— Доволна съм, разбира се.

— Би ли искала повишението да стане постоянно?

Въпросът свари Чарли неподготвена. Веднага изникнаха спомените за разговора ѝ със Стив. Всъщност те я преследваха цяла сутрин.

— Напредвам стъпка по стъпка. Имам съпруг и може би някой ден...

— Деца?

Чарли кимна.

— Не е нужно да избираш, нали знаеш, Чарли? Можеш да правиш и двете — виж мен. Само трябва да се разбереш ясно с всеки и тогава... за способната жена полицаи няма граници.

— Благодаря, госпожо.

— Идвай да си поговорим винаги, когато имаш нужда. Харесвам те, Чарли, и искам да вземеш правилните решения. Виждам голямо бъдеще пред теб.

После Харууд си тръгна. Имаше среща за обяд с комисаря на полицията и не искаше да закъснява. Чарли я изпрати с поглед, силно изнервена. Каква игра играеше Харууд? И каква роля ѝ отреждаше в нея?

И какво значеше всичко това за Хелън?

69.

Екипите плъзнаха из Саутхамптън в търсене на Лайра. На север, на юг, на изток и на запад не оставиха нито един камък необърнат. Бяха привлечени допълнителни униформени полицаи и доброволни сътрудници, които, водени от детективите, посещаваха публични домове, приюти за самотни майки с деца, здравни центрове, социални служби, спешни отделения, показваха портрета и искаха информация. Ако Лайра се криеше някъде в Саутхамптън, щяха да я намерят със сигурност.

Хелън ръководеше хайката в северните покрайнини на града, защото беше убедена, че убийцата ще действа от някое познато и безопасно за нея място. Държеше радиостанцията си с максимално засилен звук, с надеждата, че тя всеки момент ще изпращи с известие за пробив. Не я беше грижа кой ще засече Лайра, кой ще я залови — искаше само всичко това да свърши.

Но тя си оставаше неуловима. Някои твърдяха, че са виждали Лайра, някои смятаха, че са я познавали под друго име, но досега никой не беше потвърдил, че някога е разговарял с нея. Коя беше тази жена, която успяваше да живее толкова изолирано, без никакъв човешки контакт? Издирването продължаваше от часове, бяха говорили с безброй хора, но още нямаха нищо конкретно. Лайра беше призрак, който се изплъзваше.

После, веднага след обедната почивка, Хелън най-после постигна пробива, който така силно желаше. Докато часовете се изнизваха, докато всяко от работещите момичета твърдеше, че не знае нищо за съществуването на Лайра, тя започваше да се пита дали Мелиса не бе наприказвала всичко, за да получи малко внимание и някакви пари, но тогава внезапно и неочаквано получиха положителна идентификация.

Хелън си проправяше път в заринатата с боклуци сграда с апартаменти на Спайър стрийт, потресена дълбоко от гледката. Работещи момичета и наркомани живееха едни до други в порутеното

запуснато здание, което трябваше да бъде изтърбушено и реконструирано следващата година.

Мнозина от самонастанилите се имаха деца, които се мотаеха в краката на Хелън, бягаха от полицайката с престорен ужас, криеха се от нея из мръсните и опасни ъгли на разпадащата се сграда и пищяха през цялото време. Ако можеше, Хелън щеше да ги събере всичките и да ги отведе някъде на по-добро място. Отбеляза си наум да се обади на социалните служби веднага щом ѝ се отвори свободна секунда. Не беше редно деца да живеят така през двацет и първи век, мислеше си тя.

Група жени седяха около електрическа печка и кърмеха, клюкарстваха, отдъхваха си след нощната работа. Отначало бяха враждебни, после се намусиха. Хелън имаше ясното усещане, че крият нещо от нея, но въпреки това продължи да настоява. Тези момичета може да бяха изпаднали, но все пак имаха семейства и бяха податливи на емоционално изнудване. Хелън засвири на тази струна, описа мрачната картина на съкрушени семейства, погребващи своите непрежалими бащи, съпрузи и синове. Въпреки това жените не желаеха да споделят нищо — Хелън не можеше да прецени дали се страхуваха повече от Антон, или от полицията. Но накрая най-мълчаливата от групата изпусна нещо. Тя не беше особено приятна гледка — наркоманка с обръсната глава и с хленчецо бебе на ръце — но каза на Хелън, че е познавала Лайра бегло. Работили заедно за Антон преди Лайра да изчезне.

— Къде живее тя? — попита Хелън.

— Не знам.

— Как така?

— Никога не ми е казвала — сопна се момичето.

— Къде си я виждала тогава?

— Работехме на едни и същи места. Емпрес роуд, Портсууд, Сейнт Мери. Но любимото ѝ беше старото кино на Ъптън роуд. Човек обикновено можеше да я намери там.

Хелън продължи да я разпитва още няколко минути, но вече беше получила каквото ѝ трябваше. Всички места, изброени от момичето, бяха в северния край на града, което съвпаднаше с нейната теория. Но тъкмо споменаването на старото кино накара сърцето на Хелън да се разтупти. Тони я беше информирал за последния си

разговор с Мелиса, която също беше посочила киното като едно от скривалищата на Антон. Изглеждаше прекалено голямо съвпадение, за да бъде пренебрегнато. Там ли се бяха сблъскали Антон и Лайра? Там ли беше убит той? Дали тя още бродеше из това безлюдно и мрачно място?

Хелън незабавно се обади и нареди цивилни служители бързо и тихо да поставят под охрана старото кино, за да може екипът криминалисти да влезе и да си свърши работата. Едновременно на улицата щеше да се разположи екип за наблюдение. Хелън вече нямаше търпение да получи резултати. Нещо ѝ нашепваше, че старото кино ще се окаже съдбоносно за разгадаването на случая. Може би най-после се доближаваха до Лайра. Може би техният призрак щеше да придобие плът.

70.

Колата се плъзгаше тихо по улицата и я следваше като сянка. Чарли бе толкова потънала в мислите си, че не беше я забелязала отначало. Но нямаше никакво съмнение, че я следят. Колата оставаше на разстояние, но и поддържаше същата скорост като нея — дали само искаха да знаят къде отива тя, или пък изчакваха подходящия момент, за да ударят?

Изведнъж колата ускори, изрева покрай нея, качи се на тротоара и спря рязко. Вратата се отвори. Чарли веднага посегна за палката си.

— Липсвах ли ти?

Сандра Макюън, или Лейди Макбет. Неприятно напомняне за грешките от миналото.

— Ще го приема за „да“. Понякога е толкова трудно да облечеш чувствата си в думи, нали? А, извини ме за аматьорския драматизъм — продължи Макюън, като кимна към колата, спряла напърно на тротоара. — Понякога момчетата се превъзбудат.

— Сега я разкарай от тротоара и си върви по пътя.

— Непременно — отвърна Макюън и махна на любовника си да премести колата. — Но всъщност се надявах да дойдеш с нас.

— Не си падам по тройките, Сандра. Ще трябва да го отложим.

— Много смешно, полицай. Или вече си сержант?

Чарли не отвърна нищо, отказвайки да потвърди, че е права.

— Както и да е, помислих си, че може да ти е интересно да се срещнеш с нещастника, който уби Алексия Лушко. — Докато говореше, отвори задната врата на колата и я покани с жест вътре. — С удоволствие ще те закарам, ако можеш да отделиш време.

Чарли се съгласи и не след дълго те вече напускаха бързо града. Чарли не се боеше за собствената си безопасност — Сандра Макюън беше твърде умна, за да нападне ченге, и със сигурност не би я отвлякла от оживена улица, пълна със свидетели — но въпреки това се

питаше каква ли игра играеха. Пробва да разпита Сандра по пътя, но въпросите ѝ бяха посрещнати с каменно мълчание. Явно днес щяха да играят по правилата на Сандра.

Колата спря рязко край изоставен парцел в пустошта над Саутхамптън уотър. Беше купен от чужда компания за недвижими имоти, чиито планове се бяха объркали, затова бе останал пуст цели две години. Оттогава мястото се бе превърнало в незаконно сметище и беше буквално заринато от строителни отпадъци, изгорели автомобили и варели от химикали.

Сандра отвори вратата и подкани с жест Чарли навън. Ядосана, Чарли излезе.

— Е, къде е?

— Ето там.

Сандра посочи обгорял „Воксхол“ на петдесетина метра.

— Заповядай.

Чарли забърза към автомобила. Вече се досещаше какво точно ще намери и искаше да приключи с това. Както очакваше, в багажника на колата беше набутано тялото на пребит млад мъж — несъмнено една от мутрите на Кембъл.

— Ужасно, нали? — попита Сандра, без капчица съчувствие в гласа. — Някакви хлапета го намерили и ми казаха. Първата ми мисъл беше да се обадя на полицията.

— Не се съмнявам.

Мъжът лежеше точно в същата поза, в която беше намерена Алексия. Лицето му беше смазано, а стъпалата и дланите му също бяха отрязани по идентичен начин. Беше убийство за отмъщение, послание към Кембъл, че тяхното нападение ще получи отпор. Зъб за зъб.

— Вашите криминалисти ще намерят чук във вътрешния джоб на якето му. На улицата се говори, че с този чук е убита Алексия. Сигурна съм, че експертизата ще го потвърди. Тъжно е да видиш човек в такова състояние, но може би има някаква житейска справедливост, а?

Чарли изсумтя и поклати глава невярващо. Тя не се съмняваше, че Макюън е присъствала, докато бяха измъчвали и убивали мъжа, и е командвала действията с ликуваща злоба.

— Бих казала, че така случаят приключва, не мислиш ли?

Усмихната, тръгна обратно към колата, оставяйки Чарли сама, в компанията на мъртвеца без лице и с много горчив вкус в устата.

71.

Хелън се връщаше към Централното управление на Саутхамптън, когато получи обаждането. Почувства вибрацията на телефона и отби мотоциклета си в платното за автобуси, за да отговори. Очакваше, Чарли се обажда с новини. За миг дори си помисли, че може да са разпознали някъде Лайра. Но беше Робърт.

Харууд я беше повикала да се прибере в управлението, но тя не се поколеба, а се устреми по околоръстното, после на север към Алдършот. Харууд можеше да почака. След по-малко от час вече крачеше през фойето на полицейския участък на Уелингтън авеню. Беше срещала доста от тукашните детективи на различни конференции на хампширската полиция, а сега я посрещна един от тях — детектив инспектор Аманда Хопкинс.

— Оставили сме го в стаята за разпити номер едно. Предложихме му прекъсване или да се обади на майка си, но... не иска да говори с никого, освен с теб.

Звучеше дружелюбно, но определено искаше повече информация.

— Приятелка съм на семейството.

— На Стоунхил?

— Аха — излъга Хелън. — В какво състояние е той?

— Разтърсен. Няколко повърхностни наранявания, но като цяло е наред. Вкарах другите двама в килии. Вече ги разпитахме — те се обвиняват един друг, така че...

— Ще видя какво мога да измъкна от него. Благодаря ти, Аманда.

Робърт се беше отпуснал на пластмасовия стол. Изглеждаше зле, смачкан на вид, с изподрано лице. Дясната му ръка висеше на бинт. Размърда се, когато видя Хелън, и седна изправен.

— Взех я за теб — каза Хелън и остави кутийка „Пепси“ на масата. — Да ти я отворя ли?

Той кимна и Хелън му я подаде. Робърт я грабна със здравата си ръка и я изпи на един дъх. Ръката му трепереше, докато пиеше.

— Е, ще ми разкажеш ли какво се случи?

Той кимна, но не каза нищо.

— Ще се опитам да ти помогна — продължи Хелън, — но трябва да знам...

— Те ми скочиха.

— Кои?

— Дейви и Марк.

— Защо?

— Защото вече не исках да движа с тях.

— Казал си им, че вече не ти е интересно...

— Те казаха, че съм шубе. Мислеха, че ще ги изпортя на ченгетата.

— А ти щеше ли да го направиш?

— Не. Исках само да се отърва.

— И какво стана?

— Казах им да се оправят без мен. Че искам да ме оставят на мира. Те не се изкефиха. Тръгнаха си, но после се върнаха. Заплашиха ме. Казаха, че ще ме заколят.

— А ти какво направи?

— Отвърнах. Не се оставям да се ебават с мен.

— С какво отвърна?

Настъпи дълга пауза, после:

— С нож.

— Моля?

— Нож. Носех си...

— За бога, Робърт. Можеше да те убият.

— Ама снощи ми спаси живота, нали? — отвърна той вироглаво.

— Може би. — Той замълча. — Дай да си изясним нещата. Те са те нападнали първи.

— Абсолютно.

— А ти си се защитил. — Той отново кимна. — Рани ли ги?

— Леко закачих Дейви по ръката. Нищо опасно.

— Окей. Така, може би това ще свърши работа, но ще трябва да признаеш, че си носил нож. По този въпрос нищо не може да се направи. Вероятно ще успея да те измъкна оттук и да те върна вкъщи, ако обещаеш, че отговарям за теб. — Робърт я погледна с изненада. — Но ще трябва да ми обещаеш, че повече няма да носиш нож. Ако те хванат пак, няма да мога да ти помогна.

— Хубаво.

— Разбрахме ли се?

Той кимна.

— Добре, нека говоря с тях. Ще оставим Дейви да се поизмъчи малко, нали? — продължи Хелън, а по лицето ѝ премина усмивка.

За нейна изненада, Робърт също се усмихна в отговор, беше първият път, когато го виждаше да прави така.

Беше почти до вратата, когато той заговори:

— Защо го правиш?

Хелън спря. Обмисли какво да отговори.

— Защото искам да ти помогна.

— Защо?

— Защото заслужаваш повече от това.

— Защо? Ти си ченге. Аз съм крадец. Би трябвало да ме смажеш.

Хелън се колебаеше. Ръката ѝ беше на дръжката на вратата. Дали не беше по-безопасно просто да излезе? Да не казва нищо?

— Ти моята майка ли си?

Въпросът я връхлетя като ковашки чук. Беше неочакван, болезнен и я остави без думи.

— Моята истинска майка, имам предвид?

Хелън си пое въздух.

— Не, не. Не съм. Но я познавах.

Той се взираше в нея.

— Никога досега не съм срещал някого, който я е познавал.

Хелън беше доволна, че бе с гръб към него. Очите ѝ внезапно се бяха изпълнили със сълзи. Колко ли време от живота си бе прекарал в мисли за родната си майка?

— Откъде я познаваше? Била си нейна приятелка или...

Хелън се поколеба. После:

— Аз съм нейна сестра.

Робърт замълча за миг, смаян от нейното признание.

— Ти си... ти си ми леля?

— Да, леля съм ти.

Отново дълго мълчание, докато Робърт осмисляше чутото.

— Защо не дойде да ме видиш по-рано?

Въпросът му я прободеше като нож.

— Не можех. А и нямаше да съм добре дошла. Твоите родители изградиха хубав живот за теб — нямаше да искат да се месея, да отварям стари рани.

— Нямам си нищо от майка ми. Знам само, че е умряла, когато съм бил още бебе, но...

Той сви рамене. Не знаеше почти нищо за майка си, а онова, което знаеше, беше лъжа. Може би беше по-добре всичко да си остане така.

— Ами, ако се срещнем пак, може да ти разкажа повече за нея. Бих искала. Животът ѝ невинаги беше щастлив, но ти бе най-хубавото нещо в него.

Момчето изведнъж се разплака. Години си беше задавал въпроси, години го бе преследвало чувството за незавършеност. Хелън също се бореше да овладее сълзите си, но за щастие, Робърт беше навел глава и не забеляза нейното вълнение.

— И аз искам — каза той през сълзи.

— Добре — отвърна Хелън, като се овладя. — Нека си остане между нас засега. Докато се опознаем малко по-добре, нали?

Робърт кимна, като бършеше очите си с ръце.

— Това не е краят, Робърт. Това е началото.

Трийсет минути по-късно Робърт седеше в таксито, което щеше да го откара у дома. Хелън погледа как се отдалечава и се качи на мотора си. Въпреки многото проблеми, които я очакваха, въпреки тъмните сили, които се вихреха около нея, Хелън се чувстваше ободрена. Най-последно бе започнала да изкупува вината си.

Веднага след смъртта на Мериан Хелън беше преровила всяко кътче от живота на сестра си. Мнозина биха предпочели да погребат спомените за преживяното, но Хелън искаше да проникне в ума, сърцето и душата на Мериан. Искаше да запълни празнините, да открие какво точно се бе случило със сестра ѝ в затвора и след това. Да

разбере има ли някаква истина в обвинението на Мериан, че тя е виновна за всички тези смърти.

Затова прерови всеки документ, в който се споменаваше нейната сестра, и на трета страница в досието за задържането на Мериан се натъкна на бомбата, която разтърси света на Хелън — свидетелство, че сестра ѝ все още притежаваше властта да я наранява, дори от гроба. Хелън беше само на тринайсет, когато арестуваха Мериан и бе изпратена в приют веднага след убийството на родителите ѝ. Не беше присъствала лично на процеса на Мериан — показанията ѝ бяха записани предварително — и бяха ѝ съобщили само присъдата, нищо повече. Не беше виждала издутия корем на сестра си, а социалните служби на Хампшир бяха запазили мълчание по въпроса, затова едва когато преглеждаше медицинските заключения в документите за ареста ѝ, без да очаква нищо повече от обичайните синини и драскотини, Хелън откри, че сестра ѝ е била бременна, когато са я арестували. Бременна в петия месец. По-късно ДНК тестовете бяха доказали, че бащата на Мериан — човекът, когото бе убила хладнокръвно — е и баща на детето.

Бебето било отнето от Мериан минути след раждането. Дори и сега, след всичко случило се, тази картина караше Хелън да се просълзява. Сестра ѝ, окована с белезници за леглото, бебето, което ѝ вземат след осемнайсетчасовото раждане. Дали се е борила с тях? Имала ли е сили да се съпротивлява? Хелън чувстваше инстинктивно, че го е направила. Въпреки бруталността на неговото зачеване, Мериан би се привързала към това дете. Би го обичала страстно, би черпила от неговата невинност, но, разбира се, никога не бяха ѝ дали такава възможност. Тя беше убийца, която не бе получила никакво съчувствие от своите тъмничари. В процеса нямаше човечност, а само осъждане и възмездие.

Детето бе изчезнало някъде в системата за социални грижи и приемно родителство, но Хелън упорито си проправи път през дебрите от документи и бюрокрация, докато не го откри. Бе осиновено от бездетно еврейско семейство в Алдършот — които го бяха нарекли Робърт Стоунхил — и се чувстваше добре. Беше непослушен, нахален, дразнещ — не можеше да се похвали с големи постижения в училище — но беше наред. Имаше работа, сигурен дом и двама любещи

родители. Макар да бе заченат без любов, беше израснал сред обич и грижи.

Робърт се бе изплъзнал от своята наследственост. И Хелън разбираше, че тъкмо заради това би трябвало да го остави на мира. Но любопитството не ѝ позволяваше да го направи. Само тя бе присъствала на погребението на Мериан, нейна убийца и единствена опечалена, за да разбере, че все пак не е самотна. Още някой беше оцелял от крушението. Затова, заради Мериан и заради себе си, щеше да наглежда Робърт. А ако можеше да му помогне по някакъв начин, щеше да го направи.

Хелън натисна педала на мотоциклета си, съживи двигателя и с рев се понесе по улицата. Беше така обсебена от мига, изпитваше такова облекчение, че този път не погледна в огледалата за обратно виждане. Ако беше го направила, щеше да забележи, че същата кола, която я бе следвала по целия път от Саутхамптън, сега отново потегли след нея.

72.

Откакто татко му се върна, животът на Алфи Букър беше станал по-хубав. Докато баща му служеше в армията, живееше в апартамент. След завръщането му се преместиха в къщата за градинаря край училищните игрища. Татко му косеше тревата и събираше нападалите листа. Чертаеше линиите на футболните терени. Беше хубава работа, мислеше си Алфи, харесваше му да го придружава, докато той изпълняваше задълженията си.

Татко се караше много с мама и беше по-весел, докато работеше, така че за Алфи тогава беше най-подходящото време да бъде с него. Никога не говореше много, но изглеждаше щастлив синът му да се навърта наоколо. Бяха смешна двойка, но Алфи не би заменил това за нищо на света.

Татко му не беше се прибрал тази нощ. Мама твърдеше, че си е дошъл, но Алфи знаеше, че не е вярно. Работните му ботуши си стояха там, където ги беше оставил вчера следобед. Алфи беше обходил всяка полянка, като непрекъснато се ослушваше за бръмченето на моторната косачка. Не знаеше какво става, но не му харесваше.

Зави зад ъгъла и видя висока фигура да крачи към спортната зала. По-късно днес щеше да има спортно мероприятие и първата му мисъл бе, че е някой от треньорите, но не можеше да го разпознае. Човекът не беше достатъчно едър, за да е баща му, кой беше тогава? Вървеше право към залата, значи имаше да върши нещо важно там. Инстинктът теглеше Алфи към силуета, а любопитството го пришпорваше.

Когато доближи, забави крачка. Беше жена. И оставяше кутия пред входа на залата. Какво имаше в кутията — купа? Награда?

Той извика, когато дотича. Жената се завъртя и се натъкна на Алфи на пътя си. Не се усмихваше, а лицето ѝ беше неприятно. За негова изненада, тя се обърна и си тръгна, без да каже нито дума.

Алфи я гледаше, объркан, как се отдалечава. После насочи вниманието си към кутията. На нея беше написана дума, която не

можеше да разбере. Опитва се да я произнесе по букви. М. Р. Ъ. С. Н. И. К. Но нямаше никакъв смисъл. И защо беше написана с червено мастило?

Огледа се наоколо, като се чудеше какво да направи. Нямаше никого, който да му каже да не я отваря.

Като провери отново дали хоризонтът е чист, Алфи пристъпи напред и отвори кутията.

73.

Бяха минали часове от случилото се, но Тони все още беше като зашеметен. Сърцето му препускаше лудо от смесицата от страх, адреналин и притеснения.

Опитваше се да събере мислите си, но те му се изплъзваха. Не беше се чувствал така от години, но едно тънко гласче крещеше в главата му, обвиняваше го, упрекваше го. Беше си го заслужил, но странно защо, не му пукаше. Въобще не му дремеше. На кой Тони бяха тези мисли? Въобще не го познаваше.

Винаги беше следвал строго правилата като ченге. Някои дори го наричаха безчувствен. Други, по-благосклонни, го определяха като образцов професионалист. Хелън със сигурност го уважаваше. При тази мисъл болка прониза сърцето му. Какво щеше да си помисли тя, ако можеше да го види сега? Не беше нещо необичайно, но това не го правеше по-приемливо.

Мелиса се размърда до него и се завъртя в съня си. Той огледа голото ѝ тяло. Беше осеяно с татуировки и стари белези на различни места, но все още бе стегнато и съблазнително. Погледът му се насочи към завесите на прозореца, за да се увери за стотен път дали са плътно затворени. Навън на улицата негов колега седеше в необозначена кола. Дали беше забелязал нещо? Как лампата в спалнята светва и изгасва? Навярно беше предположил, че Мелиса най-последно си ляга. Ами ако беше проверявал периметъра около къщата и бе забелязал, че Тони не е на долния етаж?

Когато това се случи, въобще не помисли за рисковете. Прегърна я, наслаждавайки се на топлината на тялото ѝ, тъй близко до неговото, тогава тя го погледна и го притегли към себе си. Целунаха се. После се целуваха още. Въпреки че тя беше проститутка и тяхна основна свидетелка, Тони не се поколеба, завладян от желанието. След минути се озоваха в леглото — Тони с недоумение си спомни за пълното си безразсъдство — и той не спря дори за миг, за да си поеме дъх.

Чувстваше се отново лекомислен и дързък като момче. Искаше му се да се смее, да крещи, да плаче. Но през цялото време онова тънко гласче продължаваше да го вика. Да го засипва със своите оглушителни въпроси. Накъде го водеше всичко това? И къде щеше да свърши?

74.

Тя натискаше силно бутона на звънеца, без да отмества пръст. Вече беше звънила два пъти, бе обиколила къщата, която си оставаше здраво залостена, макар че явно беше обитавана. Завесите бяха спуснати и отвътре се чуваше телевизор.

Най-последно чу приближаващи се стъпки, придружени от сърдити ругатни. Емилия Гаранита се подсмихна и продължи да натиска звънеца. Едва когато вратата се отвори, най-последно отмести пръст и стана тихо.

— Не купуваме от разносвачи — каза мъжът и понечи да затвори вратата.

— Приличам ли ти на продавачка на шибани бърсалки? — отвърна Емилия.

Мъжът се поколеба, стъписан от нейния рязък и агресивен отговор.

— Познавам те — каза накрая, — ти си онази, как беше...

— Емилия Гаранита.

— Точно така. Какво искаш?

Явно нямаше търпение по-скоро да се върне към гледането на телевизия.

Емилия се усмихна, преди да продължи:

— Искам едно досие.

— Какво?

— Работиш като надзорник на предсрочно освободени, нали, господин Филдинг?

— Да, и със сигурност знаеш, че няма никакъв начин да дам информация на журналист. Всичко е поверително.

Произнесе думата „журналист“ с истинско отвращение, сякаш самият той имаше по-възвишени занимания. Емилия обичаше такива мигове.

— Дори ако тя ще спаси живота ти?

— Моля?

— Имам предвид професионалния ти живот.

Сега Филдинг се умълча. Питаше се какво ли се задава.

— Имам няколко приятели в полицията. Те ми разказаха интересна история за един тип на средна възраст, спипан на Комън да извършва непристойни действия на задната седалка на „Форд Фокус“.

— Тя извъртя очи към „Форд Фокус“-а, паркиран на алеята на Филдинг. — Разказват, че забърсал момичето в един бар... но тя била едва на петнайсет. Опа! Човекът плакал и умолявал, та полицаите го пуснали и си тръгнали с по 100 лири в джоба. Обаче си запазили регистрационния номер и описанието на мръсното копеле. Имам тук полицейското тефтерче.

Тя даде вид, че рови в чантата си.

Филдинг прекрачи прага и затвори вратата зад себе си.

— Това е шантаж — каза възмутено.

— Да, така е — отвърна Емилия с усмивка. — Сега, ще ми дадеш ли каквото искам, или да започвам да пиша материала си?

Въпросът беше реторичен. По израза на лицето му Емилия можеше да каже, че щеше да направи точно това, което искаше тя.

75.

— Здравей, Алфи, казвам се Хелън и съм полицай.

Момчето вдигна поглед от рисунката си.

— Може ли да седна при теб?

Момчето кимна и Хелън приседна до него.

— Какво рисуваш?

— Динозаври пирати.

— Готино. Това тиранозавър рекс ли е?

— Той е най-големият.

— Виждам. Изглежда страшен.

Алфи сви рамене, сякаш не беше нищо особено. Хелън се улови, че се усмихва. Шестгодишното хлапе беше сладко и понасяше странните събития от деня забележително добре. Изглеждаше повече озадачен, отколкото уплашен. Което не можеше да се каже за майка му. Още не бяха й съобщили най-лошото — не и преди да открият тялото — но тя вече беше рухнала. От „Връзки със семействата“ правеха каквото можеха, но тя едва дишаше от пристъп на паника и това започваше да се отразява на Алфи. Хелън знаеше, че трябва да привлече цялото му внимание.

— Може ли да ти покажа нещо специално?

Алфи я погледна. Хелън плъзна картата си на масата.

— Това е полицейската ми карта. Знаеш ли какво е полицай?

— Ти ловиш крадци.

— Точно така — каза Хелън и сподави усмивката си. — А знаеш ли какво е това?

Сложи на масата полицейската си радиостанция.

— Супер — каза той и веднага я грабна.

— Натисни това копче — показва му Хелън.

Алфи го натисна и се стресна от разнеслото се пращане. Изглежда, му хареса. Докато си играеше с устройството, Хелън продължи:

— Имаш ли нещо против да ти задам няколко въпроса?

Момчето кимна, без да вдигне поглед.

— Искам да знаеш, че теб не те заплашва абсолютно нищо. Става дума за онази жена с кутията — жената, която си видял. Ами, тя може да е взела нещо, което не е нейно. Затова трябва да разбере коя е тя. Тя говори ли с теб?

Алфи поклати глава.

— Нищо ли не каза?

Пак отрицателно поклащане.

— Видя ли лицето ѝ?

Този път кимване. Хелън се поколеба, после извади скицата от чантата си.

— Тази жена ли видя?

Тя му показва изображението.

Той вдигна поглед от радиостанцията, взе листа, после сви рамене и пак насочи вниманието си към уреда.

Хелън постави длан върху ръката му и нежно го спря. Той я погледна.

— Много е важно, Алфи. Може ли да разгледаш пак рисунката заради мен, моля те?

Алфи я послуша с готовност, сякаш продължаваха някаква игра. Този път се вгледа по-внимателно. Мълча дълго, после кимна едва-едва.

— Може би.

— Може би?

— Носеше шапка, малко скриваше лицето ѝ.

— Бейзболна шапка?

Алфи потвърди. Хелън се отпусна назад. Можеха да му зададат още въпроси — за ръста и телосложението ѝ — но трудно щяха да получат от него по-точно описание. Все пак беше само на шест.

— Тя какво е направила?

— Моля?

— Какво е взела?

Хелън хвърли поглед към майката на Алфи, после понижи глас:

— Нещо много специално.

Хелън гледаше лицето му, изпълнено с любопитство. Сърце не ѝ даваше да му каже, че никога повече няма да види баща си.

76.

Хелън беше толкова погълната от разговора си с Чарли, че не чу Харууд да идва. Раздразнението на Чарли растеше, защото беше загубила дни в опити да изрови истинската самоличност на „Краля на мацките“ — той беше основният постващ във „Фестивал на кучките“ и би трябвало да го открият лесно. Но понеже никога не използваше домашен или служебен компютър и умееше да създава фалшиви адреси чрез шифровани айпита, „Краля на мацките“ засега си оставаше неуловим. Хелън и Чарли обсъждаха следващия си ход, когато чуха:

— Хелън, може ли да поговорим?

Беше казано с усмивка, но със студен тон. Бе публично привикване пред целия екип, предназначено да изпрати послание. Но Хелън още не разбираше какво е посланието.

— Цял ден се опитвам да се свържа с теб — продължи Харууд, когато влязоха в кабинета ѝ. — Знам, че събитията се развиват бързо, но няма да толерирам такова прекъсване на комуникацията. Ясно ли е?

— Да, госпожо.

— Нещата се получават само ако всички звена от веригата са свързани, не е ли така?

Хелън кимна, но вътрешно изпитваше желание да ѝ каже да върви да се гръмне.

— Е, какво става? — продължи Харууд.

Хелън я запозна набързо с развитието при издирването на Лайра Кембъл, със свършената работа в старото кино и последното убийство.

— Още не е открито тяло, но смятаме, че жертвата е Саймън Букър, бивш парашутист и ветеран от Афганистан.

— Герой от войната. По дяволите.

Хелън почувства, че Харууд се безпокоеше за потенциалните заглавия, а не за съдбата на мъжа. Приключи доклада си и понечи да си

тръгне, но Харууд я спря.

— Днес обядвах с комисаря на полицията.

Хелън не каза нищо. Още един фронт ли се отваряше?

— Тя е много притеснена. Разследването вече е в голям преразход. Дори само наблюдението е много скъпо, а не води до нищо. После имаме допълнителен брой полицаи, извънредни часове, помощен екип криминалисти, кучета — и с какъв резултат? Какъв конкретен напредък сме постигнали?

— Това е трудно разследване, госпожо. Тя е умна и изобретателна убий...

— Всичко, което сме получили за тези пари, са куп негативни заглавия, затова комисарят поиска вътрешна ревизия на разследването.

Значи *се отваряше* нов фронт. Тя ли беше поискала, или Харууд я бе подтикнала? Кръвта на Хелън кипна, но тя не каза нищо.

— Знам, че имаш опит в тази област и че екипът — в общи линии — е лоялен към теб, но методите ти са неправилни и струват скъпо...

— С най-голямото ми уважение, четирима души са мъртви...

— Трима.

— Шибана игра на думи. Всички знаем, че Букър е мъртъв.

— Може да е игра на думи, инспектор, но говори много за теб. Прибързваш със заключенията. Още отначало ти се искаше Хелън Грейс пак да преследва сериен убиец. Това е единствената гледна точка, която признаваш, нали? Е, аз мисля, че тя е изкривена, непрофесионална и опасна. Имаме бюджети, протоколи и цели, които не могат да се потъпкват току-така.

— А каква е твоята цел, Чери? Главен инспектор? Заместник-комисар? Главен комисар?

— Мери си думите, инспектор!

— Срещала съм и преди хора като теб. Никога не вършат работа, но винаги са на линия, за да оберат славата.

Харууд се облегна назад в стола си. Явно беше бясна, но не искаше да го покаже.

— Стъпвай много внимателно, детектив инспектор Грейс. На косъмче си от отстраняване от случая. Или я хвани, или се оттегли. Ясно?

Хелън си тръгна. Едно нещо ѝ стана кристално ясно. Докато Харууд беше наблизно, времето ѝ изтичаше.

77.

Вече се стъмваше, но това само щеше да подсили атмосферата на композицията. Слабата светлина, зърнистото изображение щяха да спомогнат да улови чувството, което търсеше Емилия. Би трябвало да повика някой от щатните им фотографи със себе си, но умееше да работи с дигитален фотоапарат не по-зле от тях, а и нямаше начин да допусне още някого до тази история, преди да е научила всичко.

Ейдриън Филдинг се бе показал изключително услужлив, след като осъзна, че Емилия с най-голямо удоволствие ще съсипе кариерата му, ако не получи каквото иска. Досието на Робърт Стоунхил не започваше кой знае колко драматично, съдържащо бъдещо съжаление изброяване на скорошните му дребни провинения, но нещата станаха много по-интересни, когато Емилия установи, че е осиновен. Подробностите за биологичната му майка в основното досие бяха оскъдни, но все пак личеше, че е роден в затворническа болница. Щом откри това, Емилия разбра кой беше той — Хелън Грейс бе изпитвала истинска привързаност само към един човек — но като добър журналист засече възрастта на Робърт с датата на ареста на Мериан. След това оставаше малка крачка до протокола за ареста на Мериан и пъзелът се подреди.

Емилия едва удържаше ръцете си да не треперят, когато насочи фотоапарата. Момчето беше изпратено да купи мляко и пристъпваше нетърпеливо на опашката. Щрак, щрак, щрак. Детайлите не се различаваха добре, но той изглеждаше мрачен и опасен. Емилия почака още, докато Робърт плащаше. После излезе от магазина. Емилия пак вдигна фотоапарата. Когато се оказа навън, той спря, сякаш позираше, и погледна към небето, защото започваше да ръми. Огряно от мътната светлина на уличната лампа, лицето му изглеждаше призрачно и неестествено. После той вдигна качулката си и погледна сякаш право към нея. Не можеше да я види, скрита в мъглата, но тя го виждаше. Щрак, щрак, щрак. Младеж, роден в насилие и хванат на

тъмната улица, облечен със суитшърт с качулка — униформата на жестоките и безскрупулни бандити из цялата страна. Идеално.

Сега, когато вече имаше всичко, което ѝ трябваше, Емилия щеше да действа. Разбира се, можеше да се обади веднага на редактора на Ивнинг Нюз, но нямаше да го направи. Точно за такъв случай си беше създала контакти в „Мейл“. Разполагаше с всичко необходимо — ако действаше достатъчно бързо, можеше да се окаже на първа страница на утрешното издание.

Това беше нейният билет за заминаване. Имаше цената. Имаше стоката. И имаше заглавието.

„Син на чудовище“.

78.

Хелън си мислеше за сблъсъка с Харууд, когато стигна до старото кино на Ъптън стрийт. Като се прикриваше в сенките, се вмъкна вътре през аварийния изход. Сградата скоро щеше да бъде обявена за продан, макар че Хелън не можеше да си представи кой би искал да я купи. Щом влезе вътре, я блъсна вълна от силна смрад — миризмите на дърво, гниещо от години, и разлагащи се гризачи. Доглади й се, затова бързо си сложи маската. Стегна се и като се хвана за разклатения парапет, заслиза към партера.

„Краун“ беше популярно семейно кино през 70-те години. Представляваше традиционна кинозала с балкони за зрителите и тежка плюшена завеса, която закриваше екрана. Или поне е била в славните си дни. Собствениците бяха фалирали по време на рецесията през 80-те години, а следващите опити за възстановяване паднаха в жертва на крайградските мултиплекси и арткината по крайбрежния булевард. Сега партерът представляваше жалка останка от някогашния си блясък, заринат с изпочупени седалки и строителни отпадъци.

Криминалистите се бяха струпали в един ъгъл близо до екрана. Раздвижването и възбудата им подсказваха, че има някакъв напредък. Хелън забърза нататък. Телефонното обаждане, което беше получила тъкмо преди сблъсъка с Харууд, бе единствената добра новина за целия ден. Искаше да го види със собствените си очи, преди да бъде отнесено.

Криминалистите се отдръпнаха, за да й направят път, когато се приближи. Беше там. Все още бе заровено сред боклуците, но все пак достатъчно изрито, за да се видят горната част на главата и вдигнатата ръка. Пръстите на разкритата ръка сочеха обвиняващо нагоре. Тъмната кожа, макар и покрита с прахоляк, означаваше, че жертвата е от смесена раса. Но всъщност не това интересуваше Хелън. Много по-важен беше фактът, че пръстите бяха четири, а липсващият беше отрязан преди години, ако се съдеше по старата зараснала рана.

Не знаеха много за Антон Гардинър — за родителите, за детските му години — но знаеха, че безименният му пръст е отрязан преди десет години като бандитско наказание. Той ли бе първата жертва от поредицата убийства на Лайра? Той ли беше причината за всичко? Хелън потръпна, докато гледаше осакатеното тяло, и усети как я обзема вълнение. Дали осакатената ръка на Антон не им сочеше най-сетне правилната посока?

79.

Беше тъмно и студено и тя губеше търпение. Ставаше все по-трудно и по-трудно да действа спокойно. Целият град беше пълен с полиция и тя трябваше да бъде изключително предпазлива, докато бродеше из улиците по анцуг и суитшърт с качулка, сякаш беше излязла за нощно тичане. Когато откри закътана пресечка край Западните докове, се съблече и остана по къса пола и чорапогаци. Тясната блузка подчертаваше щедрите ѝ форми, а късото кожено яке беше черешката на сладоледа. Въпреки притесненията и напрежението тази вечер тя се почувства добре, когато се разголи. Сега оставаше само да стои и да чака похотливите помияри да дотичат при нея.

Двайсетина минути по-късно се зададе самотна фигура. Залиташе леко и си тананикаше някаква песничка на чужд език. Моряк, вероятно поляк, помисли си тя. Сърцето на Ейнджъл затуптя по-бързо. Моряците бяха мръсни, нехигиенични и груби, но обикновено винаги имаха пари, когато слизаха на брега, и свършваха доста бързо след продължителната липса на секс.

Мъжът се спря, щом я забеляза. Огледа се да види дали е сам, после закрачи небрежно към нея. Беше учудващо хубавичък — най-много на двајсет и пет, с гладко лице и женствени устни. Видимо пиян, но не и непривлекателен. Ейнджъл се учуди, че му се налагаше да си плаща.

— Колко? — Акцентът му беше силен.

— Какво искаш?

— Всичко — отвърна той.

— Сто лири.

Той кимна.

— Да вървим.

И така предопредели съдбата си.

Ейнджъл тръгна напред и го поведе през лабиринта от товарни контейнери към малката площадка на контролорите. Предполагаше се, че на нея товарите трябва да се проверяват и регистрират, но всъщност тъкмо там голяма част от внасяните стоки изчезваха тайнствено, за да се появят на черния пазар. Тази нощ щеше да бъде безлюдна — не бе имало доставки цялата седмица.

Докато го водеше към смъртта му, Ейнджъл се опитваше да сподави смеха си. Тялото ѝ се тресеше от адреналина и възбудата. Щеше ли някога да скъса с този навик? Едва ли, щом се чувстваше толкова добре. Това беше най-хубавият миг. Затишието пред бурята. Обичаше този измамен момент.

Стояха на потъналата в мрак площадка. Тя си пое дълбоко въздух и се обърна.

— Да започваме ли, сладур?

Десният му юмрук се стовари в челюстта ѝ, запрати я с трясък в контейнера зад нея. Тя смаяно вдигна ръце, за да се предпази, но ударите продължиха да се сипят. Опита се да го отблъсне, но следващият удар едва не ѝ отнесе главата и тя рухна тежко на земята.

Какво ставаше? Опита се да се изправи, но той вече я затискаше. Тя инстинктивно се отпусна. Беше се справяла и преди с клиенти насилници, но винаги с помощта на палката си — никога не беше влизала в такава ръкопашна схватка.

Сега той я притискаше, а силните му ръце обхванаха гърлото ѝ. Стискаха все по-силно, по-силно и по-силно. Опита се да забие пръсти в лявото му око, но той извъртя глава и се предпази. Видя как кръвта пулсира във вената на врата му и впи в нея изпочупените си нокти. Дали нямаше да отслаби хватката си, ако започнеше да кърви? Не трябваше да става така. Не трябваше да умира на това мизерно място.

Впрегна всичките си сили в борбата. Борба на живот и смърт. Но беше твърде късно и след няколко секунди светлините изгаснаха.

80.

Тони видя с облекчение, че Никола е заспала. Беше късно, но тя често заспиваше трудно. Тони знаеше, че ако беше будна, ако бе го погледнала с дълбоките си сини очи, когато влезеше, той щеше да ѝ признае всичко. Нямаше да бъде способен да прикрие изпълващите го объркване, трепет и срам. Сега успя да размени едно-две сухи изречения с Вайълет — като гледаше в пода и се извини с умората — преди тя да си тръгне, а той да остане насаме със съпругата си.

Тони не бе изневерявал никога преди и продължаваше да обича Никола. Обичаше я дори повече, ако това бе възможно, сега, когато срамът от изневярата тежеше на съвестта му. Не искаше да я наранява — никога не бе искал да я нарани — и те винаги си бяха споделяли всичко. Но какво щеше да ѝ каже сега?

Истината бе, че той все още изпитваше възбуда. С Мелиса бяха правили любов още два пъти преди той да си тръгне. Ченгето пред вратата изгледа дебелата папка, която носеше под мишница и, изглежда, повярва, че старателно е записвал показанията на Мелиса през цялото това време. Тони почувства нов пристъп на срам — беше предал не само Мелиса, бе предал и колегите си. Винаги е бил добро ченге, защо това внезапно падение сега?

Знаеше. Разбира се, че знаеше. Толкова дълго време се бе опитвал да убеди себе си, че животът му с Никола е нормален. Че всичко беше наред. Често казваше на любопитстващи приятели, че е женен до живот, че щом съдбата му е раздала тези карти, той е съгласен. Но не беше и никога не е бил съгласен. Не защото искаше повече, а защото *Никола* беше толкова много повече.

Тя бе преобърнала живота му из основи. Докато той произхождаше от семейство на странстващи неудачници, тя идваше от образовано, успяващо и амбициозно семейство. Каквото и да вършеше — работа или игра — го правеше с върховна решимост, с воля за успех и непринудено чувство за хумор. И тя му липсваше. Липсваше му много, ужасно много. В любовта беше импулсивна и изненадваща, в

секса — изобретателна и разкрепостена, в чувствата — винаги даряваща. Вече не можеше да му даде нищо от това и макар той да се утешаваше, че се е превърнала в негов приятел, такава бе горчивата истина. Тя никога нямаше да му бъде бreme, но и не бяха съпрузи в пълния смисъл.

В това, винаги бе си мислил той, беше истинското предателство. А какво смяташе за Мелиса тогава? Тя бе нещо ново, нещо опасно. Беше лудост, но той вече изпитваше чувства към нея. Не можеше да бъде любов, защото току-що я бе срещнал, но сякаш приличаше на нещо подобно. След като бе жадувал толкова дълго за любов и топлина, сега поемаше свръхдоза от тях.

И не искаше да спира.

81.

Хелън стоеше като вцепенена, едва успяваше да си поеме дъх.

Първите признаци за неприятности бяха няколко обаждания от отдела за връзка с медиите на Централното управление на Саутхамптън, предупреждаващи за упорити опити на „Мейл“ да се свържат с Хелън. После същото от Централното управление на полицията на Хампшир, но там вече се бе обаждал главният редактор на „Мейл“. Навсякъде цареше суматоха — в отдела за връзки с медиите отначало мислели, че става дума за текущото им разследване на убийствата в Саутхамптън, но се оказало, че те всъщност искали да говорят с Хелън за някой си Робърт Стоунхил.

При първото споменаване на името му Хелън изключи телефона си и се втурна обратно към управлението. Там поиска да види първите страници на утрешните вестници. Повечето бяха посветени на продължаващата криза със заложници в Алжир, но „Мейл“ бяха избрали нещо различно. „Син на Чудовище“ се простираше на цялата челна страница, а над него стоеше зърнистата, изглеждаща злоещо снимка на Робърт, направена от разстояние с телеобектив. Отдолу беше разположена полицейска снимка на Мериан, а подробностите за престъпленията ѝ се припомняха с наслада.

Хелън захвърли вестника, изтича от залата за медиите и се втурна надолу по стълбите към мотора си. Докато се носеше към покрайнините на града, само един въпрос продължаваше да се върти шеметно в главата ѝ. Как? Как бяха разбрали? Емилия със сигурност имаше пръст в тази работа, но Хелън не бе казвала на никого за Робърт, така че освен ако той не беше... Не, в това нямаше никакъв смисъл. Как така Емилия внезапно бе станала вездесъща, способна да проникне в най-тайните кътчета от живота на Хелън?

Сега искаше единствено да намери Робърт и да го утеши. Да го защити. Но докато приближаваше Коул авеню, видя, че медийната глутница вече се събира. Току-що беше пристигнал телевизионен екип, тълпата от репортери се увеличаваше, натискаха звънеца на къщата и

искаха интервюта. Първият порив на Хелън бе да си проправи път сред тях и да намери Робърт, но разумът надделя и тя остана на мястото си. Появата ѝ само щеше да раздуха огъня, а семейство Стоунхил вече се бе сдобило с достатъчно проблеми.

Как можеше да им помогне? Как можеше да спре пороя от гадости, който тя беше стоварила върху този невинен младеж? Вината беше нейна и тя се проклинаше горчиво за проявената слабост въобще да влезе в контакт с Робърт. Преди той бе щастлив. Беше в неведение. А сега това.

Като се бе опитала да го спаси, тя го бе осъдила.

82.

Тя лежеше просната на земята, безжизнена и отпусната, разперила ръце в знак на капитулация. Беше негова и той щеше да си вземе своето. Не си даде труда да сложи презерватив. След няколко часа щеше да бъде на път за Ангола на борда на танкера „Слазак“. Когато я намереха, той отдавна щеше да е заминал. Винаги се възползваше максимално от отпуските си на брега и този път не беше изключение.

Отне му известно време да се овладее, след като я удуши. Адреналинът препускаше във вените му — сърцето му биеше, сякаш щеше да се пръсне — а пред очите му танцуваха звезди. Беше изтощен, останал без дъх, макар че бе триумфирал. Усещаше режеща болка от драскотините по лицето, а сетивата му бяха свръхизострени — всяка капка вода звучеше като доближаваща се стъпка, всеки полъх на вятъра като пищяща жена. Но наоколо нямаше никого. Бяха само той и плячката му.

Тя беше същата като другите. Грешна, мръсна и евтина. Колко беше убил вече? Седем? Осем? А колко се бяха борили — борили *истински*? Нито една. С тази беше по-трудно, отколкото с останалите, но и тя като другите бе *разбрала*. Бе разбрала, че е загубена — че е пропиляла и най-малкия си шанс да се спаси, благодарение на собственото си падение — ето защо те бяха щастливи, когато настъпваше мигът да ги избави от мъките им. Но знаеха ли, беше ли ги грижа, че отиваха направо в ада?

Тялото му се разтърси, когато достигна кулминацията. Стисна очи, за да попие до капка насладата от момента. Напрежението, което беше се трупало в него седмица след седмица, вече започваше да се разсейва. Скоро щеше да изпита онова всеобхватно спокойствие, което се случваше рядко, но толкова силно желаше да изпита.

Отвори очи с надеждата да се възнагради с последен поглед към обезкървеното ѝ лице. Но щом го направи, замръзна.

Очите ѝ бяха отворени. И тя гледаше право в него.

До нея стоеше чантата ѝ. А в дясната си ръка държеше много голям нож.

— Gywno!

Ножът се заби в лицето му с отвратително хрущене. Той загуби съзнание. След по-малко от минута Войчех Адамик беше мъртъв.

83.

Тя го обезвреди моментално. Докато пъхаше ключа в ключалката, го усети да се доближава бързо зад нея. Извъртя се, изви протегнатата му ръка и го притисна силно към стената, като вдигна ключа, който държеше, до очите му. Можеше да ослепи нападателя си за миг, ако се налагаше.

Беше Джейк. Останала без дъх, Хелън отпусна ръце.

— Какви ги вършиш, по дяволите?

Джейк не можеше да издаде и звук, беше останал без въздух при сблъсъка с твърдата тухлена стена, но накрая успя да отрони:

— Чаках те.

— Не можа ли да се обадиш като нормалните хора? Или да ме чакаш пред входа?

— Опитах се да ти звънна, Хелън. Знаеш, че ти оставих... колко... пет... шест съобщения? Ти не отговори на нито едно от тях.

Гласът му се извиси и отекна по стълбището на сградата. Долу Джейсън тъкмо беше нахълтал през входната врата с поредната медицинска сестра, затова Хелън бързо отключи и избута Джейк в апартамента си.

— Притесних се. Реших, че може да ти се е случило нещо. После си помислих, че сигурно аз съм сбъркал някъде. Какво става?

Джейк стоеше във всекидневната ѝ, сред нейните книги и списания. Струваше ѝ се изключително странно той да присъства в личното ѝ пространство, сякаш цялата ситуация беше сбъркана.

— Емилия Гаранита знае за нас. Знае, че те посещавам, и заплашва да го разкрие в медиите.

Джейк изглеждаше смаян, но Хелън все пак трябваше да го попита.

— Ти ли ѝ каза?

— Не, разбира се, че не. Сто пъти не.

— Казвал ли си на някого другиго? На някого, който може да я познава, който има голяма уста?

— Не, защо, за бога, ще го правя? Всичко си остава между нас, без никой друг, знаеш го.

Хелън сведе очи към пода. Внезапно тежестта на събитията от деня се стовари отгоре ѝ и тя се разплака. Бясна на себе си, остана с наведена глава, отказваща да издаде слабостта си, но раменете ѝ започнаха да се тресат. Нещата се бяха развили толкова ужасно, ужасно погрешно, и то най-вече заради нейната слабост и глупост. Беше ли ѝ писано винаги да се оказва на губещата страна?

Джейк прекоси стаята и я прегърна топло. Почувства се по-добре. Някои хора я презираха, други се съмняваха в нея, а трети я намираха за странна. Но Джейк никога не я съдеше, винаги ѝ съчувстваше, независимо от необичайния характер на връзката им. Хелън цял живот бе жадувала за безусловна любов, но едва в този миг осъзна, че Джейк иска да ѝ даде тъкмо това.

Винаги го бе държала на разстояние, дори и след като той ѝ бе дал да разбере, че желае да бъде по-близо до нея. Затова той се изненада толкова, когато Хелън най-последно вдигна очи и каза:

— Остани.

84.

Слънцето нахлуваше през тънките пердета. Чарли усети върху лицето си топлината на новия ден и бавно отвори очи. Спомени, мисли и чувства се въртяха в натежалата ѝ глава и тя се извърна рязко, за да разбере незабавно дали беше сънувала, или не. Но Стив го нямаше — не бе се прибрал снощи. Не беше сън.

Чарли се бе опитала да му се обади много пъти, но попадеше направо на гласова поща. Как беше той? Дали не беше му се случило нещо? Тя бе сигурна, че Стив не би я напуснал. Всичките му неща си бяха тук, освен това той не беше такъв човек. Никога не би си тръгнал без обяснение.

Къде беше тогава? Защо не беше се прибрал? След като той ѝ постави своя ултиматум, Чарли поиска време, за да го обмисли. Отчаяно желаше да останат заедно, да създадат щастливо семейство, но да се откаже от кариерата си, да се откаже от всичко, което беше постигнала с толкова усилия, ѝ се струваше твърде голяма жертва. Но имаше ли всичко това смисъл, ако Стив не беше до нея? Чарли се намираше в омагьосан кръг.

Може би тя така и не бе разбрала цялата дълбочина на скръбта му по детето, което бяха изгубили. Стив му беше намислил име, ако се окажеше момче. Дразнеше я с това, когато тя забременя, отказваше да я посвети в тайната. По-късно не го спомена никога повече, въпреки опитите на Чарли да поговорят по въпроса. След известно време спря да го пита и понеже той беше толкова твърд, толкова овладян, тя навярно подцени ефекта, който станалото беше оказало върху него.

Стив беше толкова настоятелен. Толкова убеден, че тя трябва да се занимава с нещо друго. Нещо безопасно, което щеше да им позволи да заживеят като семейство. Беше преглътнал достатъчно гняв, достатъчно тревоги, достатъчно страхове. Сега дойде ред на Чарли да реши какъв живот желае.

Само че Чарли не знаеше. Не можеше да реши. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че мразеше да остава сама в тази

голяма къща.

85.

Намираха се под обсада. Бе се наложило да откачат звънеца и да изключат телефоните, но пороят от въпроси не секваше. Журналистите крещяха през пощенската кутия на вратата, тропаха по вратите и прозорците, искаха коментари, възможност да ги снимат. Бяха безмилостни, безскрупулни.

Робърт и родителите му — Моника и Адам, бяха потърсили убежище на горния етаж, в тяхната спалня. Седяха заедно на леглото и се опитваха да заглушат врявата отвън, като засилваха радиото. Отначало никой не знаеше какво да каже, бяха твърде шокирани, за да осмислят събитията от деня, но в крайна сметка Робърт заговори:

— Вие знаехте ли?

Първият му въпрос беше пропит с горчивина и гняв. Моника кимна, но от плач не можеше да говори, затова Адам със заекване разказа на Робърт всичко, което трябваше да знае. Родителите му знаели коя е майка му, когато го осиновили, но никога не поискали да научат подробности за нейните престъпления, защото се бояли, че ужасът им може да се прокрадне в отношенията с така желаното дете. Според тях то не можело да носи вина. То било чиста дъска и благодарение на Божията помощ, и той, и те получили забележителна възможност. Винаги го наричали „нашия малък дар от Бога“.

В момента Робърт не се чувстваше като дар от Бога. След няколко часа напрегнато, болезнено обсъждане той се бе оттеглил в стаята си, защото имаше нужда да остане сам. Лежа на леглото, надул до край своя айпод в опит да възпре истерията, нахлула в живота му. Но не можа, не успя и да заспи, така че просто прекара времето, вперил поглед в часовника, докато нощта напредваше бавно.

Хелън ли му беше причинила това? Беше разбрал коя е всъщност Хелън още преди Емилия Гаранита да му каже. Беше пренебрегнал Емилия, когато тя го причака в магазина, но тя все пак успя да изприказва най-същественото. Хелън беше негова леля, а майка му бе серийна убийца. Доколкото можеше да прецени, Хелън се бе опитала

да го защити... но в крайна сметка тя беше единственият човек, който знаеше истинската му самоличност. Единственият, който имаше личен интерес към него. Тя ли бе срутила света му?

Беше захвърлил айпода си на земята и чуваше как родителите му се карат. Те не заслужаваха това. Какво щеше да стане сега със семейството им? Бяха го обичали безусловно през цялото време заедно, но не бяха очаквали да ги връхлети точно това. Тази обикновена и мила двойка не беше направила нищо лошо през живота си.

Надникна през прозореца и сърцето му се сви. Отвън имаше дори повече журналисти отпреди. Бяха обсадени. Без изход за бягство.

86.

Хелън потегли веднага от жилището си, но по пътищата вече имаше задръствания и пътуването до полицейската морга ѝ отне два пъти повече време от обичайното. Упрекваше се, че не е тръгнала по-рано, но бе обърквана от факта, че когато се събуди, до нея лежеше Джейк. Не беше ѝ се случвало нищо такова от много отдавна — винаги тя отиваше в жилището на партньора, а не той в нейното — затова не бе сигурна как трябва да се държи. Така че го остави да си вземе душ и да закуси, а после го помоли да си тръгва. Странно, но не се почувстваха неловко и раздялата им беше приятелска, дори топла. Бяха разговаряли до малките часове, после Хелън бе заспала — за да се събуди след няколко часа напълно облечена, но освежена. Не беше много сигурна как да приема случилото се, но знаеше, че не съжалява.

Докато караше към полицейската морга, Хелън отново се замисли за Робърт. Трябваше ли да се опита да се свърже с него? Щом паркира, извади телефона и бързо написа съобщение. Пръстът ѝ се задържа над бутона за изпращане — дали той би искал да я чуе? Какво би могла да му каже? Ами ако съобщението ѝ попадне в погрешни ръце или го хакнат? Емилия със сигурност би паднала толкова ниско, стига да беше сигурна, че може да ѝ се размине.

Но не можеше просто да си замълчи. Не можеше да остави Робърт да се изправи сам срещу това. Затова написа кратко съобщение, в което казваше, че съжалява много, че той трябва да издържи, докато тя накара местната полиция да отстрани медиите, и го молеше да ѝ напише как се чувства. Беше съвсем недостатъчно при тези обстоятелства, но какво още би могла да каже? Пронизвана от студения вятър на безлюдния паркинг край моргата, Хелън се поколеба още веднъж, после натисна бутона ИЗПРАТИ. Надяваше се с цялото си сърце, че така може да му помогне поне мъничко.

Джим Грийвс беше необичайно сдържан тази сутрин — признак, че знаеше за хаоса в живота на Хелън. Още по-изненадващо, потупа я по рамото, докато вървяха към масата за аутопсии. Хелън не бе виждала никога преди Джим да отправя към някого жест на съчувствие и се трогна, че той изпитваше нужда да ѝ покаже подкрепата си. Благодарни му с усмивка, после двамата се заеха със задачата си. Сложиха маските си и пристъпиха към мумифицираните останки на Антон Гардинър.

— Мъртъв е от около шест месеца — започна Джим Грийвс. — Трудно е да се определи по-точно. Плъховете на онова място са си прекарвали добре. Изгризали са кожата му и повечето от вътрешните органи, но според датирането на съсирената кръв в устата и носната кухина... шест месеца са разумно предположение.

— Убит ли е?

— Несъмнено. Твоят човек е *страдал* преди да умре. Глезените му са счупени, капачките на коленете също. А трахеята му е срязана дълбоко — острието на ножа е прекъснало и гръбначния стълб. Онзи, който го е направил, буквално му е отрязал главата.

— На мястото, където го открихме, ли е убит?

— Изглежда, че не. Липсата на кръв, отсъствието на каквито и да е дрехи и малката дупка, в която е натъпкано тялото подсказват, че е бил убит другаде, а после скрит там. Преди да се вкочани, твоят убиец или убийци са го прегънали и заровили — костите му вече са били счупени, затова им е било по-лесно да действат.

— А сърцето му?

Джим замълча, съзнаващ важността на въпроса.

— На мястото си е. Или поне фрагменти от него. А това, което е останало, си стои там. Изядено е от плъховете — виждат се следите от зъби, ако се погледне отблизо.

Хелън се вгледа в разтворения гръден кош на мъртвия мъж.

— Както казах, открихме кръв под ноктите му, в носната кухина и в устата. Всъщност два вида кръв и ако имаш късмет, едната може да се окаже на убиеца. Ще имам ДНК за теб след час-два.

Хелън кимна, но вниманието ѝ си оставаше приковано към онова, което някога бе било туптящото сърце на Антон. Всичко толкова приличаше на начина на действие на убийцата, но сърцето не беше отстранено. Дали Антон не беше се оказал нещо като тренировъчен

терен за Лайра? Дали не беше ескалирала от мъченията към отстраняване на сърцето при следващите си жертви? Дали Антон Гардинър не беше искрата, запалила огъня, изгарящ ума ѝ?

Беше време да научи повече за живота и заниманията на убития сводник. Хелън благодари на Джим и се отправи към изхода, като остави зад себе си необичайно смълчания патолог насаме с мъжа, изяден от плъховете.

— Е, какво знаем за този човек?

Хелън се обръщаше към екипа, събрал се около нея в оперативната стая.

— Антон Гардинър, дребен сводник и дилър на дрога — започна детектив Граундс. — Роден през 1988 г. от Шалийн Гардинър, самотна майка с множество арести за кражби от магазини. В акта за раждане няма записан баща и е малко вероятно да постигнем някакъв напредък по този въпрос. Не знаем много за Шалийн, но е известно, че доста щедро е предлагала прелестите си.

Въпреки обсъжданата тема малкото жени в екипа едва прикриха усмивките си. У детектив Граундс имаше нещо очарователно старомодно.

— Антон учи в „Сейнт Майкълс“, Бевоа, но не завършва образованието си. Списъкът с провиненията му започва, когато е на около петнайсет. Притежание, кражби, побои. А нататък става все по-дълъг. Но никога не сме го засичали за нещо по-тежко и престойте му в затвора са били кратки.

— А неговите момичета? — попита Хелън. — Какво научихме по този въпрос?

— Върти момичета още от средата на деветдесетте — отвърна Чарли. — Събира доста голяма тайфа. Измъква много момичета от приюти, пристрастява ги към дрога, после ги кара да работят за него. Говорих с няколко момичета, които са имали „отношения“ с него, и според всички е бил голям мръсник. Контролиращ. Жесток. Сексуално садистичен. И силно параноичен. Постоянно бил убеден, че някой го следи, че момичетата заговорничат как да го напуснат, затова често им нанасял ужасяващи побои без причина. Никога не използвал банки — не им вярвал — никога не носел документ за самоличност и винаги

имал нож подръка, дори докато спял. Бил от онези типове, които винаги се озъртат през рамо.

Хелън ги остави да осмислят тези думи, после добави:

— Колко е печелел?

— Изкарвал е добри пари — отвърна детектив Сандерсън.

— Някакви известни врагове?

— Обичайните заподозрени. Никакви съществени инциденти непосредствено преди смъртта му.

Сандерсън се усмихна и поклати глава.

— Тогава защо той се е оказал на прицел? — попита я Хелън и така изличи усмивката от лицето ѝ. — И защо е скрит там? Той е неженен, незначителен сводник, който няма за какво да бъде разобличаван. Не е бил лицемер с любещо семейство, което го чака у дома. Бил е това, което е, и не се е опитвал да го скрие.

— А сърцето е оставено непокътнато — добави детектив Макандрю.

— Именно — сърцето не е отстранено. Тогава какъв е смисълът? Защо го е убила?

— Защото я е нападнал? — предположи детектив Граундс. — Знаем, че е използвал старото кино, за да затваря и измъчва момичетата си.

— Но не е убит там — прекъсна го Хелън. — Убит е другаде, после е заровен в киното. Не се връзва.

— Може би е изчаквала своя миг — след като той я е тормозел — подхвана Форчън. — Издебнала е момента и го е нападнала някъде, където е нямало кой да ѝ попречи. Може да е оставила тялото в киното като послание към другите сводници — и другите момичета?

— Тогава защо го е заровила? — възрази Хелън. — Защо да го крие, ако иска да каже нещо?

Настъпи мълчание. Хелън помисли малко, после каза:

— Трябва да открием къде е умрял. Разполагаме ли с някакви адреси?

— Имаме резултати — отвърна детектив Граунд и повдигна вежди. — Предпочитал е да бъде постоянно в движение. Бил е като охлювите, обикалял е из Саутхамптън с всичко свое на гръб. Старал се е постоянно да бъде на крачка пред враговете си — истински или въображаеми.

— Проверете ги всички до един. Ако открием местопрестъплението, може би ще успеем да го свържем убедително с Лайра. Трябва да научим обстоятелствата около смъртта му. Детектив Граундс ще ръководи.

Хелън сложи край на оперативката и дръпна Чарли настрана. Искаше да я разпита има ли напредък с проследяването на другите потребители от форума, но не получи възможност. От централата се обадиха с новина, която накара всички да замръзнат на място — Ейнджъл беше убила отново.

87.

— Страхотна борба е имало.

Чарли и Хелън стояха на вледенената товарна площадка и оглеждаха касапницата, която се разкриваше пред тях. Млад мъж — около двацет и пет годишен, силно татуиран — лежеше на асфалта, а главата му лежеше в голяма локва кръв. Дълбокият прорез на сред лицето му вече беше сниман от криминалистите, но Хелън бе по-заинтересувана от торса му. Беше нарязан на ивици, очевидно при яростно нападение с нож, но вътрешните му органи бяха останали непокътнати.

Думите на Чарли накараха Хелън да отклони поглед от ужасяващата гледка. Имаше право. Навсякъде наоколо имаше кръв — по контейнерите там, където някой беше паднал тежко, по земята там, където се бяха борили, по пътеката, по която оцелелият си беше тръгнал. Отпечатъците от стъпки бяха малки и приличаха на следи от ботуши с високи токчета — Ейнджъл.

— Май най-сетне си е намерила майстора — продължи Чарли.

Хелън кимна, но не каза нищо. Какво се бе случило тук? Защо тя не го беше упоила като другите? Изглежда, се бе водила отчаяна битка на живот и смърт. Може би Чарли имаше право. Вероятно късметът на Ейнджъл най-после бе свършил.

— Моряк. Сигурно чуждестранен. Вероятно неженен. Необичаен избор от нейна страна — каза високо Хелън, докато оглеждаше странните татуировки по тялото.

— Може би вече й е по-трудно да си намира жертви.

— Но въпреки това не може да се спре — отвърна Хелън. Стряскаща констатация.

Чарли кимна, но не отговори. Тялото беше частично облечено и Хелън започна да го изучава по-подробно. Вероятно Ейнджъл е изгубила равновесие при сблъсъка и не е успяла да се оправи с жертвата по обичайния си начин. Гърдите му изглеждаха като

накълцани — тук нямаше нищо от предишната ѝ прецизност. Само ярост и жестокост.

— Какво открихте? — попита Хелън шефа на криминалистите.

— Дълбок прорез на лицето. Буквално е пронизан през окото. Смъртта е настъпила моментално.

— Нещо друго?

— Изглежда, е извършвал някаква сексуална дейност миналата нощ. Има следи от сперма по пениса му, а хълбоците му са силно натъртени. Кое то подсказва, че сношението е било грубо, може би дори изнасилване.

Хелън неволно почувства изблик на съчувствие към Ейнджъл. Дори след толкова години нищо не я вбесяваше повече от сексуалните престъпления и винаги изпитваше само съжаление към жертвите, независимо колко изпаднали бяха самите те. Часовете след изнасилването приличаха на бавна смърт, на рак, който те изяжда отвътре, не иска да те пусне, не иска да те остави да живееш. Ейнджъл беше неуравновесена, дори луда, но такова нападение би я тласнало още по-дълбоко в бездната.

Тя също би трябвало да е силно пострадала, може би и тежко ранена. Дали сега щеше да се скрие от света и да изчезне завинаги? Или щеше да се отправи в последна отчаяна атака?

88.

Поройният дъжд валеше неспирно. Не миеше, а сякаш нападаше града и гневните му пръски отскачаха от паважа. Образуваха се дълбоки локви, които се изпречваха на пътя ѝ, но тя без грам колебание крачеше направо през тях. Водата проникваше в маратонките ѝ, мокреше болящите я крака, но тя не спираше. Не трябваше да допуска малодушие, за да загуби кураж и да се върне обратно.

Беше се намръзнала до кости, главата ѝ пулсираше, изпитваше зверска болка, откакто шокът започваше да отминава. Струваше ѝ се, че се откроява, затова ускори крачка. Колкото по-бързо вървеше, толкова по-малко куцаше. Беше с качулка и бейзболна шапка, но някой по-наблюдателен минувач все пак можеше да забележи големите синини около очите и носа ѝ. Беше си намислила обяснение, но не беше достатъчно сигурна дали ще може да говори. Затова продължаваше да върви.

Най-после стигна до сградата. Тя отново се поколеба — от страх? срам? любов? — после забърза към нея. Нямаше представа какво може да я очаква, но знаеше, че трябва да постъпи точно така.

Мястото изглеждаше невзрачно, но гостоприемно. Почука на вратата и зачака, като се озърташе, за да види дали някой не я наблюдава. Но нямаше никого. Беше сама.

Нямаше отговор. Потропа отново. За бога, с всяка секунда ставаше все по-зле.

Този път чу стъпки. Отдръпна се от вратата и се стегна в очакване на приближаващото.

Вратата се отвори полека и се появи жена с пълна фигура. Тя зърна силуета с качулка и се спря.

— Мога ли да помогна? — Тонът ѝ беше любезен, но предпазлив. — Аз съм Уенди Дженингс. На посещение при някого ли идваш?

В отговор жената отметна качулката и свали шапката си. Уенди Дженингс ахна.

— Мили боже! Горкото момиче, ела, влез. Трябва да се погрижим за това.

— Добре съм.

— Хайде. Не се бой.

— Не искам нищо за себе си.

— Какво искаш тогава?

— Това.

Тя дръпна ципа на якето си и извади мекото вързопче, което беше скрито отдолу. Уенди погледна спящото бебе, увито в топло одеяло, и осъзна какво ѝ предлагаша.

— За бога, вземи го — изсъска жената.

Но Уенди Дженингс се дръпна назад.

— Чуй ме, скъпа, виждам, че си в беда, но не можем да вземем бебето ти просто така.

— Защо не? Това е детски дом, нали?

— Да, разбира се, но...

— Моля, не ме карай да ти падам на колене. — Уенди Дженингс потрепна от тона ѝ. Беше пропит от искрено страдание, но и от гняв. — Не мога повече да се грижа за нея — продължи жената.

— Виждам го и разбирам, наистина, но си има начини как стават тези неща. Длъжни сме да спазваме процедурите. Най-напред трябва да повикаме социалните служби.

— Никакви социални служби.

— Нека тогава да се обадя на „Спешна помощ“. Да те прегледат и после да поговорим за бебето ти.

Беше капан. Със сигурност. Беше се надявала, че ще открие някой добър човек, някого, на когото да се довери, но тук нямаше такъв. Тя се завъртя на пети.

— Къде отиваш? — извика Уенди. — Остани, моля те, нека го обсъдим.

Но тя не отговори.

— Не искам да ти навредя.

— Да бе, как ли не.

Поколеба се, после се обърна, направи голяма крачка напред и се изплю в лицето на Дженингс:

— Трябва да се срамуваш от себе си.

Тръгна надолу по улицата, без да поглежда назад, притиснала бебето си към гърдите. Сълзите се стичаха по лицето ѝ — едри, безнадеждни сълзи на безсилие и ярост.

Последният ѝ шанс се стопи. Последната ѝ възможност за изкупление.

Сега я очакваше само смъртта.

89.

Нямаше и лъч надежда. Полицаяте бяха избутали по-надалеч глутницата репортери и напомнили за отговорностите им, но щом си тръгнаха, се започна пак. Тропането по вратата, въпросите през процепа за писма. Някои опитваха да минат отзад, прескачаха живия плет и чукаха по задната врата. Надничаха през стъклата на верандата като таласъми.

Робърт и родителите му вече живееха в постоянен полумрак на горния етаж. Отначало мислеха, че тук ще са скрити от погледите, но когато видяха фотограф да наднича от прозореца на втория етаж на отсрещната къща, спуснаха плътно пердетата. Сега се държаха като нощни създания, притаени в мрака, хранещи се с консерви и пакетирани храни — по-скоро съществуваха, отколкото живееха.

Отначало Робърт избягваше напълно интернет, въобще не искаше да влиза. Но когато това е единственият ти прозорец към света, е трудно да се въздържиш. И щом влезе, вече не можеше да устои. Националните медии бяха нахлули в града и отново бяха възкресили страшилището Мериан в целия ѝ блясък. Не искаше родителите му да виждат, знаеше, че ще ги нарани, затова се заключваше в стаята си и четеше. Оpoznavаше майка си. С изненада установи, че малко ѝ съчувстваше — явно беше претърпяла ужасяващ тормоз и липса на грижи — но престъпленията ѝ представляваха смразяващо четиво. Очевидно е била интелигентна — по-умна от него? — но не достатъчно, за да успее да се отдръпне от ръба на пропастта. Животът ѝ беше приключил по отвратителен и потискащ начин. Според сайта на „Нешънъл инкуайърър“ куршумът я беше пронизал в сърцето и тя бе издъхнала в ръцете на сестра си. После животът на Хелън беше изложен на показ, а сега идваше и неговият ред. Всеки невзет изпит, всяка дребна непредпазливост, всеки сблъсък със закона бяха изровени от медиите. Искаха да го представят като неудачник, нищожество, насилник, круша, която не е паднала по-далеч от дървото. Лошо семе. Беше толкова вбесен от тази саморазправа с него и родителите му, че

когато Хелън Грейс му изпрати съобщение в знак на подкрепа, ѝ отговори троснато и грубо. Журналистите може би прихващаха съобщенията им, а може би не. Не му пукаше.

Трябваше да направи нещо. Категорично не можеше да стои със скръстени ръце. Родителите му страдаха неописуемо, не смееха да се видят или да говорят с приятелите си, бяха очернени покрай него. Робърт реши, че трябва да отклони вниманието на глутницата, да им подхвърли нещо друго, с което да се занимават. Дължеше го на хората, които го отгледаха още от раждането му.

Взе превръзката, на която доскоро висеше ранената му ръка, и я нави по няколко пъти около дланите си. В ума му се оформяше план. Отчаян план, с който да се сложи край на всичко, но какво друго би могъл да направи? Беше притиснат в ъгъла и вече нямаше къде да избяга.

90.

Тони остана изумен от промяната. Знаеше за молбата на Мелиса за чисти дрехи и грим, но въпреки това не бе очаквал, че ще изглежда толкова различно. Досега я беше виждал само в работен екип, в униформата на секс работничка — ботуши, мини пола и къса блузка над пъпа. Облечена с джинси и обикновена блуза, с коса, събрана на хлабава конска опашка, изглеждаше щастлива и спокойна.

Тя го поздрави плахо, сякаш не знаеше какво да очаква сега, след като бяха прекарвали разделени известно време. В интерес на истината и той не беше съвсем сигурен как да подходи, но сега, когато вече беше тук, му се стори най-естественото нещо на света да я прегърне. Като се бояха да не ги разкрият, изтичаха нагоре по стълбите, но този път водени не от страстта, те просто останаха да лежат един до друг на леглото, хванати за ръце и загледани в тавана.

— Съжалявам, ако съм ти докарала неприятности — каза тихо Мелиса. Явно се беше досетила, че е женен, въпреки че халката му бе останала на нощното шкафче у дома. — Не съм искала.

— Грешката не е твоя. Не бива да се чувстваш виновна... Такава ми е работата.

Насили се да ѝ се усмихне леко, а тя му отвърна.

— Не искам да те направя нещастен, Тони. Не и след цялата ти добрина към мен.

— Не си ме направила нещастен.

— Добре. Защото си мислех за онова, което ми каза. Прав си. Искам да се променя.

Тони не отговори нищо, несигурен накъде биеше.

— Ако можеш да ме включиш в нужните програми, за да се откажа от дрогата, ще го направя. Не искам да се връщам на улицата. Никога.

— Разбира се. Ще направим всичко, за да ти помогнем.

— Ти си добър човек, Тони.

Тони се засмя.

— Нищо подобно.

— Случва се хората да бъдат наранени, Тони. Такъв е животът. Това не те прави лош. Затова не се упреквай. Ти и аз... станалото — станало, така че можеш да се върнеш при жена си, няма проблем. Няма да се вкопчвам в тебе, обещавам.

Тони кимна, но без усещане за задоволство или облекчение. Това ли желаеше? Връщане към нормалното?

— Освен ако не ме искаш, разбира се — продължи тя с усмивка. — Ти решаваш. От мен не зависи нищо, ти определяш. На твое място щях да постъпя мъдро и да се върна при жена си.

Двамата потънаха в мълчание, загледани пак в причудливите пукнатини по тавана. Пред него се разкриваше ново бъдеще. Беше пълна лудост, разбира се, и все пак по някакъв странен начин бе изпълнено със смисъл. Но щеше ли да има смелостта да се впусне към него?

91.

Детектив Граундс гледаше смаяно. Не бе виждал никога нищо подобно. Беше истински погром.

Антон Гардинър им се изплъзваше и в смъртта, също както и приживе — беше сменял базата си постоянно, за да обърка полицията и конкурентите си. На негово име нямаше собственост, предпочиташе краткосрочните наеми, така че да не се охарчва, ако се наложеше да изчезне внезапно. Но в края на краищата тъкмо това беше довело детектив сержант Бриджис и екипа му до пробива, от който се нуждаеха. Антон Гардинър беше плащал само в брой — не му допадаха следите, които оставят чековете и кредитните карти, затова няколко часа въртене на телефони и притискане на собственици да дадат сведения за хора, плащали кеш за наемане за кратък срок през последните дванайсет месеца — и отговарящи на описанието на Антон — най-после дадоха резултат.

Собственикът им отвори с готовност приземния апартамент на Касъл роуд, за да го огледат. Но и той остана шокиран като Бриджис от гледката, която ги посрещна. Натрошени столове, съборени маси, единственото легло — преобърнато на пода, а нарязаният матрак захвърлен отгоре — сякаш някой беше обявил безмилостна война на жилището. В спалнята, под разбитото легло, мръсно кафяво петно се разливаше в разкривен кръг, поне метър в диаметър. Детектив Граундс нареди на един от полицаите да се обади за екип криминалисти, но нямаше нужда някой да му казва, че петното беше от изсъхнала кръв. Някой бе кървил до смърт в тази мрачна стая.

Частта от килима с петното беше едно от малкото неща, останали непреобърнати. Дори тук, в това тясно помещение, гардеробът беше счупен, ъглите на килима бяха заметнати. Докато оглеждаше и другите стаи в жилището, сержант Бриджис се опитваше да си представи разигралите се събития. Две неща ставаха напълно ясни. Първо, някой — вероятно Гардинър — беше нападат и убит тук. И второ, някой беше търсил нещо.

Но какво? И защо бяха готови да убиват, за да го докопат?

92.

— Абсолютно сигурна ли си?

Хелън усети, че е повишила глас — няколко души вдигнаха глави в оперативната стая — затова понижи тон и затвори вратата на кабинета си, преди да продължи разговора.

— Сто процента — каза гласът в другия край на телефонната линия. Говореше с Мередит Уокър, главен криминален експерт в Централното управление на Саутхамптън. — Сравнихме ДНК от слюнката по лицето на Гарет Хил с ДНК от двата вида кръв по тялото на Антон Гардинър. Няма съвпадение. Ако кръвта под ноктите на Гардинър е от неговия убиец, значи е убит от някого другиго.

— Не от Ейнджъл?

— Няма такава вероятност. Преглеждаме базата данни за съответствие. Ще ти съобщя веднага, щом получим нещо.

Хелън приключи разговора. Този случай още веднъж правеше завой. Всеки път, когато им се струваше, че са се приближили до Ейнджъл, тя им се измъкваше отново. Излезе от кабинета си и повика Чарли. И нейните новини не бяха по-добри — нямаше напредък по разкриването на останалите потребители от форума „Фестивал на кучките“. Което означаваше, че им оставаше само една посока за проучване.

— Нареди на Сандерсън да поеме търсенето временно и ела с мен — каза Хелън на Чарли. — Ти и аз имаме среща с един лъжец.

93.

— Здравей, Чук.

Джейсън Робинс се обърна и видя Хелън и Чарли да влизат в кабинета му. Той скочи от бюрото, втурна се покрай тях и затвори вратата тихо, но плътно.

— Кой ви пусна да влезете? — попита. — Не ви ли трябва съдебна заповед или нещо подобно?

— Идваме само да си поприказваме. Казахме на момичетата в приемната, че трябва спешно да говорим с теб по полицейски въпроси, и щом видяха служебните ни карти, ни пуснаха на драго сърце.

Джейсън хвърли поглед на секретарките, които си шушукаха зад бюрата.

— Мога да ви обвиня в тормоз. Тази вече — каза той, като посочи Чарли — ми пише писма денонощно, звъни ми... няма край.

— Е, съжалявам, но „тази“ има още няколко въпроса към теб — прекъсна го Чарли. — Въпроси за Ейнджъл.

— Не започвайте пак.

— Имам портрет, който бих искала да погледнеш.

— Казах ти, че не познавам тази „Ейнджъл“...

— Ето го — продължи Чарли, като не обърна внимание на протестите му, и му подаде полицейския портрет на Лайра.

Джейсън го взе неохотно.

— Разпознаваш ли тази жена? Тя ли е Ейнджъл?

Джейсън погледна Хелън. На челото му избиваше пот.

— За последен път. Никога не съм ползвал Ейнджъл. Никога не съм я срещал. Бях жертва на кражба на самоличност. Някой е клонирал картата ми и я е използвал, за да...

— Защо тогава не я блокира? — изляя Хелън. Раздразнението й беше надделяло над професионалната сдържаност.

— Моля?

— Говорихме с твоята банка. Оказва се, че никога не си съобщавал за никакви съмнителни действия с твоята карта. Всъщност

си продължил да я използваш след предишната ни среща. В „Морисънс“, в „Буутс“, да продължавам ли?

Този път Джейсън нямаше какво да възрази.

— Ще ти дам последен шанс, Джейсън. И ако не спреш с глупостите и не ми разкажеш за Ейнджъл веднага, ще те арестувам за възпрепятстване на разследването — продължи Хелън, като повишаваше глас. — Ще те прекарам пред всичките ти колеги, но ще оставя детектив сержант Брукс след нас. Тя ще им зададе няколко добре подбрани въпроса, след които у тях няма да остане никакво съмнение, че техният шеф обича да спи с проститутки и после да се хвали за това онлайн пред други нещастници. Може дори случайно да ги насочим към някои от твоите писания. Сигурна съм, че ще им хареса да научат повече за Чука и неговия голям ку...

— Добре, добре, по-тихо, по дяволите — примоли се Джейсън, като пак хвърли поглед към колегите си от другата страна на стъклото. Мнозина от тях вече ги зяпаха открито.

— Може ли да отидем някъде другаде? — попита той.

— Не. Започвай да говориш.

Джейсън сякаш понечи да протестира, после пак се отпусна в стола си.

— Никога не съм я ползвал.

— Какво?

— Никога не съм спал с Ейнджъл. Всъщност срещал съм я само веднъж.

— Но в постове си казваш, че си спал с нея много пъти — възрази Чарли. — Че си я „оправял по всички възможни начини“.

Настъпи дълго мълчание. Потното лице на Джейсън беше почервенияло от срам.

— Лъжех. Никога не съм спал с нея. Никога не съм спал с проститутка.

— Съчинил си всичко? — попита невярващо Хелън.

Джейсън кимна, навел глава.

— Казвах на другите пичове каквото очакваха да чуят.

— На другите пичове във форума? „Краля на мацките“, „До дупка“, „Черната стрела“...

— Да. Искях да се впиша. Искях те да ме харесват.

Хелън погледна Джейсън. Самотата му бе трагична и за първи път Хелън изпита капчица жалост към този разведен мъж.

— Кога се срещна с Ейнджъл?

— Преди четири дни. Едно от другите момчета ми каза къде мога да я намеря и отидох да я потърся. Тя беше там.

— Какво стана?

— Взех я. Потеглихме към Комън.

— И?

— Тя искаше да си приказваме. Питаше ме разни неща. Неангажиращ разговор, нали знаете. После... после ме попита дали съм женен. И не знам защо, но въпросът ѝ сякаш ме удари като тухла.

Какво искаш да кажеш?

— Изкара ме от релси. Беше най-обикновен въпрос, но... — Джейсън замълча, връхлетян от емоцията на спомена. — Но се разплаках.

Най-после вдигна поглед. Хелън остана поразена от безнадеждността в очите му.

— Разказах ѝ всичко. Колко ми липсва жена ми. Колко ми липсва Емили.

— Какво направи тя?

— Нищо особено. Не ѝ хареса да говоря така. Каза едно-две неща — „ще го преодолееш“ и други подобни — после поиска да спра колата.

— И тогава какво?

— Слезе. Слезе и си тръгна. И това беше последният път, когато я видях, заклевам се пред Господ.

Хелън кимна.

— Вярвам ти, Джейсън, и знам, че е трудно да се говори за това. Но истината е, че си извадил голям късмет. Повярвай ми, нещата можеше да се развият много по-зле.

— Тя ли е била... всички тези мъже по вестниците?

— Да, ето защо е толкова важно да я открием. Затова, моля те, огледай хубаво портрета и ми кажи — това ли е Ейнджъл?

Джейсън взе скицата отново. Разгледа я внимателно и отсече:

— Не.

Чарли хвърли тревожен поглед към Хелън, Хелън не ѝ обърна внимание. Усещаше как случаят още веднъж се заплита пред очите ѝ.

— Погледни пак. Лайра Кембъл е нашият заподозрян номер едно. Приликата с нея е голяма, сигурен ли си, че това не е Ейнджъл?

— Абсолютно. Няма нищо общо с нея.

В този момент Хелън разбра, че са се върнали в самото начало.

94.

Хелън се проклрнаше горчиво. Сега бе толкова очевидно, че с целия й екип са били *изиграни*. Като изпрати Чарли обратно в управлението да събере необходимите улики, Хелън тръгна направо към защитеното жилище, придружена от двама униформени полицаи. Досега се бяха отнасяли с Мелиса като с кралска особа — Хелън се питаше как ли ще реагира, като я тикнат на задната седалка на полицейската кола, закопчана с белезници.

Отначало им се стори, че в къщата няма никого. Хелън заудря вбесена по вратата — дали Мелиса не беше успяла някак си да избяга? Полицаяте отпред настояваха, че не е напускала сградата, но човек никога не можеше да е сигурен. Най-накрая в шпионката се появи око и се чу пресипналият глас на Мелиса да пита укорително кои са и какво искат. Изненада се, когато разбра, че е Хелън. Беше още по-изненадана — и огорчена — когато половин час по-късно се озова в стаята за разпити на Централното управление, обстрелвана с въпроси.

— Защо го направи, Мелиса?

— Какво? Какво смятате, че съм направила?

Тя отговори на въпрос на Хелън с въпрос, сякаш обидена от самия намек, че е замесена в нещо нередно. Държеше се отвратително.

— Защо уби Антон Гардинър?

— Що за въпрос.

— Той насилваше ли те? Пари ли ти трябваха?

— Не съм го пипнала и с пръст.

Хелън се втренчи в нея. Посегна надясно и издърпа лист хартия от папката си.

— Току-що получихме пълния анализ на кръвта, открита по тялото на Антон Гардинър. Както можеше да се очаква, много от собствената му кръв — не е изненадващо, като се има предвид нивото на насилието, упражнено върху него. Но съществува и друг източник на кръв. Намерихме следи от нея под ноктите на Антон и дори по два

от зъбите му — изглежда, е драскал и хапал нападателя си, докато се е отбранявал.

Хелън я остави да осмисли казаното, после продължи:

— Това е твоята кръв, Мелиса.

— Как ли пък не.

— Бих ти препоръчала оттук нататък на разпита ти да присъства адвокат...

— Не ми трябва адвокат. Кой разпространява лъжи за мен?

— Имаме съвпадение, Мелиса. Прекарахме ДНК анализа на кръвта през Националната полицейска компютърна система и излезе твоето име.

Мелиса я гледаше, без да признава нищо. Хелън продължи, като извади още листове от папката си:

— Преди три години си влязла в пререкание с друга секс работничка — Абигейл Стивънс. Спречкване за клиент. Тя те е обвинила в нанасяне на телесни повреди, ти си отвърнала със същото и както е нормално в такива случаи, от двете са поискани образци на ДНК, които са взети чрез намазка от устата. Стандартната практика е такива образци да се съхраняват десет години в националната база данни.

Хелън замълча, после продължи:

— Може да си мислела, че сме го унищожили, може въобще да си забравила, че си го давала, но си остава фактът, че това е твоята кръв.

Мелиса понечи да я прекъсне, но Хелън не ѝ позволи.

— Убила си Антон Гардинър и си го заровила в старото кино. После си чула, че рушащата се сграда е обявена за продан. Това те е притеснило, ето защо, когато изникна възможност да лепнеш убийството на друг, ти се възползва. Антон никога не е бил жертва на Ейнджъл, той е твоя жертва.

— Дано да можете да го докажете, иначе ще съжалявате.

— Един от служителите ми тази сутрин извърши обиск на адрес в Битърн парк. Антон е забелязан за последен път близо до приземния апартамент, който е наемал на Касъл роуд. Жилището е потрошено и обърнато с главата надолу, а в спалнята открихме следи от съсирена кръв. Много. Твоя и на Антон? Съвсем скоро ще имаме резултати от анализа.

Мелиса се смръщи. Но Хелън вече беше забелязала реакцията ѝ при споменаването на Касъл роуд и знаеше, че я е хванала натясно.

— Антон не е обичал да пуска корени, нали? Бил е човек, на когото му харесва да се мести, да си придава загадъчен вид. А се е носел слух, че където отиде той, там отиват и парите му в брой. Не вярвал на банките, нали? И винаги спял с нож под възглавницата. Е, ти може би си събрала две и две или пък си чула слуховете. Така или иначе, парите са ти трябвали, нали?

— Говориш пълни простотии.

— Изхвърлили са те от квартирата ти, защото не си плащала наема и си имала големи дългове за дрога. Трябвали са ти пари. И кинтите на Антон са щели да покрият всичко. Колко имаше?

Мелиса понечи да отговори, но в последния момент се удържа. *Явно не са били достатъчно*, помисли си Хелън, *ако въобще тези пари са съществували*. Дали тя не беше измъчвала и убила сводника си напразно?

Последва дълго мълчание, преди Мелиса най-накрая да отговори:

— Без коментар.

— Съветът ми е да спрем засега. По време на това прекъсване ще получиш възможност да се обадиш на адвокат, което ти препоръчвам горещо да направиш. Когато се върнем, ще ти прочета правата и ще те арестувам официално по подозрение в убийство, нанасяне на телесни повреди, неправомерно лишаване от свобода, кражба и възпрепятстване на правосъдието. Да не говорим за изгубеното време на полицията. Как ти звучи?

Гневът на Хелън най-после изби на повърхността и Мелиса скочи като опарена. Изправи се на крака и насочи пръст към Хелън през масата:

— Доведи Бриджис.

— Моля?

— Доведи Тони Бриджис. Той ще се оправи с всичко.

— Какво искаш да каж...

— Доведи го. ВЕДНАГА!

Докато Хелън се връщаше в оперативната стая, в ума ѝ се въртяха дузина сценарии, един от друг по-лоши. Какво имаше предвид

Мелиса? Какво бе направил Тони? И защо тя беше толкова уверена, че той може да я отърве?

95.

Тя отвори вратата на фризера и допря чело до ледената повърхност. Главата ѝ бучеше, пресните рани по лицето ѝ пулсираха, струваше ѝ се, че може да припадне всеки момент. Фризерното отделение беше изоставено да замръзне цялото и сега го усещаше като голяма хладна длан, обхващаща лицето ѝ. За миг се почувства умиротворена, почти спокойна. Но после плачът започна отново и я върна в действителността.

Отвори вратата на хладилника и си взе кутийка „Кола“ от лавицата. Изгълта я на един дъх. После се обърна и си тръгна, като остави хладилника да зее, а слабата му светлина да хвърля жълтеникави отблясъци върху мръсния балатум.

Амелия лежеше на леглото и пицеше от глад. Тя погледна бебето си за миг, ненавиждайки зависимостта си от него. Защо тя? Не можеше ли това момиче да се падне на някоя по-подходяща жена. На някоя по-свястна? Беше отроче на курва и убиец. Прокълната още преди да започне живота си.

Главата я зацепи още по-силно, когато плачът на бебето се усили, затова тя го грабна и с едно заучено движение повдигна блузата си и насочи нацупените устнички на Амелия към зърното си. Когато бебето ѝ започна да суче, почувства замайване и световъртеж. Не беше успяла да заспи миналата нощ, разкъсвана от гняв и отчаяние, и сега се чувстваше слаба и несигурна. Наместила Амелия в сгъвката на ръката си, пропълзя нагоре в леглото, за да може да отпусне глава поне за малко. Здравата хватка на Амелия върху зърното ѝ не отслабваше нито за миг, детето бе в блажено неведение за терзанията на майка си.

Когато се събуди малко по-късно, Амелия лежеше в ръцете ѝ, нахранена и заспала, с капчици мляко по устните.

През нощта дълго бе обмисляла как да се справи с проблемите си. Отначало смяташе да остави Амелия на стъпалата пред болницата Саут Хънтс или дори да я даде на някого на улицата, но вече не искаше да я оставя на непознати. Беше загубила вяра в човешката доброта.

Кой знае какво можеха да ѝ причинят? На какви мъчения можеше да я подложат? Естествено, тя не можеше да се върне при семейството си, значи трябваше да го свърши сама.

Веднъж решила, проблемът беше само как да го направи. Не можеше да я удари. Не можеше да си представи и че ще използва възглавницата. Въпреки всичко знаеше, че самообладанието ще ѝ изневери. По-добре беше да го направи при храненето. Амелия харесваше доста да суче от шише и ако тя натрошеше хапчетата на дребно... Аптеката скоро щеше да отвори и можеше да вземе нужното. После всичко щеше да свърши.

Изглеждаше съвсем просто. И все пак тя съзнаваше, че това ще бъде най-трудното нещо, което някога ѝ се е налагало да направи. Знаеше, че ще донесе покой, но защо тогава стомахът ѝ се свиваше само при мисълта за това? Беше убивала без угризения, бе унищожавала с наслада онези дребни мръсни невестулки, които се наричаха бащи и съпрузи. Но сега се колебаеше. Не само защото бебето беше нейна плът и кръв, а и защото изпитваше вътрешни съмнения. Беше се насилвала с месеци да се накара да мрази малкото същество, но вече не можеше да отрича — изпитваше жалост към него.

А това беше чувство, което не бе изпитвала от много, много дълго време.

96.

— Ще те улесня. Ето.

Тони Бриджис плъзна плика през масата в пъба. Хелън не отделяше очи от него, сякаш се опитваше да проникне с поглед в главата на мъжа, на когото беше вярвала винаги.

— Това е оставката ми — продължи Тони.

Хелън се поколеба, после все пак отмести очи. Отвори плика и прегледа писмото.

— Тони, прибързано е. Ти се издъни жестоко, но може би има начин да се оправим, да те отстраним от оперативна работа, да те пратим на бюро...

— Не. Трябва да напусна. По-добре е за мен. И за теб. Аз... аз имам нужда от време, за да бъда с Никола. Трябва да ѝ кажа какво се случи. И да видя дали ще заслужи прошката ѝ. Поне този път ще сложа нея на първо място.

Хелън виждаше, че е твърдо решен. Беше дълбоко огорчена, че губи един от най-добрите си служители — един от най-добрите си приятели в управлението — но той явно беше взел решение и нямаше смисъл да спори с него.

— Знаех, че ще се опиташ да ме разубедиш, затова оставих копие в кабинета на Харууд по пътя насам.

Хелън не можа да сдържи усмивката си. Колко типично за Тони — стриктен до края.

— Какво се случи, Тони?

Той я гледаше право в очите, докато говореше, отказващ да избяга от отговорност.

— Бях слаб, пожелах я и... Не може да е извинение, но животът ми беше толкова... пуст. Толкова празен. А тя ми предложи нещо, което няхах. Истината е, че вероятно още щях да съм с нея, ако тя не беше... Нуждаех се да го направя. Трябваше да си напомня кое е важното. Какво обичам. Сега знам, че искам Никола. Искам тя да бъде

щастлива, ние да бъдем щастливи. Заделил съм малко пари настрана, така че... така че ще прекарам известно време с жена си.

Хелън беше поразена от целеустремеността му. За човек, който беше сгрешил така, който се беше прецакал толкова, Тони имаше изненадващо ясна представа какво е длъжен да направи. Силата на чувствата му бе достойна за възхищение, но все пак загубата беше голяма.

— Знам, че можех да се опитам и някак си да се измъкна от положението, но предадох жена си, предадох и полицията. Когато за първи път разговаряхме с Мелиса, ѝ разказах за Ейнджъл — какво бяхме научили, какво не знаехме — и тя измисли Лайра, за да запълни празнините. Каза ми каквото исках да чуя. Никога нямаше да успее да ни отведе в задънена улица, ако не бях ѝ разкрил секретни подробности от разследването. Вързах се на най-стария номер в света. За да те предпазя, за да предпазя екипа, е най-добре да си ида. — Хелън искаше да го прекъсне, но Тони не беше свършил. — Ако нямаш нищо против, няма да се връщам повече в управлението. Предпочитам да ме запомнят в добра светлина. Какъвто бях.

— Разбира се. Ще говоря с „Човешки ресурси“ и предполагам, че те ще ти се обадят. Ще се опитам да издействам най-добрите условия за теб, Тони.

— Вече направи достатъчно. Съжалявам само, че в крайна сметка аз направих толкова малко.

С тези думи стана, внезапно връхлетян от чувствата. Явно искаше да си тръгне и Хелън не го спря.

— Грижи се за себе си, Тони.

Махна с ръка, когато си тръгваше, но не се обърна. Беше един от най-обещаващите полицаи, неин съмишленик, а вече го нямаше. Ейнджъл все още бродеше някъде там, а Хелън бе по-сама от всякога.

97.

— Онова, което ще ви кажа, си остава в тази стая. Не можем да си позволим никакви ненужни разсейвания — това не бива да изтича. Затова не го обсъждайте, не казвайте на приятелите или партньорите си. Настоявам за пълно мълчание.

Екипът се беше събрал спешно в оперативната стая. Целият, с изключение на детектив Форчън, когото не успяха да открият. На Хелън не ѝ се искаше да започва, без да присъстват всички, но нямаше избор. Трябваше да пресече нещата още в зародиш.

— Несъмнено сте чули слуховете, но за съжаление, трябва да кажа, че те са верни. Тони Бриджис е влязъл в сексуални отношения с Мелиса Оуен и е компрометирал разследването.

Екипът, естествено, беше чул слуховете, но въпреки това потвърждението им подейства като плесница.

— Лайра Кембъл е задънена улица, опит на Мелиса да прехвърли вината за убийството на Антон Гардинър върху някого другого. Смятала е, че ще може да използва Тони, за да се измъкне от примката. Единственото хубаво нещо в цялата тази неприятна бъркотия е, че тя ще лежи в затвора за деянията си. Тони... Тони няма да се върне. Подаде оставка този следобед. Чарли ще поеме задълженията му.

Хелън хвърли поглед към Чарли, която този път избегна да срещне очите ѝ. Хелън се поколеба, подразнена, после продължи:

— Така че започваме отначало.

Няколко глави се надигнаха, затова Хелън продължи бързо:

— Имаме някои нови сведения, които могат да се окажат полезни. Криминалистите са готови с анализа на кръвта, открита на товарната площадка. По сандъците и по земята има много кръв от жена с нулева кръвна група, злоупотребяваща с алкохол, успокоителни и кокаин. Още по-интересно, има повишено ниво на пролактин. Което сочи категорично, че тя кърми.

Чуха се въздишки. Изненадващо развитие, което значително повишаваше залозите.

— Ейнджъл може би има бебе или е родила наскоро, така че все някой някъде трябва да е влизал в контакт с нея. Може да са личен лекар, предродилна помощ, благотворителна организация, социални служби, „Спешна помощ“ или просто местна аптека. Благодарение на Джейсън Робинс имаме нов портрет робот на Ейнджъл с повече детайли на лицето — детектив Макандрю ще ги раздаде — затова ви искам всичките, и имам предвид всичките, навън, да задавате точните въпроси на точните места.

Хората от екипа се канеха да се разотидат, но се спряха заради внезапната поява на детектив Форчън.

— Повикването се отнасяше за целия екип, детектив Форчън — упрекна го Хелън.

— Знам и съжалявам, госпожо — отговори младият полицай и се изчерви. — Но работехме по техническата част с момчетата... и мисля, че може да съм открил нещо.

Екипът седна по местата си в очакване.

— Опитвахме се да проследим айпи адресите на останалите пишещи във „Фестивал на кучките“. Да видим дали можем да засечем някои от другите мъже, влизали в контакт с Ейнджъл. Нямахме голям успех, но когато преглеждах постовете, забелязах нещо. Някои повтарящи се изрази и начини на изписване.

Сега имаше цялото внимание на Хелън. Тя предугаждаше накъде тръгват нещата и ако беше права, това щеше да промени всичко.

— Няколко мъже използват много често форума — анонимни автори, като „Краля на мацките“, „До дупка“, „Острието“, „Черната стрела“, които споделят сексуалните си преживявания и окуражават други потребители, като Саймън Букър, Алън Матюс и Кристофър Рейд да потърсят Ейнджъл. Те им казват къде могат да я намерят и какво тя може да направи за тях. Препрочитях постовете им, докато техниците си вършеха работата, и забелязах, че „Краля на мацките“ използва многократно израза „разчекни тази кучка“. Тогава си спомних, че „Острието“ също използва този израз. Забелязах също, че и двамата пишат „сфирка“ с „ф“, също като „До дупка“. Освен това и тримата постоянно грешат думата „екстази“ като „есктази“. Затова сравних всичките им постове и... правописът, пунктуацията, грешките са идентични.

— Значи през цялото време издирваме тия тримата, докато те всъщност...

— Те са един и същ човек — продължи детектив Форчън.

— Те са Ейнджъл.

Още докато го изричаше, Хелън изпита леко замайване.

— Тя насочва жертвите си към себе си.

Екипът изглеждаше смаян. Сега ставаше ясно защо не успяваха да проследят клиентите на Ейнджъл — защото те не съществуваха. Как бяха се заблуждавали толкова силно?

— Точно така. Трябва незабавно да сменим тактиката — продължи Хелън, като се опита да ободри стъписания екип. — Можем да допуснем, че правописните грешки на кутиите с пратките са умишлен опит да се представи убийцата като необразована, дори с дислексия. Всъщност тя е образована и обиграна. Речникът ѝ е богат, умее да използва компютър и да манипулира данните и има феноменално методичен ум, способна е да планира и осъществи тези убийства с минимален риск за самата себе си. Тя не е глупава. Тя е хитра, интелигентна и дръзка.

Екипът попиваше всяка нейна дума, докато първият подробен образ на тяхната убийца придобиваше очертания.

— Тя злоупотребява с алкохол и дрога и скоро е родила. Вероятно е проституирала, но никога не е била арестувана — нейната ДНК липсва в националната база данни. Затова може да е относително нова в занаята. Сигурно има сериозни травми и може би рани след последното си нападение. Разполагаме с много данни, с които да работим, разполагаме с портрет робот, но трябва да действваме съобразително. Нека да огледаме най-напред горния сегмент на пазара — ескорт, студентки — и да обмислим географията на тези нападения. Обзалагам се, че се крие някъде в централната или в северните части на града, затова, хайде да вървим и да я намерим.

Хората ѝ се забързаха да грабнат полицейските портрети, внезапно изпълнени с решимост да доведат това разследване до край. Единствената, която не се втурна веднага, беше Чарли. И Хелън искаше да знае защо.

98.

Чарли се отдалечаваше от управлението бързо — но не достатъчно бързо. Хелън я спря, преди да успее да пресече улицата. Заговори без заобикалки.

— Какво става, Чарли?

— Моля?

— Обикновено щеше да се захванеш веднага, но очевидно нещо те тормози.

Чарли погледна шефката си. Нямахме смисъл да я лъже, отношенията им не бяха такива.

— Заради Стив е. Той иска да напусна полицията.

— Ясно — отвърна Хелън. Не звучеше изненадана. — Съжалявам, ако съм направила нещата по-трудни за теб. Можех да се оправя по-добре със Стив.

— Вината не е твоя. Нещата се трупяха. Откакто...

Нямахме нужда да го казва на глас.

— Разбирам. Но си ни нужна. Знаеш, че си ни нужна, но в крайна сметка трябва да направиш онова, което е най-добро за теб. Няма да заставам на пътя ти и ще те подкрепя каквото и да решиш, чу ли?

Хелън потупа Чарли успокоително по рамото.

— Благодаря ти.

— А ако имаш нужда да поговорим...

— Добре.

Хелън се накани да си тръгне.

— А ти как си?

Хелън спря, изненадана от въпроса на Чарли. Погледът ѝ се спря на будката за вестници на отсрещния тротоар и таблото на Ивнинг Нюз, което обещаваше нови разкрития за Робърт и Мериан. Не беше трудно да се досети защо пита Чарли.

— Не знам как го прави.

— Кой?

— Гаранита. Знае къде ходя, какво правя. С кого се срещам. Знае всичко. Сякаш се е вмъкнала в мен и... Не знам как го прави.

— Изтичане от екипа?

— Не... не става дума само за разследването. А за мен. Лични неща. Тя е като призрак, който прониква във всяко кътче от живота ми.

Хелън мразеше да показва слабост пред Чарли, но след като веднъж вече бяха преминали през ада заедно, нямаше смисъл да крие от нея, че е дълбоко наранена.

— Побеждавала си и по-страшни от нея. Не бива да я оставяш да спечели.

Хелън кимна. Знаеше, че Чарли има право, но ѝ бе трудно да мисли оптимистично, когато бе така притисната до стената.

— Тя е червей — продължи Чарли. — Не е достойна да стъпва по една и съща улица с теб. Каквото и да прави, ти си Хелън Грейс. Ти си герой. Никой никога няма да може да заличи това. Аз вярвам в теб и ти също трябва да си вярваш. — Хелън я погледна, благодарна за подкрепата. — А Емилия Гаранита — продължи Чарли — скоро ще си получи заслуженото. С такива като нея винаги става така.

Чарли се усмихна, а Хелън отвърна на усмивката ѝ. После двете жени се разделиха.

Докато се връщаше към управлението, Хелън се чувстваше окрилена — радостна, че беше чула окуражаващи думи от жената, която така упорито се бе опитвала да отблъсне. Когато влезе във фойето, се досети, че телефонът ѝ е изключен, откакто гръмна новината за самоличността на Робърт. Когато го включи, видя, че има няколко пропуснати обаждания и текстово съобщение от Робърт.

То гласеше просто: „Майната ти!“.

99.

Вече беше късно, когато Чарли се прибра у дома. Часовникът показваше 11:15, а къщата беше тиха. Нямаше и следа от...

— Здравей.

Чарли се изплаши, когато отекна гласът на Стив. Обърна се и видя, че той седи на тъмно във всекидневната. Тя прекоси стаята и запали осветлението. Той потръпна, подразнен от рязката светлина на халогенните лампи.

— Чакам те от часове, но предполагам, че си работила до късно.

В равния му тон липсваше горчивината, която Чарли бе очаквала. Въпреки това безразличието в гласа му я подразни. Звучеше някак делово.

— Къде беше? — попита тя. Предчувстваше, че ще бъде казано нещо важно — нещо лошо? — но все пак изпитваше облекчение, че се е прибрал у дома.

— При Ричард.

Най-добрия му приятел. Чарли му се беше обадила, за да потърси Стив, а той я бе излъгал. Не беше изненадана.

— Мислих доста. И стигнах до решение — продължи Стив.

Чарли се напрегна, но не каза нищо.

— Искам дете, Чарли — сега беше негов ред да звучи напрегнато. — Искам дете от теб повече от всичко на света. Но не можем да го направим, докато работиш така, докато се излагаш на опасност всеки ден. Не мога да мина отново през това. Разбираш ли?

Чарли кимна и той продължи:

— Моля те да напуснеш. За да имаме живота, който винаги сме искали. А ако ти не можеш да го направиш или не искаш... тогава не мисля, че мога да остана.

Ето това беше. Ултиматумът, който назряваше от осемнайсет месеца.

Значи това беше наследството на Мериан.

100.

Минаваше полунощ и оперативната стая беше безлюдна. Онези от полицаите, които не издирваха улики, спяха в леглата си, защото знаеха, че утре ги чака нов тежък ден. Хелън беше струпала папките по случая и търсеше в какво да ги сложи. Не беше по правилата да ги изнася от управлението, но искаше да ги вземе вкъщи и да ги прегледа още веднъж със свеж поглед. Продължаваше да се проклина, че бе допуснала толкова лесно да я пратят в задънена улица.

Трак, трак, трак.

Нечии токчета по пустия коридор.

Старши детектив Чери Харууд.

Хелън моментално застана нащрек. Не беше виждала или чувала Харууд от известно време и внезапната ѝ поява я изнерви много.

— Работиш до късно? — попита Харууд.

— Тъкмо привършвах. А ти?

— Да, но всъщност не за това останах до късно. Искях да поговорим насаме, а изглежда, часът на вещиците е най-подходящото време да те намери човек. — Подмолна обида, подхвърлена небрежно. Хелън изпита неприятното чувство, че е причакана от засада. — Не исках да го правя, докато екипът е тук. Най-добре е тези неща да стават... милостиво.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хелън.

— Отстранявам те от случая.

Ето това беше — казано на глас най-после.

— На какво основание?

— На основание, че се издъни, Хелън. Без заподозрян сме, не сме арестували никого, пет трупа са в моргата. А аз имам шеф на разследването, който толкова се е отплеснал да защитава своя пропаднал племенник, че не забелязва как собственият му заместник чука ключовата свидетелка.

— Мисля, че не си справедлива. Допуснахме грешки, но сме поблизо от всякога до откриването ѝ. Вече сме на финала и с най-

голямото ми уважение бих предло...

— Не се прави, че някога си изпитвала някакво уважение към мен, Хелън. Знам какво си мислиш. И ако се беше опитала поне леко да прикриеш своето... презрение, можеше да не се стигне дотук. Но истината е, че ти си вредна, Хелън. Пръскаш зараза, където и да отидеш, и не вярвам в способността ти да ръководиш това разследване. Затова бях принудена да се обърна към полицейския комисар.

— Кой ще го поеме?

— Аз.

Хелън се усмихна горчиво.

— Значи тъкмо когато сме близо до резултат, ти скачаш на борда? Така ли действаш? Така ли се покатери толкова високо без всъщност да вършиш нищо?

— Внимавай, Хелън.

— Ти си преследвачка на слава. Паразит.

— Наричай ме както искаш. Но сега аз ръководя, а ти си извън играта. — Харууд замълча, наслаждавайки се на победния си миг. — Аз ще се оправям с медиите...

— Не се и съмнявам.

— И аз ще съобщя на екипа утре, още сутринта. Защо не разчистиш тук и не си вземеш седмица отпуск? Ще ти намерим нещо друго, когато се върнеш. Може би ще успееш да се справиш с убийството на Алексия Лушко?

— Няма да имаш щастието да ме видиш отново тук.

— Решението е изцяло твое, Хелън.

Изрекла репликите си, тя си тръгна, като подметна подигравателно едно „Лека нощ!“ през рамо. Хелън я гледаше как си отива, а в нея бушуваше буря от чувства, докато осъзнаваше мащаба на поражението си. Пълнен разгром. Разследването и кариерата ѝ пропадаха, а тя не можеше да направи нищо.

101.

Тя не искаше да го погледне. Колкото и да я умоляваше, не искаше да го погледне. Очите ѝ оставаха втренчени в прозореца, без да виждат нищо. Тони Бриджис заобиколи от другата страна на леглото, но щом доближи линията на погледа на Никола, тя го отмести на другата страна. Когато го направи, по бузите ѝ потекоха сълзи.

Тони също плачеше. Беше започнал да хлипа още преди да довърши изповедта си. У него се надигна всеобхватно чувство на срам, което направи изповедта му накъсана и задъхана. Най-напред бе видял тревога в очите на Никола — вероятно притеснение, че някой член на семейството бе умрял или е загубил работата си — но погледът ѝ постепенно стана студен, а очите ѝ се присвиха, когато същността на неговото престъпление се изясни. Така те си стояха в малката стая, подалечни, отколкото са били някога през целия си съпружески живот.

Какво можеше да ѝ каже той? Как можеше да оправи нещата? Беше потърсил в обятията на друга жена нещо, което неговата съпруга нямаше да може да му даде никога.

— Знам, че сигурно ме мразиш. И ако искаш да се махна, няма да се противопоставя. Но аз искам да остана тук. Подадох оставка от полицията, за да мога да започна да поправам вредите, които причиних, да променя живота си, да бъда съпругът, когото заслужаваш.

Никола гледаше упорито към отворената врата.

— Искам да бъдем каквито бяхме преди. В началото, когато не можехме да прекараме дори една нощ разделени, когато живеехме хванати за ръце. Аз... аз допуснах голяма грешка и макар че няма как да я поправя... бих искал това да стане ново начало за мен. За нас.

Тони сведе глава, отново ужасен от възможността Никола да сложи край на брака им и да го изхвърли на улицата. Защо беше постъпил толкова глупаво? Толкова егоистично?

Никола още отказваше да реагира. Когато разговаряха, тя обикновено мигаше веднъж за „да“ и два пъти за „не“, но сега клепачите ѝ упорито оставаха неподвижни. Страните ѝ бяха мокри и

Тони посегна да ги изтрие с кърпичка. Никола затвори очи и остана така, отказвайки да го погледне, докато той бършеше бузите ѝ.

— Може би никога няма да ме приемеш обратно, но аз искам да опитам. Наистина искам да опитам. Няма да те принуждавам, а ако искаш да доведе майка ти, да ѝ разкажа какво се случи, ще го направя. Но ако искаш мен, тогава ме остави да се опитам да направя нещата по-добри. Никакви болногледачки повече, никакви чужди хора. Само ти, аз... и Чарлз Дикенс.

Той заобиколи до горния край на леглото и за първи път днес тя не отклони поглед.

— Ти реши, моя любов. Аз съм в ръцете ти. Ще ми позволиш ли да се опитам?

Тишината в стаята беше смазваща — Тони чуваше само туптенето на собственото си сърце. Струваше му се, че то вече ще се пръсне, но тогава клепачите на Никола най-после помръднаха.

Мигнаха веднъж и останаха спуснати.

102.

Студентският консултативен център беше разположен в запуснатия край на Хайфийлд роуд в Портсууд. Намираше се близо до кампуса на Саутхамптънския университет, но обслужваше и студентите от университета „Солент“, и от Националния океанографски център — ако някой от тях си дадеше труда да отиде толкова на север. Детектив Сандерсън стоеше отпред и се люлееше напред-назад на уморените си стъпала, докато чакаше Джаки Грийн да благоволи да се покаже. Студентите бяха нощни птици и заради тях и консултантите също се задържаха до късно, но Сандерсън въпреки всичко се дразнеше, че Грийн закъснява. Беше вече зряла жена — шеф на Центъра и най-опитният му консултант — със сигурност би могла да дойде навреме за среща с полицията?

Когато натрупалата наднормено тегло госпожица Грийн най-после се появи, причината за закъснението ѝ бързо стана ясна. Тя всъщност не харесваше полицията. Дали заради левите си политически убеждения (целият ѝ компютър беше облепен със стикери на Националния студентски съюз и Грийнпийс), или заради солидарността ѝ със студентите, които според нея бяха бити от полицията при скорошните протести заради съкращенията на разходите в университета? Така или иначе, не беше склонна да помогне. Но на Сандерсън не ѝ пукаше. Тя беше в лошо настроение и готова за сблъсък.

— Търсим някоя от студентките, които са настоящи или бивши секс работнички. Вероятно употребява наркотици и алкохол, може би е склонна към насилие и смятаме, че е родила неотдавна.

— Прекалено много „може би“ и „вероятно“ — отвърна Грийн неговорчиво. — Обърнахте ли се към местните родилни отделения?

— Разбира се, но вашата организация се грижи за всички студенти, затова вие можете да ни помогнете най-много — отговори Сандерсън, като пресече опита на Грийн да отклони въпросите ѝ.

— Какво ви кара да мислите, че тя е студентка?

— Не сме сигурни. Но е млада, изразява се много добре и има отлични компютърни умения. Не е някое безмозъчно хлапе, отпаднало от училище. Тя е момиче, което е можело — може — да постигне много, но се е отклонила от правия път. Ако има или е имала бебе, е жизненоважно да я открием възможно най-скоро. Имаме портрет робот и бих искала да го погледнеш, за да видим напомня ли ти на някого.

Джаки Грийн взе рисунката.

— Вероятно има много наранявания от скорошна схватка. Ако някой с подобни оплаквания се е обаждал или ви е посещавал...

— Не я познавам.

— Погледни пак.

— Защо? Вече казах, че не я познавам. Така че, освен ако не се съмнявате в думите ми...

— Не съм сигурна, че разбирате колко сериозни са нещата. Вече петима души са мъртви и ще има още, ако не я заловим, затова искам да размислите. Влизала ли е в контакт с вашата организация студентка, съответстваща на това описание?

— Господи, наистина нямате и представа, нали? — отвърна Грийн и поклати глава.

— Моля?

— Десетки... множество момичета, отговарящи на това описание, ни се обаждат всяка седмица. Знаете ли колко скъпо е да учиш в наши дни? Бас държа, че не знаете.

Сандерсън пропусна упрека покрай ушите си.

— Продължавайте.

— Няма да дам имена. Нашите консултации са абсолютно конфиденциални, трябва да се знае.

— А ти трябва да знаеш, че при извънредни обстоятелства — каквито сегашните са със сигурност — мога да поискам съдебна заповед, задължаваща те да отвориш досиетата си. Което означава, че ще изровим всяка подробност за всеки студент, който някога си е имал работа с вас.

— Можете да ме заплашвате колкото си искате. Няма да дам имена.

— Ще попитам пак. Обръщала ли се е към вас млада жена, отговаряща на описанието?

— Вие глуха ли сте? Има купища момичета, които отговарят на описанието. Свършват парите, захващат се с проституция, не им понася, но тогава вече е твърде късно. Затова пият или вземат наркотици, за да могат да издържат, а много от тях стават жертва на побоища, изнасилвания, нежелани бременности. Следването на някои от тези момичета продължава шест, седем години, а мама и татко не могат да плащат, правителството не помага, какво им остава тогава?

Сандерсън почувства лека тръпка да полазва по гръбнака ѝ, когато ѝ хрумна една идея.

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че за момичетата с по-дълъг срок на обучение е по-вероятно да се захванат с проституция?

— Разбира се. Близко е до ума, нали? Такова следване им струва десетки хиляди лири, а от проституция се изкарва повече, отколкото от работа зад бара, така че...

— И в кои специалности се учи толкова дълго?

— Ветеринарите, някои инженерни специалности, но най-вече докторите. Медицина.

— А обръщала ли се е към вас скоро студентка по медицина, която отговаря на описанието?

— Повече от една. Но както казах, няма да споменавам никакви имена.

Джаки Грийн се облегна назад в стола си със скръстени ръце, предизвиквайки я да отива да си търси съдебна заповед. Сандерсън би го направила, ако се налагаше, но имаше друга идея как да получи онова, което ѝ трябваше. Тя излезе от Консултационния център и тръгна към главната административна сграда на университета. Теория се оформяше в главата ѝ, затова бързаше да я развие възможно най-бързо. В края на краищата, кой би могъл да извърши по-добре торакотомия от бивша студентка по медицина?

103.

Хелън трябваше да си е тръгнала отдавна, но не можеше да напусне просто така. Наближаваше 9 сутринта, когато екипът щеше да се събере — а Харууд несъмнено щеше да изчака всички да дойдат, преди да нахълта и да поеме контрола. Умееше да подбира времето за такива неща, за да постигне максимален ефект. Щеше да накара някого от смаяния екип да я постави бързо в течение, преди да разпредели задачите. Което означаваше, че Хелън разполагаше с час, най-много с два, преди да бъде отстранена окончателно.

Беше взела папките по случая от оперативната зала и се бе затворила във влажната стая за разпити, която обикновено избягваха. Цяла нощ беше преравяла куповете документи в множеството папки, като се опитваше да открие съществените връзки сред безбройните детайли. Като тръгна назад от най-скорошното и безпорядъчно убийство, търсеше връзки и паралели, издирваше насоки какво е накарало Ейнджъл да убива и какво щеше да прави от тук нататък. Имаха ли тези мъже нещо общо със студентското общество? Бяха ли използвали фирми за ескорт, набиращи „по-качествени“ жени? По каква причина бе започнала да убива? Кой я бе разярил? Въпроси, въпроси, въпроси.

Когато слънцето изгря, Хелън не бе постигнала напредък и реши да се върне към основните въпроси. Коя беше Ейнджъл и какво бе отрицало поредицата от убийства? Коя беше искрата, подпалила пожара?

Тя отвори папката по случая с Алън Матюс и препрочете данните за кой ли път. Вече беше толкова изморена, че думите се сливаха пред очите ѝ. Отпи глътка студено кафе и реши вместо това да разгледа пак снимките от местопрестъплението. Беше ги виждала безброй пъти, но още ѝ се повдигаше от тях — подпухналият торс, разчекнат пред очите на всички.

Пред очите на всички. Изразът не излизаше от ума ѝ, докато оглеждаше трупа на Алън Матюс. Внезапно погледът ѝ застина върху

торбата, която беше нахлузена грижливо на главата му преди смъртта. Хелън винаги я бе смятала за предпазна мярка на Ейнджъл — опит на начинаещата убийца да скрие самоличността си, в случай че нещо се обърка и жертвата успее да се измъкне. Но ако тя означаваше нещо друго? С другите не беше бързала — беше ги измъчвала, после ги бе разпорила с уверена ръка, наслаждавайки се. Самоделната торакотомия, както беше обърнал внимание Джим Грийвс, извършена върху Алън Матюс, беше по-яростна, по-брутална. Дали защото още е била начинаеща, имаше ли друга причина? Дали не е била нервна?

Хелън хвърли поглед на часовника. Вече беше осем и половина и времето ѝ почти изтичаше. Но тя чувстваше, че е попаднала на нещо, сякаш парченцата от пъзела се опитваха да се подредят пред нея. Трябваше да продължава и да стиска палци да не я открият. Телефонът ѝ завибрира, но тя не му обърна внимание. Нямахме време да се разсейва.

Торбата. Съсредоточи се върху торбата. Единствената разлика в начина на действие при първото убийство. Ейнджъл може да е искала да скрие самоличността си, в случай че жертвата избяга, или може да го е направила, защото... не е искала да гледа жертвата си в очите, когато го е осакатявала. Дали не се е страхувала от нея? Дали не се е бояла, че ще изгуби самообладание? *Познавала ли го е?*

Торбата нямаше за цел да го задуши и не беше използвана при следващите убийства, какво тогава правеше първата жертва уникална? Дали той не бе имал някаква власт над нея? Защо беше специален Алън Матюс? Той беше лицемерен, покварен сексуален перверзник, последовател на евангелистката религия със склонност да малтретира семейството си...

Някакъв смътен спомен. Нещо призоваваше Хелън да му обърне внимание. Тя изведнъж разбута папките, търсейки доклада за наблюдението на семейство Матюс, съставен от детектив Форчън и неговия екип. В него имаше множество банални детайли, записи по време, всеки от които можеше да се окаже полезен, но Хелън ги остави настрана и се зае със снимките от погребението. Тя самата беше присъствала, за бога — дали отговорът не бе стоял под носа ѝ през цялото време?

Снимки на кортежа, потеглящ от къщата, на пристигащите опечалени, на семейството, тръгващо за църквата. Всички те будеха

един и същ въпрос. Ето я Айлийн, подкрепяна от по-голямата си дъщеря Кери. Ето ги и близнаците, елегантни в тъмните си костюми. Но къде беше Ела? Приживе Алън Матюс се бе перчил като баща на четири деца, плодовит патриарх на сплотено, дисциплинирано и набожно семейство, но къде беше по-малката му дъщеря? Защо не присъстваше на погребението? И още по-същественният въпрос: защо семейството никога не я споменаваше — нито при полицейските разпити, нито във възпоменателните слова? Защо Ела беше заличена от семейството?

След като си зададе този въпрос, изникна още един. Сърцето. Всички останали сърца бяха доставени на работните места, но не и това на Алън Матюс. То пристигна в семейния дом. Това със сигурност имаше някакво значение?

Телефонът на Хелън отново започна да вибрира. Щеше да го изключи — очаквайки, че е вбесената Харууд — но разпозна номера и вдигна.

— Инспектор Грейс.

— Здравсти, шефке, аз съм — отговори детектив Сандерсън. — В учебния отдел на университета съм и преглеждам списъка на студентите, които са прекъснали тази година, търся най-вече студентки по медицина. Изскочи едно име.

— Ела Матюс?

— Ела Матюс — потвърди Сандерсън, изненадана от проникателността на началничката си. — Била е добра студентка първата година, после е излязла от релси. Закъснявала със задачите, идвала на лекции пияна или дрогирана, агресивно поведение към другите студенти. Нейната отговорничка подозирала, че може да се е захванала с проституция, защото семейството не ѝ пращало пари. Пропаднала съвсем. Преди шест месеца изчезнала.

— Добра работа. Продължавай. Намери нейни приятели, наставници, някой, който може да ни даде повече информация къде е обичала да ходи, къде се е чувствала в безопасност, откъде е купувала наркотици, всичко. Тя е нашият заподозрян номер едно — не оставяй непреобърнат нито един камък.

Сандерсън затвори. Хелън знаеше, че няма право да дава заповеди, но най-после бяха попаднали на нещо, затова проклета да

беше, ако оставеше Харууд да го провали. Събра папките и хукна от стаята.

Времето ѝ изтичаше, но Хелън знаеше, че има някой, който може да разкрие истината. И сега тя отиваше да се види с нея.

104.

Минаваше десет часа. И двамата трябваше отдавна да са отишли на работа. Но вместо това се бяха сгушили един в друг, щастливи и стоплени в следлюбовния унес, без да помръдват. Беше толкова хубаво просто да си лежат тихо след всички емоции и вълнения от последните няколко часа.

След като Стив постави своя ултиматум, първоначалният порив на Чарли беше да му даде отпор. Мразеше да я притискат в ъгъла, да я принуждават да избира дали да бъде майка, или ченге. Но макар да го обвиняваше, че преминава границите, че нарушава думата си, разбра, че желанието ѝ за борба се е изпарило. Ако наистина се стигнеше до избор работата или той, Стив винаги щеше да спечели. Чарли обичаше работата си — през целия си живот бе мечтала да е полицай и беше платила висока цена за това. Но не можеше да си представи живота без Стив, а той имаше право. В отношенията им *имаше* празнина — неизлечимият спомен за бебето, което Чарли бе изгубила по време на заложничеството си.

Спориха в продължение на часове, но накрая Чарли обеща да напусне работа. Тогава Стив се разплака. Чарли също. Не след дълго се озоваха в леглото, вплетени страстно и трескаво, сякаш изненадани от себе си. Пренебрегнаха предпазните мерки, мълчаливо признание, че нещата са се променили и няма път назад.

Чувстваше се толкова приятно, толкова декадентско да лежи тук с него. Беше изключила телефона си и прогонила мислите за Хелън и екипа, които несъмнено се чудеха къде е. Щеше да се обади на Хелън по-късно и да ѝ обясни.

Дори и да бе почувствала вина при тази мисъл, Чарли не обърна внимание. Беше взела решение.

105.

Хелън беше сигурна, че Айлийн Матюс ще затръшне вратата пред лицето ѝ, но поне веднъж късметът се оказа на нейна страна. Да отвори дойде един от близнаците и при вида на полицейската ѝ карта направо я пусна вътре. Изтича нагоре по стълбите, за да повика майка си, а Хелън започна да оглежда всекидневната. Всичко, което видя, потвърждаваше подозренията ѝ.

Айлийн Матюс нахълта в стаята. Явно си беше подготвила реч, но Хелън не беше в настроение да търпи поучения.

— Къде е Ела? — попита рязко тя, като кимна към снимките в рамки, закачени по стените на всекидневната.

— Моля? — отвърна Айлийн.

— Виждам снимки с теб и Алън. Много снимки на близнаците. И Кери — на първото ѝ причастие, на сватбата, прегърнала първия ти внук. Но не виждам *никаква* снимка на Ела. А ти и съпругът ти много сте се гордеели със семейството си. Затова питам пак — къде е Ела?

Сякаш удари Айлийн с юмрук в лицето. Тя стоеше, временно загубила дар слово, дишаше плитко и накъсано. На Хелън ѝ се стори за миг, че ще припадне, но после тя отговори:

— Тя умря.

— Кога? — изрече Хелън, невярваща.

Нова дълга пауза. После:

— Мъртва е за нас.

Хелън поклати глава, внезапно ядосана на тази глупава, тесногръда жена.

— Защо?

— Не съм длъжна да отговарям на тези въпро...

— Длъжна си и ако не започнеш да отговаряш веднага, ще те извлекат от тази къща с белезници. Пред момчетата ти, пред съседите...

— Защо ни причинявате това? Защо правите...

— Защото мисля, че Ела е убила съпруга ти.

Айлийн примигна два пъти към Хелън, после бавно се свлече на дивана. В този момент Хелън разбра, че каквото и друго да криеше, Айлийн въобще не бе хранила и най-малкото подозрение за връзка на дъщеря ѝ с убийството на Алън.

— Аз дори не... тя в Саутхамптън ли е? — каза накрая Айлийн.

— Смятаме, че живее някъде в Портсууд.

Айлийн кимна, макар че бе трудно да се определи каква част от чутото възприема. Последва дълго, напрегнато мълчание, прекъснато внезапно и ненавременно от звъна на телефона на Хелън. Харууд, Хелън отхвърли обаждането, изключи телефона си и седна на дивана до Айлийн.

— Разкажи ми какво се случи. — Айлийн мълчеше, все още в шок. — Не можем да върнем Алън. Но можем да спасим други хора. Ти можеш да го направиш, Айлийн, ако говориш с мен сега.

— Тя винаги е била лошо семе. — Хелън потръпна при тези думи, но не каза нищо. — Беше сладко момиченце, когато беше малка, но когато стана тийнейджърка, се промени. Не слушаше. Нито мен, нито пък баща си. Беше непокорна, разрушителна, жестока.

— Жестока към кого?

— Към сестра си, към братята си, към по-малки от нея деца.

— А какво направи ти по въпроса? — Мълчание. — Какво ставаше с нея след такива инциденти? — продължи Хелън.

— Беше наказвана.

— От кого?

— От Алън, разбира се — отговори тя, озадачена от въпроса.

— Защо не от теб?

— Защото той е мой съпруг. Глава на семейството. Аз съм негова спътница в живота и му помагам по всички възможни начини, но е негов дълг да ни наказва, когато сме го заслужили.

— Ни? И теб ли наказваше?

— Разбира се.

— Разбира се?

— Да, разбира се — отвърна Айлийн предизвикателно. — Знам, че модерният свят отрича телесните наказания, но ние и другите членове на нашата църква винаги сме вярвали, че боят е необходим, за да се научат хората...

— Това ли получаваше Ела — нашлапване?

— За начало. Но тя *не искаше* да си вземе поука. Когато стана тийнейджърка, се забъркваше в сбивания, ходеше с момчета, пиеше...

— И какво ставаше с нея тогава?

— Тогава Алън я наказваше по-строго.

— Което значи?

— Което значи, че я удряше. С моята благословия. А ако пак отказваше да се разкае, Алън я сваляше в мазето.

— И тогава?

— Уверяваше се, че си е научила урока.

Хелън поклати глава, смаяна от чутото.

— Може да клатиш глава — изведнъж изригна Айлийн, — но аз имам три разумни, послушни деца, които различават добро от зло *заради* възпитанието си. Защото ги накарахме да почитат баща си, а чрез него...

— Алън наслаждаваше ли се да наказва децата си?

— Никога не е кръшкал от задължението си.

— Отговори на шибания ми въпрос! — Айлийн замълча, поразена от внезапното избухване на Хелън. — На твоя съпруг харесваше ли му да наказва децата?

— Никога не се е оплаквал, че му се налага да го прави.

— А харесваше ли му да бие теб?

— Не знам. Не беше, защото му харесваше...

— Стигал ли е някога твърде далеч? С теб?

— Аз... не знам...

— Молила ли си го някой път да спре, а той да не е преставал?

Айлийн наведе глава и не каза нищо.

— Покажи ми мазето.

Айлийн отначало отказваше, но после се примири и минути по-късно тя и Хелън стояха в леденостуденото помещение. Беше пусто и мрачно, четири стени от груби тухли, почти изцяло празно, с изключение на един обикновен стол по средата и заключен пластмасов сандък в ъгъла. Хелън потръпна, но не от студа.

— За какво е този стол?

Айлийн се поколеба, после каза:

— Алън връзваше Ела на стола.

— Как?

— С белезници на китките и глезените. После използваше камшик или верига от сандъка.

— За да ѝ набие малко разум?

— Понякога.

— Понякога?

— Трябва да разберете каква беше тя. Не искаше да му се подчинява. Не слушаше. Затова понякога се налагаше да използва и други методи.

— Какви?

Айлийн се замисли за момент.

— Зависеше какво е направила. Ако беше богохулствала, я караше да яде екскременти. Ако беше откраднала, тъпчеше в устата ѝ монети и я караше да ги глътне. Ако беше ходила с момчета, той... той я биеше между краката, за да не го прави пак...

— Инквизирал я е? — извика Хелън.

— Превъзпитаваше я — настоя Айлийн. — Трябва да разберете, тя беше дива. Неуправляема.

— Била е *травмирана*. Травмирана от своя баща побойник. Защо не се намеси, за бога?

Айлийн избягваше да гледа Хелън в очите. Въпреки цялата ѝ убеденост, в отсъствието на съпруга ѝ нищо вече не изглеждаше толкова сигурно. Хелън продължи с по-мек тон:

— Защо тя, а не другите?

— Защото те правеха каквото им се каже.

— Кери — на колко години беше, когато се омъжи?

— На шестнайсет. Завърши училище, после се омъжи за добър човек.

— От църквата?

Айлийн кимна отново.

— На каква възраст беше съпругът ѝ, когато се ожениха? — продължи Хелън.

— На четирийсет и две.

Айлийн внезапно вдигна поглед, сякаш предусетила неодобрението на Хелън.

— Младите момичета имат нужда от дисциплина...

— Щом казваш — прекъсна я рязко Хелън.

Последва тежко мълчание. В това помещение имаше толкова нещастие, толкова злоба, омраза и насилие. Колко безпомощно ли се бе чувствало момичето тук долу, само с жестокия си баща, докато той я беше подлагал на физически и словесен тормоз. Това извика картини от собственото детство на Хелън, които тя бе погребала дълбоко, а сега прогони с усилие.

Близнаците ставаха неспокойни и започваха да викат майка си. Айлийн се завъртя, за да си тръгне, но Хелън я хвана за ръката и я спря.

— Защо ви напусна тя?

— Защото изгуби пътя.

— Защото не е искала да прекъсне училище и да се омъжи за човек, достатъчно възрастен да ѝ бъде баща? — Айлийн повдигна рамене, вече засегната от осъдителното отношение на Хелън. — Искаше да следва, нали? Искала е да стане лекарка. Въпреки всичко, случило се с нея, е искала да помага на хората.

— Вината беше на училището. Набиват разни идеи в главите на момичетата. Знаехме, че всичко ще свърши лошо, така и стана.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хелън.

— Тя си тръгна от нас. Не се подчини на баща си. Каза, че сама ще си намери начини да плаща за следването. Всички знаехме какво значи това.

В гласа на Айлийн се долавяше някакво горчиво злорадство.

— Какво стана с нея?

— Захвана се с проституция. Вземаше пари от непознати, които...

— Как разбрахте?

— Тя ни каза. Когато се върна вкъщи с копеленце в корема.

Хелън си пое дълбоко дъх, докато цялата трагедия на Ела постепенно се оформяше пред нея.

— Чие беше?

— Тя не знаеше — отговори Айлийн, но злорадството вече беше изчезнало от гласа ѝ.

— Защо?

— Тя... тя беше претърпяла злополука. Група мъже, които... които я примамили да отиде в техния апартамент.

— И са я изнасилили?

Айлийн изведнъж се разплака, навела ниско глава, с леко потрепващи рамене. Зад целия ѝ фанатизъм може би все още някъде се криеше майката.

— Айлийн?

— Да. Те... те я държали там два дни.

Хелън притвори очи. Искаше ѝ се да избяга от ужаса на Ела, но въображението ѝ рисуваше ужасни картини в съзнанието ѝ.

— После я заплашили, че ще ѝ прережат гърлото, ако каже на някого — продължи със заекване Айлийн.

— И тя се е прибрала вкъщи, когато разбрала, че е бременна? — Айлийн кимна. — Какво стана?

— Алън я отпрати. Какво друго можеше да направи?

Тя я изгледа умолително, сякаш настояваше Хелън да я разбере. Хелън изпитваше желание да крещи, да ѝ се развика, но успя да преглътне яростта си.

— Кога стана това?

— Преди шест месеца.

— И тогава я заличихте от семейството си?

Айлийн кимна.

— Преди това Алън казваше на хората, че работи отвъд океана... за медицинска благотворителна мисия. Но после каза на всички, че е умряла.

— А снимките? — попита Хелън, като се надяваше отчаяно да има скорошна снимка на тяхната убийца.

Айлийн замълча, преди отново да погледне Хелън с насълзени очи.

— Той ги изгори до една.

106.

Хелън включи телефона, докато тичаше към мотоциклета. Седем съобщения в гласовата поща. Сигурно всички бяха от Харууд, но сега нямаше време да се занимава с тях. Вместо това се обади на Сандерсън.

Свободно и пак свободно. После:

— Ало?

— Сандерсън, аз съм. Можеш ли да говориш?

Кратка пауза, после:

— А, здрасти, мамо, почакай *една* секунда.

Умно момиче. Последваха по-дълга пауза и звукът на отваряне и затваряне на противопожарната врата.

— Дори не трябва да разговарям с тебе — започна Сандерсън с приглушен глас. — Харууд ще се побърка да те търси.

— Знам и ми е неудобно да те моля за още една услуга, но... трябва ми да намериш Кери Матюс. Разбери какво знае за сестра си и виж дали не можеш да вземеш снимка от нея. Ако и тя няма, опитай в университета. Алън Матюс е унищожил всичките ѝ снимки, след като тя забременяла при групово изнасилване. Ела Матюс е нашата убийца — сигурна съм на сто процента. Приоритет за теб и за екипа сега трябва да бъде залавянето ѝ, преди да убие отново.

— Разбрано. Ще ти се обадя, когато имам новини.

Хелън изпитваше смесица от паника и облекчение, докато се изкачваше по стълбите към апартамента на Джейк. Облекчение, че ще го види, но също и тревога заради мрака, който се надигаше в нея. Колкото и да бе силна, имаше моменти, в които той я обземаше. Действителността бе просмукана от пороци и понякога Хелън затъваше обратно във времената, когато тя служеше за боксова круша на света, когато тя и сестра ѝ носеха греховете на света на раменете си.

Вече я тресеше, не успяваше да удържа повече паниката, надигаща се в нея, усещането, че всеки миг ще се озове пак в онова мазе.

Джейк поиска да я вземе в обятията си, но тя не му позволи. Сама се окова без подкана и му каза да започва. Разбираше, че се държи грубо и агресивно, но се нуждаеше отчаяно от това.

— Веднага. — Джейк се колебаеше. — Моля те.

Тогава той се смили. Извади от шкафа си бич със средна дебелина, вдигна ръка и го стовари върху голия ѝ гръб.

— Отново.

Той го вдигна пак. Този път без такава неохота — чувстваше как напрежението изтича от тялото на Хелън, докато тревогата ѝ се разсейваше. Отново стовари бича, после пак, а възбудата му нарастваше, докато сипеше ритмично ударите. Хелън стенеше, молеше за още болка. Джейк ѝ я даде... все по-бързо и по-бързо.

После ударите се разрешиха, Хелън се отпусна и не след дълго отново настъпи тишина и спокойствие.

Хелън ценеше този миг на безвремие. Животът ѝ бе толкова напрегнат, толкова непредсказуем, но каквото и да ставаше отсега нататък, можеше винаги да дойде тук. Джейк все още бе онзи лек, който я спасяваше, когато я връхлетеше мракът. Не го обичаше, но се нуждаеше от него. Може би това беше първата стъпка по пътя.

Беше щастлива. Бе открила някого. Ела не беше успяла. Бе се превърнала в играчка за мъже, които изпитваха наслада да подчиняват и насилват жените. Най-напред на своя баща със склонността му към насилие, садизъм и жестокости. После на група мъже, намиращи удоволствие в отвличането и измъчването на уязвима млада жена. Бяха я захвърлили пребита и бременна. Самотна майка, отглеждаща рожба на изнасилване.

Неканен, образът на Робърт изникна в ума ѝ. А заедно с него, както винаги, мислите за Мериан.

107.

Невероятно какво спокойствие те изпълва, когато знаеш, че краят приближава. Откакто направи своя избор, Ела изпадна в състояние на превъзбуда. Кикоти се, пя песнички на Амелия, лудува като дете. Яростта още бушуваше вътре в нея, търсеше да излезе на повърхността и да я завладее отново, но тази сутрин не ѝ беше нужна.

Преди няколко дни беше задигнала от „Буутс“ малко красиви бебешки дрешки. Сега се радваше, че го е направила. Искаше Амелия да изглежда добре, когато я намерят. Откакто бе родила Амелия сама, без ничия помощ, в това мръсно жилище, не можеше да разбере какво би трябвало да изпитва към нея. Тя беше плод на нейния грях, подарък от изнасилвачите ѝ, които не ѝ позволяваше да забрави безсърдечието на света. Първият ѝ порив бе да задуши пищящото вързопче. Беше започнала, но... момиченцето изглеждаше точно като нея. Нападателяте ѝ бяха мургави, брадясали и чернокоси. Амелия беше руса, със сладко носле като копче.

Следващата ѝ мисъл беше да се прави, че не забелязва бебето, да го накаже за съществуването му, като го остави умишлено да умре от глад. Но когато почувства как млякото напирва в гърдите ѝ, разбра, че тук е заложено нещо по-голямо от самата нея.

Затова започна да кърми бебето. Отначало потъркваше зърното си в устицата му, после го отдръпваше, дразнеше детето, преди да задоволи глада му. Но скоро това започна да ѝ се струва жестоко и глупаво и вече кърмеше бебето старателно. Откри, че се чувства щастлива, когато храни, засища детенцето, че в тези кратки мигове на сливане забравя всичко друго — насилието, лицемерието, яростта. Един ден разбра, че не иска бебето да страда, че иска да го защитава. Затова, преди да излезе вечер, слагаше малко сироп за кашлица в шишето му. Така то спеше дълбоко до завръщането ѝ.

Тъгата изпълни сърцето ѝ, но тя я прогони. Беше избрала този път, така че нямаше място за съжаление. Хапчетата я чакаха в кухнята.

Трябваше само да вземе адаптирано мляко и се започваше. Вече нямаше връщане назад.

108.

Двете жени се бяха втренчили една в друга и отказваха да отстъпят. Харууд се разбесня и започна да я упреква за нейната безотговорност, когато Чарли хвърли бомбата. Подаваше оставка и напускаше полицията незабавно.

Харууд се овладя за момент с лекотата, присъща на амбициозните хора, после избухна отново. Не приемаше оставката на Чарли. Щеше да ѝ даде време да го обмисли, да поправи сериозната грешка, която допускаше, и да продължи да следва призиванието си в полицията. Чарли се питаше дали Харууд не е обещала на комисаря на полицията, че тя може да замести Хелън и дали тяхното толкова важно разследване няма да пострада заради внезапното отстраняване на Хелън.

— Чарли, ние се нуждаем от теб. Екипът се нуждае от теб — продължи Харууд, — затова те моля да оставиш това настрана засега.

— Не мога. Дадох дума.

— Разбирам, но не може ли да се срещна със Стив? Знам, че той има проблем с Хелън, но тя вече не е фактор.

— За мен е. Кое е още една причина да...

— Оценявам лоялността ти, наистина, но изглежда, не виждаш цялостната картина. На ръба сме да заловим този убиец и се нуждаем от всеки възможен човек за случая. *Трябва да сложим край на това. За доброто на всички.*

За доброто на твоята кариера, помисли си Чарли, но не каза нищо.

— Най-малкото, което очаквам, е да работиш през периода на предизвестие си. Знаеш колко мили стават от „Човешки ресурси“ за пенсиите и така нататък, когато някой наруши условията по договора си. Направи поне това за мен и ни помогни да доведем нещата до край.

Накрая Чарли капитулира. Честно казано, наистина *се чувстваше* зле да изостави Сандерсън, Макандрю и другите в този решаващ момент. Въпреки това изпита много странно усещане, когато зае

мястото си в оперативната стая. Без Хелън всичко беше съвсем различно.

Сандерсън беше осведомила подробно Харууд по случая. Сега тя инструктиреше екипа, но Чарли се разсейваше, защото познаваше до болка похватите, които Харууд щеше да използва. Още не бяха засекли Ела, но вече беше само въпрос на време — знаеха твърде много за нея. Харууд стигна до най-същественото и Чарли се сепна, когато новата ѝ началничка най-после си показа зъбите.

— Първата ни задача е да заловим Ела Матюс възможно най-бързо и чисто — заяви Харууд. — Тя е сериен убиец, който ще продължи да убива, ако не бъде спрян. Затова поисках и получих спешна съдебна заповед, която разрешава употребата на смъртоносна сила при залавянето ѝ. Специализираното тактическо звено е мобилизирано и ще се намеси при необходимост.

Чарли огледа хората от екипа, които имаха изненадан и смутен вид, но Харууд продължи, без да обръща внимание:

— Сега имаме една проста задача. Да заловим Ела Матюс. Жива или мъртва.

109.

Беше се приближила до къщата изключително предпазливо и с изненада — и тревога — откри, че не беше необходимо. Глутницата репортери необяснимо бе вдигнала обсадата от дома на Робърт. На тихата задънена уличка отново цареше тишина, но тази тишина беше скръбна — скромната изолирана къща изглеждаше самотна и изоставена в поройния дъжд.

Хелън остана неподвижна, подгизваща все повече с всяка изминала секунда, чудейки се какво да прави. Нуждаеше се отчаяно да види с очите си през какви изпитания преминава Робърт и бе дошла на Коул авеню на мълчаливо посещение, но явно нещо се беше случило. Нещо беше примамило другаде душещите наоколо хрътки.

Все още стоеше и обмисляше какво да прави сега, когато предната врата се отвори. Жена на средна възраст се озърна на всички страни, сякаш очакваше да я нападнат, после изтича до малката кола на алеята. Остави куфарче в багажника, после тръгна пак към къщата. Но спря и се извърна, забелязала красивата жена в кожен мотоциклетен екип, застанала неподвижно. На лицето на Моника се изписаха подозрение, после разпознаване, преди внезапно и неочаквано да закрачи към Хелън.

— Къде е той? — изстреля Хелън.

— Какво направи? — рязко отвърна Моника с треперещ от гняв глас.

— Къде е той? Какво стана?

— Отиде си.

— Къде отиде?

Моника повдигна рамене и се извърна. Явно не искаше Хелън да види, че плаче.

— Къде? — въпреки срама тонът на Хелън прозвуча сърдито и нетърпеливо.

Моника я изгледа втренчено.

— Сигурно си е тръгнал снощи. Намерихме бележка тази сутрин. Той... той е написал, че вероятно няма да се видим повече. Че така е по-доб...

Тя рухна. Хелън пристъпи, за да я утеши, но беше отблъсната яростно.

— Проклетата да си за това, което му причини.

Тя влезе в къщата и затръшна гневно вратата след себе си. Хелън остана под дъжда. Беше права, разбира се. Хелън бе искала да спаси Мериан. Искаше да спаси Робърт. Но бе обрекла и двамата.

110.

Ръцете на Кери Матюс трепереха, докато подаваше на детектив Сандерсън снимката. Беше снимка на Ела. Селфи, което тя си бе направила и бе изпратила на сестра си по електронната поща — приятелско съобщение от нейното изгнание и нещо за спомен. Когато Сандерсън се появи в дома на Кери в Шърли, нейният съпруг Пол се опита да вземе нещата в свои ръце и да затвори младата си жена в мазето. Беше внушителен мъж — старейшина на църквата и основател на Ордена на християнското семейство. Сандерсън с най-голямо удоволствие му заповяда да напусне стаята, като го заплаши с много публичен арест, ако не се подчини. Той изглеждаше шокиран — и поточно потресен — но в крайна сметка направи каквото му наредиха.

— Моля, намерете я. Моля, помогнете ѝ — умоляваше Кери, докато вадеше снимката, скрита в гардероба, и я подаваше на Сандерсън. — Тя не е такава, за каквато я мислят всички.

— Знам — отговори Сандерсън. — Правим всичко по силите си.

Но Сандерсън знаеше още докато го казваше, че шансовете това да свърши добре бяха минимални. Харууд беше решена да спре Ела с всички възможни средства, а Ела вероятно бе стигнала твърде далеч, за да се страхува от смъртта. Все пак тя отново обеща на Кери и си тръгна, като добави на излизане, че има много организации и приюти, които могат да ѝ помогнат, ако някога изпита нужда.

Едва беше пристъпила навън, когато радиостанцията ѝ изпраця.

Жена, съответстваща на описанието на Ела, току-що беше забелязана да краде в аптека на „Буутс“ в Бевоа. Беше се изплъзнала на охранителите и се бе укрила някъде в комплекса Феървью.

Сандерсън скочи в колата и потегли за секунди с виеща сирена, като си проправяше път сред обедния трафик. Това беше значи. Краят на играта бе настъпил. А Сандерсън бе решена да не го пропуска.

111.

Вмъкна се в стаята като крадец. Изпитваше срам, струваше ѝ се неправилно да дойде тук, макар да бе ръководила всичко толкова много години. Сега беше аутсайдер, ненужна и нежелана.

След сблъсъка с майката на Робърт се бе почувствала обърквана, смазана от тежестта на щетите, които беше нанесла. Беше позвънила на Джейк, но той имаше клиент. Тогава сякаш блокира внезапно, без да знае какво да прави по-нататък. *Нямаше* на кого друго да се обади.

Чувствата ѝ постепенно се уталожиха и разумът надделя. Можеше да направи нещо полезно. Макар да беше отстранена, повечето материали по случая още бяха при нея, освен това бе важно да сподели писмено откритията си за Ела със Сандерсън, Харууд и другите. Ако се стигнеше до съд, всичко трябваше да е изпитано и до най-малкия детайл. Не можеше да си позволи грешка и така да лиши семействата на жертвите от правосъдието, което заслужаваха. Затова Хелън се стегна и тръгна към Централното управление да изпълни задължението си.

Сержантът на пропуска мислеше, че тя има свободен ден, и се изненада, че я вижда.

— За лошите няма почивен ден, а? — подхвърли той шеговито.

— Чиновническа работа — отвърна с пресилено отегчение Хелън.

Той натисна бутона и бариерата я пропусти с бръмчене. Тя взе асансьора до седмия етаж. Пътешествие, което беше предприемала безброй пъти — но никога като изгнаник.

В стаята написа доклада си и го остави заедно с папките по случая на бюрото на Харууд. Вече си тръгваше, когато я стресна някакъв шум. Обърка се за миг — Харууд и целият екип бяха навън в търсене на следи — после се изненада. Беше Тони Бриджис, другата жертва от корабокрушението. Те се втренчиха един в друг за момент, после Хелън попита:

— Чу ли?

— Да, и много съжалявам, Хелън. Ако има нещо общо с мен, мога да...

— Няма нищо общо с теб, Тони. Лично е. Тя не ме иска.

— Тя е идиотка.

Хелън се усмихна.

— Както и да е, сега тя командва, така че...

— Е, да, аз само исках да ти дам... на нея... това. Моят доклад.

— Мислим еднакво — каза Хелън и се усмихна пак. — Остави го на бюрото й.

Тони повдигна вежди тъжно и тръгна към кабинета на Харууд. Докато го гледаше да се отдалечава, Хелън си мислеше каква загуба е това. Той беше талантлив и съвестен служител, стъпил накриво в момент на слабост. Бе постъпил глупаво, но със сигурност не заслужаваше чак такава участ. Мелиса се бе оказала хитра и се беше възползвала от възможността да експлоатира безмилостно чувствата на Тони за собствените си цели. Вече всички разбраха, че „Лайра“ е измислица. Хелън беше бясна на себе си, защото бе допуснала да я измамат. Колко ловко ги бе водила за носовете Мелиса. Заради съчиненията й се бяха отклонили в задънена улица и провалили разслед...

Вътрешният монолог на Хелън внезапно заглъхна, прекъснат от една мисъл. Разбира се, Мелиса не беше единствената, „познавала“ Лайра. И друга жена твърдеше, че е срещала този измислен призрак. Млада жена. Жена с бебе.

В ума на Хелън изплува отново онзи разпит — представи си младата проститутка срещу себе си, люлееща несръчно гърчещото се бебе, докато й разказваше как се е „запознала“ с Лайра. Момичето отговаряше едносрично и изглеждаше зле образовано, но сега Хелън забеляза още нещо у нея. Обръснатата глава и многобройните пиърсинги прикриваха самоличността й, но в очертанията на лицето имаше нещо познато. Щом погледна най-скорошната снимка на Ела, забодена от Сандерсън на таблото, Хелън моментално разбра, че това момиче — с високите скули и сочни устни — беше Ела.

Тя се сепна и видя, че Тони се е втренчил в нея. Изглеждаше загрижен.

— Добре ли си, шефке?

Хелън го изгледа за миг, сякаш още не смееше да повярва.

— Спипахме я, Тони. Спипахме я.

112.

Хелън се носеше през центъра на града към северните квартали. Нарушаваше грубо всякакви ограничения на скоростта, но не ѝ пукаше. Караше бясно мотоциклета, можеше да избяга на която и да е полицейска кола и беше обсебена от стремежа да се изправи лице в лице с убийцата.

Тони се бе опитал да я спре, но тя му забрани да я последва.

— Никога не си ме виждал, Тони.

Това, което вършеше, беше опасно и прекриваше всички правила. Ако свържеха Тони по какъвто и да е начин с нейните действия, той щеше да загуби пенсията си, обезщетенията, всичко. Не можеше да му го причини. А и колкото повече хора знаеха, толкова повече нарастваше шансът те да стигнат до Ела преди нея. А тя бе решена да не го допусне.

Нямаше представа какво ще направи. Просто я изпълваше усещане за ужасяваща неотложност, предчувствие за назряваща страховита развръзка, и знаеше, че трябва да направи всичко по силите си, за да предотврати нова кървава баня. Залогът беше животът на бебето. И на Ела. Въпреки всичко, което бе извършила, въпреки смразяващия ужас на нейните престъпления, Хелън изпитваше съчувствие към нея и искаше да я залови по най-безопасния начин.

Скоро пристигна на Спайър стрийт. Спря пред порутената сграда с евтини квартири, загаси двигателя и скочи от мотоциклета с едно гъвкаво движение. Огледа се наоколо — нямаше признаци на живот по запустялата уличка. Затъкна палката си в колана и влезе в зданието. Стълбището беше пусто и студено, осеяно с боклуци, оставени от снощните пушачи на крек. Разнебитената сграда беше предвидена за реконструкция следващата година, а междувременно бе дала подслон на пъстра сбирщина от наркомани и бездомници. Те, изглежда, се придържаха към политика на отворените врати, разни хора влизаха и излизаха денонощно, така че не бе трудно да се проникне до апартамента на третия етаж. Там, преди четири дни Хелън беше

видяла за последен път Ела, сгушена на мръсния диван заедно с други проститутки и наркомани. Компанията на угнетените.

Но сега Ела я нямаше. Щом видя полицейската ѝ карта, миризливият и мърляв тип, който „притежаваше“ апартамента, я насочи нагоре. Според него Ела живеела на последния етаж в горда изолация — само тя и нейното бебе, скрити добре от любопитния поглед на социалните служби. В къща като тази не се задаваха въпроси — идеалното скривалище за невидимата убийца.

Хелън спря пред апартамент 9 и предпазливо натисна дръжката. Беше заключено. Хелън долепи ухо до вратата и се опита да долови някакво движение вътре. Нищо. После слабо проплакване. Заслуша се пак. Но отново стана тихо. Извади кредитна карта от джоба си и я пъкна в пролуката между вратата и рамката. Резето беше старо и разхлабено и след двайсетина секунди поддаде. Хелън влезе.

Затвори тихо вратата след себе си и застана неподвижно. Нищо. Тръгна бавно напред. Старият паркет изскърца, затова тя пристъпи встрани и се долепи до стената.

Спря на прага на кухнята. Надникна бързо, но там нямаше никого. Само мръсна мивка и голям очукан хладилник, който работеше шумно.

Хелън тръгна към всекидневната. Някак си предчувстваше, че Ела може да е там, но когато влезе вътре, видя, че също няма никого. Тогава го чу — пак онзи плач.

Сега опасението надделя над предпазливостта, Хелън тръгна през стаята, стиснала палката, и бутна рязко вратата на спалнята, за да я отвори. Очакваше нападение във всеки момент, но стаята се оказа празна — с изключение на разхвърляното старо легло и разгъваема кошара, в която имаше малко момиченце. Хелън хвърли поглед през рамо в очакване на засада, но всичко беше спокойно и тя се втурна вътре.

Значи това беше тя. Детето, което Ела никога не бе желала. Но което беше обикнала въпреки това. Хелън се бе оказала права да дойде. Остави палката си на леглото, наведе се и взе бебето, което затърка сънливи очички със стиснатите си юмручета, разбудено от дрямката си. Гледката накара Хелън да се усмихне. Щом я зърна, бебето ѝ отвърна с усмивка. Кой знае какво беше видяло това бебе,

какво бе преживяло, но все още можеше да се усмихва. Все още пазеше невинността си.

— Какво, по дяволите, правиш?

Хелън се обърна и видя Ела да стои на няколко крачки от нея във всекидневната. Изглеждаше по-скоро раздразнена, отколкото разгневена, но щом Хелън се завъртя, изразът ѝ се промени. Когато разпозна лицето на Хелън, тя пусна пазарската си торба и побягна. Хелън очакваше входната врата да се затръшне, но вместо това чу някакъв шкаф да се отваря и затваря шумно. След миг Ела се върна, стиснала в ръка голям месарски нож.

— Остави я и се махай.

— Не мога да го направя, Ела.

Ела се сепна, като чу името си.

— ВЕДНАГА Я ОСТАВИ! — изкрещя.

Бебето се разплака, стреснато от шумната кавга.

— Всичко свърши, Ела. Знам какво си преживяла, знам колко си страдала. Но това е краят. Заради себе си, заради бебето е време да се предадеш.

— Дай ми я веднага или ще те наръгам между шибаните ти очи.

Хелън притисна бебето по-плътно към себе си, когато Ела пристъпи към нея.

— Как се казва? — попита, като се отдръпна, но без да отделя очи от Ела.

— Не се ебавай с мен.

— Каж ми името ѝ, моля те.

— Дай ми я.

Гласът ѝ беше заплашителен, треперещ, но тя спря на място. Погледът ѝ се стрелкаше между бебето и Хелън, докато преценяваше възможностите си за действие.

— Няма да го направя, Ела. Ще трябва първо да ме убиеш. Тревожа се единствено за теб и бебето ти. Ти не си добре и двете заслужавате повече от това място. Остави ме да ти помогна.

— Мислиш ли, че не знам какво ще стане. Щом излезем оттук, ще ме оковете в белезници и няма да я видя никога повече.

— Няма да стане...

— Да не мислиш, че ще се вържа? Забрави. Тя няма да излезе оттук. Ти също.

Ела тръгна напред, а Хелън се извърна, за да предпази бебето от нападението. Очите на Ела бяха потъмнели, тя се задъхваше от гняв. В този момент Хелън разбра, че е допуснала фатална грешка.

113.

Чарли се отдалечаваше бързо от комплекса Феървю, като се стараяше да не изостава от началничката си. Харууд бълваше змии и гущери, вбесена, че тяхната „следа“ се бе оказала загуба на време. Бяха се втурнали към жилищния комплекс, следвани от специалното тактическо звено и почти целия екип криминалисти — за най-голяма изненада на шестнайсетгодишното момиче, което се криеше в жилището на гаджето си след несръчния опит да открадне някакви гримове от „Буутс“. Приличаше бегло на Ейнджъл, но беше много по-млада, а освен това дългата ѝ черна коса си беше истинска. Щом двамата с приятелчето ѝ се свързеха от шока, започнаха да се държат нагло и да питат винаги ли викат яки момчета с пушки, когато трябва да намерят някое момиче — което не подобри настроението на Харууд. По друго време, на друго място би било забавно. Но залогът беше твърде висок, за да си го позволят, затова Чарли вървеше след нея, а сърцето ѝ сякаш беше слязло в петите.

— Какво прави *той* тук, по дяволите?

Чарли се сепна и видя, че Харууд сочи Тони, който си говореше с един от униформените полицаи, негов приятел. Харууд се втренчи в Чарли с подозрение, но поне този път Чарли беше невинна по всички обвинения.

— Нямам представа.

Те забързаха нататък.

— Нямах право да си тук — заяви Харууд без предисловия. — Каквото и да си мислиш, че ще постигнеш, като дойдеш...

— Би ли си затворила устата? — изрева Тони в отговор и тя млъкна моментално. В погледа му имаше нещо, което не допускаше възражения.

— Хелън знае къде е Ела. Тя ще я намери.

— Какво?

— Не поиска да ми каже къде отива. Нито как е разбрала къде е. Но мисля, че е в опасност. Трябва да ѝ помогнем.

Говореше припряно, пришпорен от притесненията си.

— Как, по дяволите, е разбрала?

— Не пожела да ми каже. Качих се на седмия етаж да подам доклада си и тогава... Нареди ми да не казвам нищо... но не мога да я оставя така.

— Разпитайте униформените. Искам да разбера дали някой не е забелязал нея или шибания ѝ мотоциклет. Проверете пътните камери — вижте дали можем да проследим пътя ѝ — каза Харууд, като се обърна към Чарли. — Повикай Макандрю да се върне в управлението. Накарай я да прегледа записките на Хелън. Да види дали няма нещо в тях.

— А телефона ѝ? Можем да го засечем.

— Направи го.

Чарли се забърза, следвана плътно от Харууд.

— А аз? С какво да помогна? — попита Тони.

Харууд се спря и се извърна:

— Ти можеш да вървиш на майната си.

114.

Намираще се в капан. Хелън бе отстъпила в тясната спалня, за да се предпази, когато Ела тръгна напред, но се озова приклепена в ъгъла. Колко дни се молеше този момент да настъпи — най-после да се изправи лице в лице с тяхната убийца — а ето че сега той бе дошъл, но смъртта беше единственият изход. Хелън прегърна бебето по-здраво, когато Ела направи още една стъпка към тях.

Как изпадна в тази самозаблуда, че ще може да спаси Ела? Че в нея все още е останала някаква човечност? Трябваше да я умилостиви, ако можеше. Да си проправи път през лудостта и да стигне до сърцето ѝ.

— Добре, ще ме убиеш, а после какво? Цялата полиция е навън и те търси. Знаят името ти, как изглеждаш. Знаят, че имаш бебе. Мърльоето на долния етаж знае, че съм тук, знае коя си *ти*, така че не можеш да останеш. Какво ще правиш — ще бягаш с бебе?

— Тя няма да дойде с мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам какво ще стане с мен, но за нея всичко свършва тук. Стигат ѝ толкова мъки.

— Не може да го мислиш.

— Защо според теб взех шибаната детска храна? — кресна Ела.
— Имам хапчета. Щях да ѝ ги дам днес. Всичко можеше да стане толкова... правилно.

— Тя е само едно мъничко бебе. За бога, Ела, ти не си такава.

— Престани да повтаряш името ми. Ела е *мъртва*. Детето ще отиде при нея. Ако се налага да те убия, за да се добера до него, ще го сторя, по дяволите.

Тя пак направи крачка напред. Вече се намираще само на няколко крачки от Хелън. Хелън се напрегна в очакване тя да удари всеки миг. После каза:

— Направи го тогава. Ще те улесня.

Хелън се наведе и остави Амелия на леглото.

— Щом наистина искаш да я убиеш, ще те улесня. Ето я. Направи го.

Изненадана, Ела поглеждаше ту бебето си, ту Хелън. Детето зарита на леглото и — освободено от топлата прегръдка на Хелън — започна да плаче.

— ХАЙДЕ! — извика изведнъж Хелън.

Ела продължаваше да се колебае. Хелън се бе стегнала, готова да скочи при най-малкото движение на Ела към бебето, но тя не посягаше. В този момент Хелън почувства, че пред нея се разкрива възможност.

— Ела, чуй ме. Знам какво е, разбираш ли? Знам, че се чувстваш адски зле, струва ти се, че срещу теб е целият свят, пълен с извратени, жестоки мъже, които искат да те наранят. Права си. Така е.

Ела я изгледа подозрително, несигурна дали не беше някакъв номер. Хелън си пое дълбоко въздух и продължи:

— Изнасилиха ме, когато бях малка. Много пъти. Бях на шестнайсет, опитвах се да бъда самостоятелна, но направих грешки. И си платих. Още си плащам. Затова знам как се чувстваш сега. Знам, смяташ, че няма път назад, но има.

Ела мълчеше, втрещена в Хелън. После каза:

— Дрънкаш глупости.

— Я ме погледни! — отвърна Хелън, внезапно разгневена. — Ръцете ми треперят, по дяволите... Не съм го казвала на никого досега, на нито една жива душа. Затова не ме обвинявай в лъжа. — Ела не отмести поглед. Ръката ѝ стисна по-здраво дръжката на ножа. — Не мога да твърдя, че те познавам — продължи Хелън. — Не знам какво ти е причинил баща ти, какво са ти сторили всички онези мъже, но знам, че не трябва да свършиш по този начин. Можеш да го преодолееш. Каквото и да си направила, е имало причина, а когато дъщеря ти порасне, ще иска да бъде с теб. Ще се нуждае от теб. Моля те, не я изоставяй, Ела, умолявам те. — За първи път Ела погледна към бебето си. — Знам, че в теб има добрина. Знам, че можеш да постъпиш правилно заради твоето малко момиченце. Затова те моля, позволи ми да ти помогна. Заради нея.

Хелън протегна ръка. Знаеше, че всичко се свежда до този миг. До последната ѝ възможност за изкупление. Нейният последен шанс да спаси Ела.

115.

Лутаха се в мрака — злочести силуети, търсеци пипнешком опора, докато земята продължаваше да се олюлява под стъпките им. Чарли се бе втурнала обратно към управлението и бе поела издирването. Може Харууд да беше шефът, но тя имаше оперативен опит и отказваше да се довери на друг — твърде много беше заложено на карта. Но не бяха стигнали доникъде.

Макандрю беше прегледала два пъти папките на Хелън, но не бе успяла да изрови никаква следа къде би могла да пребивава Ела. Бяха се опитали да засекат телефона на Хелън само за да установят, че е изключен. Беше използван за последен път преди шест часа, но тогава тя се бе намирала в управлението, което сега въобще не им вършеше работа. Пътните камери бяха заснели мотоциклета на Хелън да се носи на север, но го бяха изгубили, когато тя се беше отдалечила от центъра. Къде, по дяволите, бе отишла? Какво бе онова, което никой освен нея не беше открил?

Чарли мина по коридора, слезе по стълбите и излезе от управлението. Екипът щеше да продължава да си върши работата според нарежданията, но Чарли изпитваше нужда да бъде навън, да прави нещо. Когато доближи колата си, забави крачка. Някаква мисъл започна да се оформя в ума ѝ, докато си припомняше един предишен разговор. Идеята я завладяваше постепенно и накрая тя скочи като ужилена в колата и потегли с рев на двигателя. Внезапно бе разбрала къде точно трябваше да отиде.

Извъръщаха се след нея, докато Чарли крачеше по най-прекия път между редиците бюра към кабинета в дъното. Охранителите и рецепционистките, чиито протести беше пренебрегнала, бързаха след нея, но тя се бе откъснала много напред и влезе в кабинета на Емилия, преди да успеят да я настигнат. Затръшна вратата, грабна един стол, подпря дръжката и се обърна към стреснатата репортерка.

— Къде е тя? — попита Чарли.

— Къде е кой?

— Хелън Грейс.

— Нямам представа и честно казано не знам какво си мислиш, че...

— Как го правиш?

— Какво да правя? Моля те, обясни ми, Чарли...

— Знаеш къде е и с кого е...

— За бога, откъде да зна...

Чарли беше прекосила стаята, преди Емилия да успее да довърши обясненията си. Стисна репортерката за гърлото и я блъсна силно в тухлената стена.

— Чуй ме много внимателно, Емилия. Животът на Хелън е в опасност и ти обещавам, че ако не ми кажеш каквото искам да знам *веднага*, ще ти закова главата на тази стена.

Емилия започна да се дави, докато ръцете на Чарли се стягаха около гърлото ѝ.

— Много изстрадах, за да я изоставя сега, затова ми кажи как го правиш. Сложила си бръмбар в телефона ѝ? Или прихващаш съобщенията ѝ?

Емилия поклати глава. Чарли пак я блъсна в стената.

— КАЖИ МИ!

Емилия издаде гъргорещ звук, сякаш се опитваше да заговори, и Чарли отслаби хватката си. Емилия изломоти нещо.

— Какво?

— Мотоциклетът ѝ — изграчи Емилия.

— Какво за него? — попита Чарли.

— На мотоциклета ѝ има проследяващо устройство.

Значи това беше.

— Как я следиш?

— Свързано е с телефона ми. Ако се намира в радиус от пет мили от мен, мога да я открия.

— Добре — каза Чарли и пусна жертвата си. — Заведи ме при нея.

116.

Бебето пицеше пронизително на леглото и се гърчеше неистово. Никоя от жените не посягаше да го успокои. Бяха застинали във времето, на тънката граница между спасението и унищожението. Погледът на Хелън оставаше прикован в Ела. Тя бе отказала да поеме ръката ѝ или да пусне ножа. Само гледаше плачещото си бебе, сякаш се опитваше да разгадае някаква неразрешима загадка. Хелън си помисли, че ако посегне бързо, може да обезоръжи Ела, докато се бе разсеяла, но не посмя да рискува. Не и сега, когато бе толкова близо до това да я разубеди.

— Не исках да стане така. — Хелън се сепна, когато Ела заговори. — Не исках да стане така.

— Знам.

— Вината е негова.

— Знам, че баща ти е бил жесток човек...

— Помогнах на другите деца.

— Близнаците?

— И Кери. Освободих ги.

— Права си, Ела. Той е бил побойник и садист.

— И шибан лицемер. Знаеш ли какво ми каза? Каза ми, че съм лоша. Мръсна. Каза, че имам черно сърце.

— Не е бил прав.

— След като онези типове... ми направиха, каквото направиха, не изтрезнявах, вземах дрога и хапчета, каквото можех да намеря... Самоубивах се, аз... бях се заклела никога повече да не ги моля за помощ. Мразех го. И нея.

Тя хвърли поглед към Амелия.

— Но бяха минали седем месеца. И аз... помолих ги за помощ. Помолих ги да намерят дом за нея. Някъде далеч от мен. А те ми затръшнаха вратата в лицето. Казаха ми, че така ми се пада, щом са ме изнасилили. — Думите ѝ се изтръгваха, накъсани и горчиви. — Той ме погледна в очите и каза най-дяволски неща и тогава... и тогава...

— Видяла си го пак, нали? След това? Видяла си го да взема проститутка.

Ела се обърна с пламнали от ярост очи.

— Беше само след няколко седмици... И те се познаваха. Проклетникът беше *редовен* клиент. Тогава схванах — всеки вторник вечер, бог знае откога, е ходил... След всичко, което каза, след всичко, което *стори*...

— Лъгал те е, лъгал е майка ти.

— Когато го примамах, дори не ме позна. Шибаната черна перука и няколко халки на носа... но можех и да нося тъпата си училищна униформа и да му се ухия. Мислеше само какво ще получи, какво ще му позволи „Ейнджъл“ да направи с нея. Беше свиня и си получи заслуженото.

Хелън не каза нищо. Амелия вече бе станала морава от плач, лаеща кашлица разтърсваше тялото ѝ.

— Трябва да я вземем, Ела. Трябва да я вдигнеш.

Ела се отърси от мислите си и хвърли подозрителен поглед към Хелън.

— Не можем да я оставим да плаче така. Ще се задуши.

Амелия заплака още по-силно, лаещата кашлица започна отново. Ела се колебаеше.

— Моля те, Ела, остави ножа на леглото, вземи бебето си и нека всички да излезем заедно.

Ела погледна Амелия, после ножа в ръката си. Решаващият момент — да го направи или да умре.

— Хайде да свършваме с това.

117.

Нагоре, нагоре, нагоре. Специалният екип тичаше по стъпалата с пълна скорост и се изкачваше към наблюдателния пункт на последния етаж на рушащото се здание. Стълбището беше разбито и нестабилно, затова Харууд трябваше да внимава къде стъпва, докато ги следваше. Чу как зад нея Макандрю се спъна и изруга високо.

— Пази тишина, за бога — изсъска ѝ Харууд.

Стигнаха бързо. Когато погледна надолу, Харууд видя мотоциклета на Хелън, паркиран пред отсрещната изоставена сграда. Чарли вече беше влязла в нея — настанилите се там бездомници бяха потвърдили, че Ела Матюс живее на последния етаж. Оттатък улицата тактическото звено бяха заели позиция и търсеха обекта.

— Какво виждаш? — попита Харууд с изопнати нерви.

— Две жени.

— Грейс?

— И още една.

— Какво става?

Дълго мълчание.

— Не мога да видя. Сякаш са се вкопчили една в друга. Оттук няма добра видимост.

— Няма къде другаде да отидем, така че се задоволи с това. Забелязваш ли оръжие.

— Не.

— Имаш ли чиста линия за стрелба?

— Не.

— Тогава какво можеш да ми дадеш, мамка му?

— Ако искаш да те изправят пред дисциплинарната комисия, заповядай — отвърна раздразненият снайперист. — Нямам чиста линия за стрелба и няма да правя нищо, докато не се получи. Ако можеш да се справиш по-добре, заеми се ти. — Изплю думите, без да отмества очи, приковал поглед в драмата, която се разиграваше от другата страна на улицата.

Харууд изруга наум. Разбираше, че той има право, но това не помагаше с нищо. Беше заложила много на това разследване и то трябваше да завърши успешно.

Какво, по дяволите, ставаше, там?

118.

Хелън отказваше да отмести поглед. Ела буквално бе долепила очи до нейните. Хелън подушваше киселия ѝ дъх, усещаше студената стомана на ножа, опрян до крака ѝ. Ела все още отказваше да го остави.

— Защо искаш да ме спасиш, Хелън? — попита изведнъж Ела.

— Защото мисля, че с теб са постъпили лошо. Защото мисля, че светът ти е длъжник.

— Мислиш, че съм добра? — Гласът ѝ стана дрезгав за миг.

— *Знам*, че си добра.

Ела се усмихна горчиво.

— Добре тогава, чуй ме. Искам да знаеш нещо.

Понечи да заговори, после замълча, разсеяна от внезапно проскърцване във всекидневната. Изпращяване на дъска. Хелън разбра веднага, че си имат компания. Чарли? Тони? Тактическото звено? На Хелън ѝ се искаше да им изкрещи да стоят далеч, но остана неподвижна, без да отделя погледа си от очите на Ела, без да диша. Ела се поколеба за секунда, после се приведе по-близо.

— Не съжалявам, Хелън. Каквото и да кажа след това, искам *ти* да го знаеш. Не съжалявам за нищичко.

Хелън мълчеше. Зениците на Ела бяха разширени, дишането ѝ — учестено.

— Онези мъже... онези лицемери... *заслужаваха* да бъдат разобличени — продължи тя. — Харесваше им да се пъчат с брачните си халки, да се правят на съпрузи и бащи. Не им допадаше да ги видят с момичета като *мен*. Е, аз промених всичко. Показах им какви са всъщност. Понякога светът се нуждае да бъде разтърсен, нали?

Погледна Хелън гневно за миг, после огънят в очите ѝ сякаш угасна.

— Но искам да постъпя както трябва с Амелия. Затова ще ти повярвам. Мога ли да ти вярвам, Хелън?

— Имаш думата ми. Няма да те предам.

— Благодаря ти тогава.

Тя бавно извъртя ножа в ръката си. Хвана го за острието и го подаде с дръжката напред на Хелън.

Внезапно се чу остро изпукване и Ела отхвъркна встрани и се блъсна в гардероба до нея.

Хелън замръзна за миг, изумена. После се отърси от вцепенението и се хвърли към Ела. Още преди да коленичи до нея, за да ѝ помогне, видя, че вече е безнадеждно. Куршумът беше пронизал слепоочието на Ела и тя бе мъртва.

Чарли се втурна вътре, но беше твърде късно. Хелън бе прегърнала и люлееше тялото на убийцата, а на леглото, опръскано с кръв, нейното бебе продължаваше да плаче.

119.

Хелън излезе от сградата, притиснала Амелия до гърдите си. Колеги се спуснаха да ѝ помогнат, наоколо се струпаха фотографи, но тя не им обърна внимание. Разбута ги грубо и продължи да върви в стремеж да се озове на колкото е възможно по-голямо разстояние от мястото на кръвопролитие.

Някакви хора я викаха, но тя възприемаше гласовете им само като шум. Тялото ѝ се тресеше от травмата от преживяното, в ума ѝ като в някакво безкрайно зацикляне се въртеше отново и отново рязкото забиване на снайперисткия куршум. Толкова отчаяно се бе опитвала да спаси Ела, да я измъкне от руините на живота ѝ. Но бе се провалила и ръцете ѝ отново бяха оцапани с кръв.

Докато минаваше край една полицейска кола, зърна отражението си в стъклото. Приличаше на чудовище — с безумен поглед, разрошена и сплъстена коса, мръсни дрехи. После осъзна, че Чарли я води към парамедиците и тихичко я увещава да приеме медицинска помощ за себе си и бебето.

Остави ги да я качат в линейката, но щом се озова вътре, отказа да им съдейства. Въпреки всички старания на парамедиците, не пускаше от прегръдките си Амелия, която се беше успокоила и се бе вкопчила в Хелън с тънките си нежни ръчички. Хелън си напльончи пръста и започна да изтрива кръвта от лицето на детето. Бебето се усмихна при допира — харесваше му да го докосват. Хелън започна да чува какво си говорят хората около нея. Предполагаха, че е в шок, че не може да разсъждава трезво, но грешаха — тя знаеше съвсем точно какво прави. Докато Амелия беше в ръцете на Хелън, не можеше да ѝ се случи нищо лошо. Поне за кратко щеше да бъде защитена от мрачния и безмилостен свят.

ЕПИЛОГ

120.

Хелън спря пред залата „Гилдхол“ и извади пудриерата си от чантата, за да провери как изглежда. Бяха минали две седмици от смъртта на Ела и макар че лицето на Хелън още изглеждаше уморено и изпито, поне бе изгубило израза си на чист ужас, който бе останал изписан на него в продължение на дни. Почти не беше излизала от апартамента си след станалото и внезапно я връхлетя пристъп на паника. В „Гилдхол“ обикновено се представяха концерти и спектакли, но днес залата беше изпълнена от елита на хемпширската полиция, събран тук, за да почете служителите си с изключителни постижения — и Хелън сред тях. Тя се сецаше и за по-лесни начини да се върне към нормалния си живот, затова вътрешният глас ясно ѝ нашепваше да подвие опашка и да бяга.

Но когато влезе в сградата, я заля мощна вълна от доброжелателност. Усмивки, потупвания по гърба, несекващи аплодисменти. Екипът от седмия етаж се скупчи около нея, за да поздрави със завръщането своя ръководител, да я посрещне отново в редиците си. Явно се бяха тревожили за нея, навярно се бяха страхували, че няма да се върне никога, и Хелън бе трогната от тяхната обич и загриженост. Докато приемаше поздравленията им, тя изведнъж осъзна, че макар да се самообвиняваше постоянно за провалите си, за Чарли, Сандерсън и останалите тя беше герой.

Ставаше все по-напрегната с всяко връчване на награда, докато най-последно не дойде и нейният ред. Официална полицейска благодарност, връчена лично от самия заместник-началник на полицията. До него стоеше и чакаше търпеливо да ѝ стисне ръката старши детектив Харууд.

— Добра работа, Хелън.

Хелън ѝ благодари с кимване преди да слезе от сцената. Докато вървеше към мястото си на първия ред, я изпълваше чувство на тихо задоволство. Случаят бе отразяван най-подробно през последните две седмици. Снимки как Хелън изнася Амелия от сградата изпълваха

първите страници на всички вестници — местни и национални. Екипът на Хелън с гордост забождаше на таблото изрезките, като централното място беше запазено за очерците от „Саутхамптън Ивнинг Нюз“, които се надпреварваха да възхваляват личността и действията на Хелън. Името на Харууд напълно липсваше от медиите, сякаш не съществуваше. Може би все пак имаше някаква справедливост.

Екипът буквално изнесе на ръце Хелън от „Гилдхол“. Бяха решили да си позволят по-дълга обедна почивка и я замъкнаха в „Короната и двамата председатели“, за да отпразнуват завършека на това тежко разследване. Ченгетата са странни хора — макар да знаеха, че Хелън не пие, не можеше и дума да става да отидат другаде, освен в този популярен пъб. За Хелън нямаше значение, чувстваше се уютно в познатата обстановка и се радваше да види хората от екипа си отново толкова щастливи и безгрижни.

Хелън допи чашата си и се измъкна към тоалетната с желание да остане за миг сама, далеч от обожанието и възхвалите. Но изпитанията ѝ не бяха свършили.

— Приятели?

Емилия Гаранита. Беше присъствала на официалната церемония, а ето че бе и тук. Сянка на Хелън.

— Каква е тази привързаност към тоалетните, Емилия? — отвърна Хелън.

— Трудно е човек да те свари сама.

Хелън не отговори нищо. Беше сключила примирие със своята преследвачка веднага след развързката на случая, като се съгласи да не обвинява репортерката в опит за изнудване на полицай при изпълнението на служебните му задължения в замяна на обещанието, че няма да преследва или да разкрива нищо за малката Амелия, докато тя расте в новата си среда. Хелън знаеше, че ще последват безброй намеси в живота на семейство Матюс — както жестокостите и извращенията на Алън бяха разнищвани в безкрайни вестникарски колони — но искаше да предпази невинните. Емилия бе приела сделката и беше задържала светлината на прожектора насочена право към Алън Матюс, като в същото време не спираше да възхвалява инспектор Грейс и нейния екип на цели двойни страници, но това не бе стопило ледовете между нея и Хелън. Тя беше сключила сделката по прагматични причини. А за останалото — особено за безсърдечното

разрушаване на живота на Робърт — нито щеше да прости, нито щеше да забрави.

— Радвам се, че стигнахме до споразумение — продължи Емилия, като наруши мълчанието, — защото ми се иска да работим заедно и в бъдеще.

— Не отлиташ ли за Лондон?

— Работя по въпроса.

Явно ударът на Емилия не беше ѝ донесъл мечтаното преместване, към което се стремеше, но Хелън устоя на изкушението да бръкне с пръст в раната.

— Е, желая ти късмет.

Хелън искаше да си излезе, но Емилия я спря.

— Искане ми се това да стане ново начало за нас и... ами, искам да те помоля за прошка.

— Че ме следеше? Че ме заплашваше? Или че съсипа живота на един млад мъж? — изброи Хелън.

— Че се държах непрофесионално. — Типично за Емилия, помисли си Хелън. Дразнеца дори когато се извинява. — Съжалявам и обещавам, че няма да се повтаря.

Не беше достатъчно, но Хелън разбираше колко много ѝ струва на Емилия да каже и това. Тя прие извинението и си тръгна. Емилия предложи да я почерпи питие за примирието, но Хелън отказа. Пъбовете не бяха естествената ѝ среда и празнуването вече ѝ идваше в повече.

Освен това имаше едно място, където изпитваше нужда да отиде.

121.

Хелън бързаше по алеята, стиснала малък букет цветя. Нападалите листа покриваха земята със странно красив златисточервен килим. Тази сутрин дори и слънцето беше благосклонно и надничаше през облаците, за да хвърли върху околностите своето топло мътно сияние.

Гробището беше съвсем безлюдно. Бе общинско, в покрайнините на града. Малцина знаеха за него — тук намираха последен пристан нежеланите и непотърсените. Ела Матюс влизаше и в двете категории.

Нейната майка и повечето от близките ѝ я бяха изоставили и в смъртта, както бяха сторили и приживе. Бяха обявили къщата си за продан, отбягваха медиите и се опитваха да се държат сякаш не носеха никаква отговорност за случилото се. Хелън смяташе точно обратното и ги презираше за малодушието им.

Но имаше и някой, който не беше забравил. Някой, който бе отказал да забрави любимата си сестра толкова лесно. Кери Матюс се озърна, когато Хелън се приближи, и се усмихна плахо. Двете останаха безмълвни за момент, загледани в безименния дървен кръст, замислени за цената и наградата от сестринската любов. Поне те нямаше да забравят никога.

На няколко метра от тях яркочервена бебешка количка стоеше между редовете сиви надгробни камъни. В нея кротко спеше Амелия, в блажено неведение за случващото се наоколо. След смъртта на Ела бебенцето беше настанено при временно приемно семейство, докато се намери трайно решение. Както обикновено, бе установен контакт с роднините, но изглежда, никой не искаше невинното бебе, докато в последния момент не се намеси Кери Матюс. Кери не можеше да има свои деца и бе решена да не оставя племенницата си на социалните служби. Хелън се трогна до сълзи, когато научи новината — трудно ѝ бе да изрази облекчението си, че Амелия ще избегне съдбата, сполетяла Мериан и нея преди много години. Несъмнено я очакваха

много изпитания, но засега Амелия щеше да се чувства добре и в безопасност в семейството си.

Кери размени няколко думи с Хелън, после остави букета си върху гроба и целуна кръста. Беше се опълчила на съпруга си, за да дойде тук, бе отхвърлила догмите и заплахите, за да скърби за сестра си подобаващо. Макар да съзнаваше вероятните последици, все пак беше дошла. Докато я гледаше, Хелън забеляза, че у Кери Матюс вече има нещо различно — нова сила и решимост, родени от желанието да постъпи с Амелия както е правилно. Може би тъкмо това бе наследството на Ела, цветето, което щеше да разцъфне на нейния гроб. Може би, въпреки всичко, помисли си Хелън, все още има надежда.

Издание:

Автор: Матю Арлидж

Заглавие: Смъртен грях

Преводач: Гриша Александров Атанасов

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2016

Тип: Роман

Националност: английска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 11.02.2016

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Мария Владова

ISBN: 978-954-26-1539-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4364>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.